

РЕАЛНОСТИ И СЪНКИ

ЛЕКЦИИ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

НА УЧЕНИЦИТЕ
ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО
X ГОДИНА (1930 – 1931 г.)

ТОМЪ III

СОФИЯ
1941

Реалности и сѣнки

Размишление.

Чете се темата: „Причини за сиромашията.“

Сиромашия и бедностъ сж две различни нѣща. Да си беденъ, това значи, да ставашъ рано сутринъ. Значи, бедниятъ става рано и отива на работа, или на училище. Децата сж бедни, защото ставатъ рано и отиватъ на училище, да придобиятъ знания. Сиромаштъ пъкъ е натоваренъ съ нѣщо. Той носи нѣщо на гърба си, отъ което не е доволенъ. За да отиде детето на училище, майка му го буди, облича го, дава му закуска и тогава го пуца вънъ. Ако не е дошло още до училищната възраст, то прекарва въ кѣщи, около майка си.

Думата „сиромашъ“ е съставена отъ сричкитѣ „сир“ и „махъ“ или „магъ.“ Значи, сиромаштъ е голѣмъ мждрецъ. Чрезъ сиромашията той има условия да придобие мждростта, но не знае какъ, вследствие на което е недоволенъ отъ условията на своя животъ. Следователно, като не знае, че носи най-голѣмото богатство въ себе си — условия за придобиване на мждростта, сиромаштъ пѣшка подъ тежестта на незнайното богатство и яде сухъ хлѣбъ. Днесъ никой човѣкъ не желае да бжде сиромашъ. Единъ день, когато хората разбератъ

смисъла на сиромашията, ще видятъ, че е голѣма привилегия да бждатъ сиромаси. Царството Божие е за сиромаситѣ, т. е. за мъдрецитѣ, а не за глупавитѣ и прости хора. Мнозина се представятъ за сиромаси, безъ да сж такива. Това е голотия, нѣмотия, а не сиромашия. — Кога е голъ човѣкъ?—Когато съблѣче изцапанитѣ си дрехи, да ги опере. Докато ги опере и изсуши, той е голъ. Като се измие и облѣче съ чисти дрехи, човѣкъ се освежава и подмладява. Изучавайте сиромашията, отнасяйте се къмъ нея съ внимание, за да ви разкрие тя философията, която носи въ себе си. Тази философия е била известна на хората, но понеже дълго време сж яли и пили, тѣ сж я забравили. Днесъ трѣбва отново да я изучаватъ.

Сега ще прочета 4. гл. отъ Посланието къмъ Ефесянитѣ. Вие сами ще си направите преводъ на тази глава. Като пише Посланието, Павелъ иска да обърне внимание на по-раншия си животъ, когато ялъ и пилъ, а за Господа не мислилъ. Следъ това трѣбваше да го вържатъ, да го заставятъ насила да напусне гуляитѣ. Много отъ сегашнитѣ хора продължаватъ да гуляятъ, не мислятъ да се откажатъ отъ този животъ.

„Прочее, това казвамъ и свидетелствувамъ въ Господа, да не ходите вече, както ходятъ и другитѣ езичници, въ суетата на ума си.“ (—17 ст.). — Това се иска не отъ проститѣ хора, даже не и отъ вѣрващитѣ, а отъ светиитѣ.

Прочетената глава крие голѣма философия въ себе си. Тя посочва на човѣка правия пътъ, показва му, какъ да живѣе. Той трѣбва да знае, че всѣка дума, всѣко чувство, всѣка мисль съдържатъ положителни или отрицателни сили, които му въздействуватъ. Какво действие произвежда горчивата дума, отровниятъ хапъ, или развалената храна върху организма, човѣкъ знае това. Дойде ли до своитѣ мисли и чувства, забравя, че и тѣ указватъ добро или лошо влияние върху него, въ зависимостъ отъ тѣхното съдържание.

Чувате да се говори, че трѣбва да бждемъ мъдри. Лесно се говори, но мъчно се прилага. Мъдростъта не е само понятие. Ако я разглеждате като понятие, тя не е нищо друго, освенъ сѣнка на нѣщо. Може ли да съществува сѣнка, безъ предметъ, който да хвърля тази сѣнка? Земята, месечината, слънцето, като тѣла, иматъ сѣнки. — Коя е сѣнката на слънцето? — Свѣтлината, която излиза отъ него. Това показва, че има свѣтли и тъмни сѣнки. Ще кажете, че тази идея не е за вашия умъ. Ако не е за вашия умъ, нѣма да я приемете. Но какъ ще се оправдаете, когато нѣкои идеи сж нагодени за вашия умъ, а не ги приемате?

Съвременнитѣ християни говорятъ за максимитѣ на християнството, но не ги прилагатъ. Тѣ ги разбиратъ, тълкуватъ ги, проповѣдватъ, а не ги изпълняватъ. Какво показва това? Какво е предназначението на християнството? Ще кажете, че човѣкъ трѣбва да вър-

ва въ Христа. Достатъчно ли е това? Вървата трѣбва да се обуславя отъ нѣщо. Запримѣръ, ти вървашъ въ богатия човѣкъ, защото има какво да вземешъ отъ него. Ти можешъ да вземешъ частъ отъ богатството му. Вървашъ въ мждреца, защото можешъ да се поучишъ отъ неговитѣ опитности. Вървашъ въ учения, защото можешъ да придобиешъ нѣщо отъ неговото знание. Вървашъ въ светията, защото имашъ нужда отъ неговата светостъ. Дето влѣзе, светиията носи свѣтлина и здраве. Учениятъ развързва хората. Лесно е да вържешъ човѣка, но мжчно е да го развържешъ. Знание е нужно. Нѣкои хора лесно се подаватъ на внушение. Запримѣръ, минавате край единъ познатъ и му казвате: Защо сж пожълтѣли очитѣ ти? Да не си боленъ? — Не съмъ боленъ. Той казва, че не е боленъ, но не се минаватъ два деня, и заболява. Сега трѣбва да изправите погрѣшката си. Идете при сжщия човѣкъ и му кажете, че е по-добре, че очитѣ му сж чисти, свѣтли. Щомъ чуе тия ободрителни думи, той ще стане отъ леглото си и следъ два-три деня ще отиде на работа. Абсолютно здравъ човѣкъ е този, който не се подава на никакво внушение. Внушението е подобно на морскитѣ вълни. За да не претърпи катастрофа, параходътъ трѣбва да е здравъ, да не допуска морскитѣ вълни да проникватъ въ него. Ако има малка пукнатина нѣкъде, вълнитѣ проникватъ вжтре и причиняватъ пакости. Мисълъта е море, по което пжтува чо-

вѣшкиятъ корабъ. Морето може да бжде тихо или развълнувано, но корабътъ трѣбва да бжде здравъ, да познава естеството на вълнитѣ, за да стигне благополучно на опредѣленото пристанище. Достатъчно е да минете само единъ пжтъ презъ развълнувано море или океанъ, за да опитате силата на вълнитѣ. Развълнуваното море или развълнуваниятъ океанъ е стихия. Попаднешъ ли въ тази стихия, трѣбва да се държишъ здраво за парахода. Достатъчно е само нѣколко часа да те полюлѣятъ вълнитѣ, за да изгубишъ основа подъ краката си. Щомъ напуснешъ парахода, веднага се съвземашъ. Морето не се интересува отъ общественото положение на човѣка. Дали си философъ, ученъ, музикантъ или министъръ, то не иска да знае. Щомъ си подалъ подъ ударитѣ на вълнитѣ, ще те търкалятъ на общо основание. Щомъ утихне морето, ти мислишъ, че всичко е свършено. Свършено е за нѣколко часа, или най-много за день - два. Новъ вѣтъръ ще духне и ще вдигне вълнитѣ на голѣма височина.

Интересно е да наблюдава човѣкъ, какво става съ пжтниците, които пжтуватъ въ развълнувано море. На пристанището ги изпращатъ близкитѣ имъ, поднасятъ имъ букети, махатъ имъ съ ржце, съ кърпички. Пжтниците се радватъ, че ще пжтуватъ. Щомъ се качатъ на парахода, вълнитѣ започватъ да се проявяватъ. Докато трае люлѣнето, единъ следъ другъ пжтниците започватъ да се превиватъ, да пѣшкатъ. Нѣкои отъ тѣхъ се натъркалятъ

на земята. Единъ яде лимонъ, другъ пие вода — търсятъ начинъ да си помогнатъ. Като стъпни кракътъ имъ на суша, тѣ се усѣщатъ обновени, освежени, доволни отъ живота. Клатушкането въ морето е физическо състояние, съ което човѣкъ лесно се справя. Страшно е, обаче, когато човѣкъ попадне подъ вълнитѣ на нѣкоя умствена и сърдечна буря. Съ тѣзи бури човѣкъ мъчно се справя.

Следователно, човѣкъ трѣбва да познава основнитѣ закони на живота, да се справя лесно съ житейскитѣ бури. Кои сж основнитѣ закони на живота? Ще кажете, че вѣрата, надеждата и любовта сж основни закони. За коя вѣра, надежда и любовъ говорите вие? Ако имате предъ видъ обикновената вѣра, при която човѣкъ всѣки моментъ може да се разколебае, това не е истинска вѣра, но сѣнка на вѣрата. Каква надежда е тази, при която човѣкъ се обезнадежда? Това е сѣнка на надеждата. Каква любовъ е тази, която може да се превърне въ безлюбие? Това е сѣнка на любовта. Смѣшно и жалко е положението на човѣка, когато изпадне въ сѣнкитѣ на реалността. Ще кажете, че вѣрата, надеждата и любовта иматъ и свѣтли сѣнки. Дали сѣнкитѣ сж тъмни или свѣтли, не е важно, все сж сѣнки. Важно е, да се домогне човѣкъ до реалността.

Всички хора, всички живи същества приематъ слънчевата свѣтлина и се ползуватъ отъ нея. Хората мислятъ, че разбиратъ, какво нѣ-

що е свѣтлината. Наистина, тѣ познаватъ свѣтлината на слънцето, която се трансформира при минаването си презъ земята. Какво нѣщо е свѣтлината, която излиза направо отъ слънцето, тѣ не знаятъ. Свѣтлината, която достига до очитѣ ни, е сѣнка на онази свѣтлина, която излиза отъ слънцето, преди да дойде до насъ. Захаръта, разтворена въ водата, се различава отъ твърдата, кристална захаръ. Разтворената захаръ съдържа примѣсъ отъ известна енергия, каквато по-рано не е съдържаля. Казано е, че вѣрата премѣства планини отъ едно мѣсто на друго. Ако съ вашата вѣра не можете да премѣствате гори и планини, т. е. да правите чудеса, това значи, че вѣрата ви е разтворена въ вода, не е въ естественото си състояние. Вие често се оплаквате отъ болки въ главата, въ сърдцето, въ корема, но не можете да приложите вѣрата си и търсите лѣкари. Щомъ имате вѣра, надежда и любовъ, защо не се лѣкувате съ тѣхъ? Болестъта, отъ която се оплаквате, показва, че сте бременни. Вие викате лѣкаръ да ви помогне да родите детенце, но времето за раждане още не е дошло. Лѣкарътъ дохожда, върти се натукъ-натамъ, но детенцето не иде. И безъ да родите нѣщо, плащате на лѣкаря.

Какво означава думата „раждане“? Да родишъ нѣщо, значи, да придобиешъ известна опитностъ. Много пжти ще ражда човѣкъ, но всѣкога по различенъ начинъ. Съ други думи казано: Човѣкъ придобива много опитности,

но тѣ никога не се повтарятъ. Невъзможно е, човѣкъ да има една и съща опитностъ два пжти. Невъзможно е, отъ една и съща пжпка да излѣзатъ два клона. Отъ една пжпка излиза само единъ клонъ.

Какъ може човѣкъ да се справи съ своя ревматизъмъ, запримѣръ? Преди да пристѣпи къмъ лѣкуване, той трѣбва да разбере, отъ какъвъ произходъ е неговиятъ ревматизъмъ: растителенъ, животински, човѣшки, или дяволски. Ако ревматизмътъ му е отъ растителенъ произходъ, той трѣбва да го клѣцне съ брадва, както сѣче дърва; ако е отъ животински произходъ, трѣбва да го подмами по нѣкакъвъ начинъ съ млѣко. Ревматизмътъ, като змията, обича млѣко. Той ще се отправи къмъ млѣкото и ще освободи човѣка. Ако ревматизмътъ е отъ човѣшки произходъ, въпросътъ лесно се урежда: ще му говори, ще му внушава да го напусне, докато най-после го изпрати. Най-мжчно се лѣкува ревматизмътъ отъ дяволски произходъ. Тукъ нищо не помага — нито брадва, нито млѣко, нито внушение. Единствената сила, която може да изпжди дяволския ревматизъмъ отъ човѣка, е вѣрата. Тукъ иде на помощъ вѣрата, за която Христосъ казва: „Ако имате вѣра, колкото синапово зърно, и кажете на тази гора да се премѣсти, ще се премѣсти“. Тукъ, именно, се познава, доколко вѣрата на човѣка е силна.

Казано е въ Писанието: „Ако говоря съ човѣчески и съ ангелски езици, а любовъ

нѣмамъ, нищо не съмъ“. Следователно, ако човѣкъ говори на Бога, а любовъ нѣма, Богъ не му отговаря. — Защо? — Любовта е езикътъ на Бога. Значи, този човѣкъ е забравилъ езика, който Богъ нѣкога му е предавалъ. За да ви разбере баща ви, ще говорите на бащиния си езикъ. Богъ може да ви разбере, ако говорите на Неговия езикъ — езикътъ на любовта. Какъ познавате, че Богъ ви е разбралъ и отговорилъ на молитвата ви? Ако молитвата ви е приета, подъ лъжичката си ще усѣтите малка топлина и свѣтлина. Нѣма да се мине много време, и вие ще получите това, за което сте се молили. Когато сте болни, радвайте се, ако сте попаднали въ Божиитѣ ръце, Той да ви лѣкува. И въ ржцетѣ на лѣкаръ да ви предаде, пакъ се намирате подъ прѣкото влияние на Бога. За да призовете Бога на помощъ, трѣбва да приложите вѣрата си.

„Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ медъ, що звѣнти, и кимвалъ, що дрѣнка.“ Интересно е, че и въ миналото, както и въ настоящето, хората сж били влюбвани, влюбватъ се, но все пакъ имъ проповѣдватъ за любовта. — Защо? — Защото влюбването е сѣнка на любовта, т. е. външна страна на любовта. Днесъ си влюбенъ въ нѣщо, следвашъ обекта на своето влюбване, а на другия день всичко изчезва. Пишешъ любовни писма, които следъ време отричашъ. Не е лошо да пише човѣкъ любовни писма, но всичко трѣбва да става на време. Каквото

прави човѣкъ—мисли, чувствува, скърби, радва се, или обича, всичко трѣбва да става на време. Всѣко нѣщо има сила, когато е направено на време. Като казвамъ, че ревматизмътъ може да се лѣкува по четири начина — съ брадва, съ млѣко, съ внушение и съ вѣра, това сж четири различни формули, които иматъ приложение въ четиритѣ свѣта. Бравата, като формула, има приложение въ физическия свѣтъ, млѣкото — въ астралния, внушението — въ умствения, а вѣрата — въ причинния. Лесно може да се лѣкува човѣкъ, ако между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ му има единство. Докато ржката е свързана съ цѣлото тѣло, по което тече чиста, артериална кръвь, тя е здрава и нормално развита. Това значи, че ржката е въ единство съ цѣлото тѣло. Обаче, ако притиснете нѣкжде ржката си така, че кръвьта не може добре да я храни, тя постепенно отслабва. Както притиска ржката си и спира правилното кръвообръщение въ организма си, така човѣкъ може да притисне нѣкжде мисълта и чувствата си, да спре тѣхния правиленъ ходъ. Апостолъ Павелъ казва: „Не внасяйте никакво гнило слово въ ума си.“ Следователно, ако искате да бждете здрави, освободете ума и сърдцето си отъ непотрѣбни мисли и чувства, които следъ време загиватъ и правятъ кръвьта нечиста. Ако пъкъ кръвьта ви е нечиста вече, внесете любовта въ живота си. Тя е единствената сила, която чисти, оживява, развеселява и възкресява. Любовта води чо-

вѣка отъ незнайното къмъ знайното, отъ хикса къмъ десетката, т. е. къмъ известното. Дървото е незнайното, а плодътъ — знайното. За да познаете дървото, трѣбва да опитате плода му. Знаино е онова, чрезъ което незнайното става разбрано. Всички незнайни нѣща иматъ свои плодове. Следователно, когато искаме да разберемъ незнайното, трѣбва да опитае неговия плодъ. Искане ли да познаемъ реалността, трѣбва да опитае нейнитѣ плодове.

Ние говоримъ за любовта като нѣщо незнайно, отъ което произлиза нѣщо знайно. — Кое е знайното, което произлиза отъ любовта? — Животътъ. Тѣй както днесъ се проявява, животътъ е външенъ изразъ на любовта. Въ сжщностъ, какво нѣщо е любовта? Казано е, че Богъ е Любовь. Това, което подкрепва цѣлото Битие, мисълта, чувствата и постѣпкитѣ на всички разумни сжщества, наричаме любовъ. Това, което свързва умоветѣ и сърдцата на всички хора и прониква въ цѣлия козмосъ, наричаме любовъ. Каква е тази връзка, не може да се каже. Чувате нѣкой да казва, че известенъ човѣкъ го привлича. Съ какво го привлича, и той не знае. Ще каже, че има благородно сърдце. Не е само това. Много хора иматъ благородни сърдца, но всички не го привличатъ. При това, той вижда благородното му сърдце, а други не то виждатъ. Следователно, когато обичате нѣкого, това показва, че сте видѣли незнайното въ него, т. е. реалността.

Съвременнитѣ хора трѣбва да иматъ ясна представа за реалността на нѣщата, за да знаятъ, какъ да постѣпватъ съ себе си и съ ближнитѣ си. Въ това се заключава щастieto на човѣка; въ това се заключава и неговото здраве. Като знае, какъ да постѣпва съ ближнитѣ си, ако е боленъ, човѣкъ лесно може да се лѣкува. Нѣкои болести не сѣ нищо друго, освенъ резултатъ на заклинания отъ миналото. За всѣка пакостъ, злина или неправда, направена на нѣкого, човѣкъ възприема неговото недоволство и заклинание, което внася дисхармония въ организма му и предразположение къмъ заболяване. Каквито пожелания отправятъ хората къмъ подобнитѣ си, добри или лоши, въ края на краищата, сѣ ги постигнали. Мощна сила е човѣшката мисль. Тя може да се използва и като разрушителна, и като творческа сила. Като знае това, човѣкъ трѣбва да просвѣщава ума си, да облагородява сърдцето си, за да не причинява пакости нито на себе си, нито на своитѣ ближни.

Хората сѣ влѣзли въ свѣтъ на противоречия, създадени отъ самитѣ тѣхъ. Тѣ не сѣ господари на мислитѣ, на чувствата и на постѣпкитѣ си. — Кой може да бжде господарь на себе си? — Сиромасхѣтъ. Първата сричка „сир“ въ думата „сиромасхъ“ на английски езикъ „сиръ — сѣръ“ означава господарь, господинъ, мѣдрецъ, т. е. човѣкъ, който е разбралъ Божиитѣ пѣтища. Само смирениятъ човѣкъ познава Божиитѣ пѣтища, независимо

това, дали е богатъ, или сиромасъ. Смирениятъ знае, кога да вдигне ржката си и кога да я свали, т. е. той знае, какъ да постъпва. Единъ день Мойсей вдигна ржката си не на време и на мѣсто и уби египтянина, заради което не влѣзе въ Обетованата земя. Всѣки, който вдига и сваля ржката си не на време, нѣма да влѣзе въ Обетованата земя. — Кога може човѣкъ да влѣзе въ Обетованата земя? — Когато стане господарь на своитѣ мисли, чувства и постъпки, и когато завладѣе седемтѣ си тѣла. Въ невидимия свѣтъ човѣкъ трѣбва да влѣзе съ седемтѣ си тѣла, а не само съ едно. Съ едно тѣло човѣкъ влиза въ физическия свѣтъ, съ две — въ астралния, съ три — въ умственния, съ четири — въ причинния, съ петъ — въ будическия, т. е. въ Нирвана — свѣтъ на блаженство. Седмото тѣло е на любовта. Когато се облѣче въ тѣлото на любовта, най-красивото и съвършено тѣло, човѣкъ може да се яви при Бога. Дрехата на любовта включва въ себе си дрехитѣ на мъдростта и на истината. Който се е облѣкълъ съ трицвѣтната дреха на любовта, на мъдростта и на истината, той е опиталъ топлината на любовта, свѣтлината на знанието и на мъдростта, както и силата и свободата на истината. Да облѣче човѣкъ дрехата на великата любов, мъдростъ и истина, това значи, да е придобилъ вѣчния животъ, т. е. животътъ на безсмъртието, който познавали старитѣ алхимици.

Сега мога да ви дамъ нѣколко формули,

но опасно е, не сте готови още. Вмѣсто полза, вие ще си причините вреда. Българитѣ върватъ, че срещу Йордановъ день, въ 12 ч. по полунощъ, небето се отваря. Каквото човѣкъ поиска отъ Бога въ този моментъ, молбата му се чува. Единъ българинъ пхналъ главата си презъ една малка дупка на прозореца и чакалъ да се отвори небето, да поиска нѣщо. Като видѣлъ, че небето се отваря, за да не пропусне момента, вмѣсто да иска крина, пълна съ злато, той набързо извикалъ: Господи, дай ми глава, голѣма като крина. Желанието му веднага се изпълнило: главата му пораснала, станала като крина, вследствие на което не могълъ да я извади отъ малката дупка на прозореца. Трѣбвало да пожелае крина, пълна съ жито, а той пожелалъ крина, пълна съ злато. Но въ бързината си и това не могълъ да изкаже, объркалъ се и пожелалъ голѣма глава. Жито и знание сж нуждни на човѣка, а не пари.

Мнозина искатъ да бждатъ голѣми, велики: всички да ги познаватъ и да имъ се кланятъ, но тѣ се объркватъ и, вмѣсто голѣми знания и богатство, тѣ пожелаватъ външно голѣма глава. Опасно е да има човѣкъ голѣма глава. Като влѣзе въ нѣкоя малка дупка, ще се заклеши вътре и не може да се върне назадъ. Като се намѣри въ мъчнотии и затруднения, човѣкъ търси причината вънъ отъ себе си — въ майка си, въ баща си, въ дѣди и прадѣди. Въ сжщность, причината за човѣшкитѣ несгоди, мъчнотии и нещастия се дъл-

жи на неговата упоритостъ и невежество.

Желая, всички да се облѣчете съ дрехата на любовта. Каква е тази дреха и по какъвъ начинъ ще се облѣчете, оставямъ на васъ, вие да я намѣрите и сами да се облѣчете. Много нѣща знаете, но това още не сте научили. И азъ много съмъ ви говорилъ за тъмнитѣ и свѣтли сѣнки на любовта, но за самата любовъ още не съмъ говорилъ. Мощна сила е любовта, но не сте готови още за нея. Да чуете нѣщо за любовта, това значи, да настане за васъ нова епоха на животъ. Засега благодарете, че ви се говори за свѣтлитѣ сѣнки на любовта, които внасятъ радостъ въ човѣшката душа. Единъ денъ, когато станете съвършени, ще се облѣчете съ дрехата на любовта.

Т. м.

*

29. Лекция отъ Учителя, държана на
11. мартъ, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Законъ на числата

Размишление.

Тема за следния път: „Защо хората носятъ пари въ джобовѣтъ си?“

Въпросътъ, защо хората носятъ пари въ джобовѣтъ си, е много обикновенъ и простъ. Много подобни въпроси могатъ да се задаватъ. Запримѣръ, защо човѣкъ носи книга въ ржката си? Защо косата на човѣка побѣлява? Защо хората отопляватъ кжщитѣ си? На обикновенитѣ и прости въпроси могатъ да се дадатъ разумни отговори, но могатъ да се дадатъ и неразумни.

Какъвъ отговоръ ще дадете на въпроса, защо хората отопляватъ стайтъ си? Ще кажете, че външнитѣ условия сж лоши, затова хората се отопляватъ. Ако външнитѣ условия бѣха добри, хората нѣмаше да се отопляватъ. При това, всички хора не се отопляватъ еднакво. Докато хората се отопляватъ, всѣкога ще има противоречия. Докато се различаватъ въ основнитѣ си идеи, всѣкога ще има противоречия. Добре е да има различие между идеитѣ на хората но има основни идеи, които трѣбва да бждатъ общи за всички хора. Различието се заключава само въ формитѣ, въ които влиза идеята. Запримѣръ, всички хора могатъ да

черпятъ вода отъ високія планински изворъ но въ различни сждове по форма и по цвѣтъ. Нѣкой може да налива вода въ шише, другъ — въ стомна и т. н. Ще каже нѣкой, че неговата идея е по-голъма отъ тази на съседа му. Идеята му не е по-голъма, но сждътъ, въ който е поставена, е по-голъмъ. По качество тя е еднаква за всички хора. Ще кажете, че нѣкой човѣкъ е по-добродетеленъ отъ другъ. Отде знаете? — Ядохъ отъ неговия хлѣбъ. — Това още не опредѣля доброто на човѣка. Доброто се измѣрва съ енергията, която сте приели отъ него и можете да я вложите като градивенъ материалъ въ своя организъмъ.

Човѣкъ трѣбва да има ясна представа за доброто. Като не разбиратъ сжщината на доброто, хората ставатъ обикновени въ проявитѣ си и считатъ за добро всичко, което излиза отъ сърдцето имъ. Щомъ дадатъ нѣщо отъ сърдце, тѣ мислятъ, че правятъ добро. Нѣма по-лошо нѣщо за човѣка отъ това, да стане обикновенъ. Красотата на живота се заключава въ разнообразието на мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ. Нѣкой мисли, че като миналъ презъ нѣколко страдания, всичко опиталъ. Той е едва въ началото на своитѣ страдания — нищо още не е разбралъ. — Много нѣща видѣха очитѣ ми. — Виждането на нѣщата още не е животъ. Видѣлъ си много звезди на небото, но ученъ не си станалъ. Видѣлъ си много хора, но не си ги позналъ. Математицитѣ ра-

ботятъ съ числата, но не сж проникнали въ сжщината имъ.

Сега ще напиша числото 123. Знаете ли, какво означава това число? Какво означаватъ числата 456 и 789? Всѣко число представя известна идея. Следователно, ако не можете да превръщате идеитѣ си въ числа и числата въ идеи, вие не можете да разберете смисъла на живота. Когато произнасяте думата „любовъ“, безъ да я разбирате, вие се свързвате съ известни свѣтове, както и съ известни числа. Запримѣръ, звукътъ „Л“ е мекъ. Като изговаряте този звукъ, горната частъ на езика — творческата, се докосва до зжбитѣ. При изговаряне на звуковетѣ „Л“ и „Ю“, вие сте въ Божествения свѣтъ. Щомъ дойдете до звука „Б“, вие докосвате устнитѣ си, т. е. слизате на физическия свѣтъ. При изговаряне на сричката „лю“, хората се милватъ, обичатъ се. Щомъ произнесатъ сричката „бо“, тѣ се стрѣскатъ, плашатъ се. Дето е страхътъ, тамъ любовта отсжтствува.

Като ученици, вие трѣбва да мислите право. Правата мисълъ изпжжда страха навѣнъ. Да чувствува човѣкъ, това още не е мисълъ. Да се безпокои, и това не е мисълъ. Мисълъта подразбира рѣстене. Като мисли, човѣкъ минава презъ процеситѣ, презъ които минава семейството. Само онзи човѣкъ мисли, който има нѣкакъвъ идеалъ. Безъ идеалъ нѣма мисълъ. Ако идеалътъ на човѣка е да учи, той ще мисли право, ще вади прави заключения за явленията

въ живота и природата. Той не разглежда математическитѣ действия като статически процеси но ги разглежда като динамически процеси, въ самия животъ. Ако не мисли, ученикътъ изучава числата само като количествени величини и казва, че нулата нищо не означава. Отдѣлно взета нулата е нищо, но следъ числата, тя ги увеличава толкова пѣти по десетъ, колкото пѣти се повтаря. Запримѣръ, нулата увеличава числото петъ десетъ пѣти. Ако се постави предъ петтѣ, тя го намалява десетъ пѣти. Тогава, вмѣсто числото петъ, имаме 0.5. Отъ гледището на живата математика, нулата представя условията. Следователно, ако човѣкъ знае, какъ да постѣпва съ условията и ги поставя следъ разумнитѣ сили, той непременно ще има придобивки. Ако условията се поставятъ предъ разумнитѣ сили, тѣ се превръщатъ въ спѣнки. Запримѣръ, ако човѣкъ постоянно държи въ ума си една и съща мисль за нѣкаква мжнотия, или за нѣкой свой недостатѣкъ, непременно ще се спѣне.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате числата, както отъ гледището на официалната наука, така и отъ гледището на живата математика. Числата биватъ четни и нечетни. Нѣкои отъ нечетнитѣ наричаме първи помежду си, или взаимно прости. Тѣзи числа се дѣлятъ на единица и сами на себе си. Такива числа сѣ 1, 3, 5, 7, 11, 13 и т. н. Обаче, ако съберемъ тия числа, ще получимъ четни числа,

които сж дѣлими, освенъ на единица и сами на себе си, и на други числа. Ако съберемъ $1+3$, получавиме 4; $3+5=8$; $5+7=12$; $7+11=18$; $11+13=24$ Това се отнася до числата въ официалната математика. Обаче ако въ математиката на живота съберемъ двама души съ различни характери и интереси, като съдружници въ едно предприятие, нищо нѣма да излѣзе отъ тѣхъ. Ако единиятъ събира и пести, а другиятъ разпилява, тѣ не могатъ да дадатъ сумата две. Тѣ не се събиратъ. Тукъ не можемъ да кажемъ, че едно и едно даватъ две. Оттукъ вадимъ заключението, че действията съ статичнитѣ числа се различаватъ коренно отъ действията съ динамичнитѣ числа.

Да се върнемъ къмъ значението на числото 123. Единицата представя ума, двойката — сърдцето, тройката — волята. Ако има сърдце и силна воля, а умъ нѣма, човѣкъ нищо не може да направи. Числото 123 трѣбва да бжде девизътъ на човѣшкия животъ. Безъ това число човѣкъ не може да работи. Следователно, дойдете ли до нѣкакво противоречие, обезсърдчаване, обезсмисляне на живота, изговорете въ себе си числото 123. Единицата подразбира разумния принципъ въ живота; двойката — любовта която гради; тройката — истината, отъ която произлиза волята. Следователно, когато кажете, че трѣбва да изпълнявате волята Божия, изговорете въ себе си числото 123, въ което е скрита идеята: Богъ е Любовь, Мъдрость и Истина. Съ тѣзи

три принципа вие можете да изпълнявате волята Божия. Докато човѣкъ има свѣтлина въ ума си, топлина въ сърдцето си и сила въ тѣлото си, той всѣкога може да има успѣхъ въ работитѣ си. Човѣкъ не може да приложи любовта, мъдростта и истината въ тѣхната пълнота но може да приложи тѣхнитѣ проявления като свѣтлина, която е вложена въ неговия умъ, като топлина въ сърдцето му и като сила въ волята му. Числото 123 може да претърпи видоизмѣнение, да се превърне въ 231 и 321. Въ тѣзи числа сждѣтъ е по-голѣмъ, но качествено съдържанието е сжщото

Числата, съ които си служите при обикновенитѣ математически действия, иматъ приложение и въ астрологията. Много астролози си служатъ съ малкитѣ числа добре, тѣ сж силни въ подробноститѣ на нѣщата. Дойдатъ ли до голѣмитѣ величини, тамъ не сж точни. Ако предскажатъ нѣщо голѣмо то не се сбждва. Що се отнася до малкитѣ работи, предсказанията имъ сж точни. Обаче, законътъ за малкитѣ числа не е, вѣренъ и за голѣмитѣ. А законътъ за голѣмитѣ числа обхваща и малкитѣ. Запримѣръ, казвате за нѣкой човѣкъ, че е добъръ. Защо е добъръ? Защото ви далъ 500 лв. на заемъ. Ако му поискате 500,000 лв., не дава. — Защо не дава? — По две причини: или нѣма толкова пари, или нѣма довѣрие въ васъ. Обаче, онзи, който ви дава 500,000 лв., всѣкога може да ви даде 500 лв.

На кикво може да се уподоби онзи, кой-

то дава 5, 50 или 500 лв. на заемъ, и на какво онзи, който дава 500.000 лв.? Първиятъ е човѣкъ, който критикува хората, а себе си не критикува. Вториятъ пъкъ критикува и изправя себе си, а съ хората не се занимава. Глупавъ човѣкъ ли е той? Който може да даде 500.000 лв., той е богатъ, щедъръ, уменъ човѣкъ. Даването не е механически процесъ. Изворътъ дава изобилно, безъ да осиромашава. Тѣй щото, този, който може да даде 500.000 лв., не е нищо друго, освенъ изворъ.

Ще кажете, че лесно се говори, но мъчно се правятъ нѣщата. За разумния човѣкъ и говоренето е лесно, и правенето е лесно. Защо да не е лесно да промѣнишъ думитъ нѣмамъ въ имамъ, не зная въ зная? Вмѣсто да кажешъ „не зная“, тури запетая следъ частицата „не“ и ще стане: не, зная. Защо трѣбва да казвашъ „Богъ не съществува“? Размѣни думитъ и кажи: Не. Богъ съществува. Когато нѣкой отрича съществуването на Бога, това значи, че той е влѣзълъ въ онази страна на земята, която не е огрѣта отъ слънцето. На този човѣкъ казвамъ: Не се произнасяй толкова бързо. Почакай още 24 часа. Земята се върти. Щомъ обърне тъмната си частъ къмъ слънцето, ти ще станешъ вѣрващъ. Следъ 24 часа вѣрващиятъ пакъ ще стане безвѣрникъ. За да не изпада въ положението на вѣрващъ и безвѣрникъ, човѣкъ трѣбва да знае, че между промѣнитъ, които ставатъ въ природата, и тия, които ставатъ въ него, има известна

връзка. Не разбира ли тия нѣща, той ще бжде въ положението на стѣклото, което днесъ може да се превърне въ огледало, а на другия день пакъ става стѣкло. Като намажете стѣклото съ калаена амалгама, то става огледало; като махнете амалгамата, пакъ става обикновено стѣкло. Ще кажете, че вѣрата ви е непоколебима. Непоколебима е вѣрата на човѣка, само когато работи съ числото 123.

И тъй, числото 123 представя Божествения свѣтъ, 456 — духовния, а 789 физическия свѣтъ. Това сж формули, съ които човѣкъ може да работи и въ тритѣ свѣта. Да разрешите една отъ тѣзи формули правилно, това значи, да получите единъ чекъ на ваше име, подписанъ отъ нѣкой голѣмъ банкеръ. Съ сумата, която съдържа чекътъ, вие се осигурявате за цѣлъ животъ. Ако разрешаването на една отъ тия формули ви осигурява за цѣлъ животъ, каква осигуровка крие въ себе си разрешаването на тритѣ формули? Който разреши тѣзи формули, той се ползува отъ богатството на цѣлия свѣтъ. Докато не ги разреши, той ще живѣе въ мѣнотии, ще разполага съ оскѣдни срѣдства, колкото да преживѣе. За да дойде до разрешаването на тия формули, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си съзнателно и съ любовъ, за да заслужи довѣрието на разумния свѣтъ. Не можете да повѣрите голѣми суми на човѣкъ безъ високъ моралъ.

Сега, като съберемъ цифритѣ на числата

123, 456 и 789. и въ третѣ случая получаваме шесторки: $1+2+3=6$; $4+5+6=15$, $1+5=6$; $7+8+9=24$, $2+4=6$. И въ Писанието се говори за число, съставено отъ три шесторки—666. Като съберемъ третѣ шесторки, получаваме числото 18; $1+8=9$. Деветорката показва известни опитности, които човѣкъ е придобилъ като резултатъ на страданията. Като страдала, човѣкъ се учи. Щомъ се заговори за страдания хората особено религиознитѣ, се питатъ, защо сж допуснати страданията за вѣрващия. Вѣрата не е щитъ противъ страданията. И вѣрващиятъ страда, но той носи страданията разумно и лесно се справя съ тѣхъ. Богъ твори всѣки моментъ. Следователно, истински вѣрващиятъ трѣбва да вѣрви неуморно следъ Божията мисль, да не изпада въ противоречия. Не следва ли Божията мисль, той остава назадъ и се спѣва. Когато остане назадъ, човѣкъ пропуска нѣщата. Щомъ ги пропусне, той не може да разбира сжщината на въпроситѣ. Ето защо, на вѣрващия се препоръчва да следва Божията мисль, да не пропусне нищо отъ това, което Богъ твори. Това значи, да живѣе човѣкъ въ свѣтлина, въ справедливостъ и чистота.

Числото 123 има отношение къмъ Божествения свѣтъ. Който влѣзе въ този свѣтъ, трѣбва да бжде справедливъ. Числото 456 се отнася къмъ духовния свѣтъ, който е свѣтъ на чистота. Числото 789 е свързано съ физическия свѣтъ. За да се справи съ мж-

чнотиитѣ, противоречията и страданията на физическия свѣтъ, човѣкъ трѣбва да има вѣра. Справедливостъ, чистота и вѣра сж условия, съ които човѣкъ може да работи, да придобие повече свѣтлина — необходимо условие за разрешаване задачитѣ на неговия животъ.

Мнозина се запитватъ, какво ще правятъ, като постигнатъ всичкитѣ си желания и придобиятъ много знания. Колкото знания и да придобие, все ще има, какво да учите и да придобивате. Учението е вѣченъ процесъ. Човѣкъ ще минава отъ вселена въ вселена и пакъ неученъ ще остане. Ще кажете, че вѣрата ви е още слаба. Като работите съзнателно, тя ще се увеличи. Съ вѣра човѣкъ придобива повече, отколкото съ мечти и фантазии. Това, че въ бждеще ще станешъ богатъ, ученъ, силенъ, нищо не те ползува. — Ама вѣрвамъ въ това! — Вѣрвашъ, но не работишъ. Вѣра безъ работа и приложение нищо не допринася. За предпочитане е едно малко благо въ настоящия моментъ, отколкото хиляди блага въ бждещето. Числата 123, 456 и 789 сж формули, които още днесъ могатъ да се реализиратъ. Щомъ могатъ да се реализиратъ, тѣ сж реални. Изгубите ли възможността за реализирането имъ и започнете да се ровите въ миналото си, какъвъ сте били нѣкога, вие губите реалността на живота. Ако нѣкой иска да знае, какъвъ е билъ въ миналото, може да му се каже, но той трѣбва да бжде готовъ да изправи всичкитѣ си погрѣшки. Нѣма ли тази

готовностъ, нѣма защо да се интересува отъ миналото си. Миналото на човѣка крие хубави работи, но въ него има и лоши нѣща. Ако човѣкъ знае миналото си и не изправи погрѣшкитѣ си, ще го сполети голѣмо нещастие.

И тъй, помнете: като работите съ числото 123, вие се свързвате съ мисълта на сжществата отъ възвишения свѣтъ; като работите съ числото 456, свързвате се съ чувствата на благороднитѣ сжщества отъ духовния свѣтъ; като работите съ числото 789, свързвате се съ добритѣ и работни хора на земята.

Защо ви се говори за числата, не питайте, но разберете тѣхния смисълъ и ги приложете. Като работите съ числото 123, ще познаете боговетѣ, т. е. сжществата на възвишената мисълъ; като работите съ числото 456, ще познаете ангелитѣ; като работите съ числото 789, ще познаете хората. Какво по-голѣмо богатство може да искае отъ това, да познавате Бога, ангелитѣ и хората? Като съберете числата 123, 456 и 789, получавате числото 1368. Сборътъ отъ цифритѣ на числото е 18; $1+3+6+8=18$; $1+8=9$. Осмортата работи на физическия свѣтъ, деветортата — въ духовния, а тройката — въ Божествения. Числото 18 е отрицателно и безплодно. За да роди това число и да се смекчи, трѣбва да му се прибави на края деветка. Числото ще стане 189. Процеситѣ въ това число ставатъ правилно.

Съвременнитѣ хора не успѣватъ въ всички добри предприятия, защото не работятъ съ

математика и геометрия. Да смѣташъ, да работишъ съ математиката, това значи, да мислишъ; да чъртаешъ, т. е. да работишъ съ геометрията, това значи, да чувствувашъ. Като мисли и чувствува, човѣкъ разрешава правилно две трети отъ задачитѣ си. Щомъ мисли и чувствува, той може вече и да работи. Работете съ ума, съ сърдцето и съ волята си, за да имате добри резултати. Работете съ надеждата, вѣрата и любовта и отъ нищо не се страхувайте. Като работите по този начинъ, вие ще срѣщате мечки на пътя си, безъ да се страхувате отъ тѣхъ. Досега сте се въоръжавали, но отсега нататъкъ и безъ оръжие ще излизате срещу мечката. Препашете се съ любовта, мъдростта и истината вмѣсто металическо оръжие, което хваща рѣжда. Нека свѣтлината, топлината и силата бждатъ вашитѣ защитници.

Т. м.

*

30. Лекция отъ Учителя, държана на
18. мартъ, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Основна мисъл

Размишление.

Числата 123, 456 и 789, за които говорихъ миналия пътъ, могатъ да се уподобятъ на следнитѣ нѣща: числото 123 представя жива кокошка, 456 — заклана кокошка, а 789 — опечена.

Като ученици, вие трѣбва да разбирате вътрешния смисълъ на живота. Ако вземете единъ плодъ, запримѣръ, вие имате външната му страна. Като го посѣтите, ще познаете, какъвъ е плодътъ. Устойчивостта на плода е въ семето, а не въ външната му форма. Всѣки плодъ е времененъ. Той трае нѣколко месеца, а нѣкои плодове — още по-малко. Обаче, дойде ли до семената, тѣ траятъ години. Сжщиятъ законъ се отнася и до човѣшкитѣ мисли, чувства и постѣпки. Тѣ издържатъ по нѣколко месеца само, но семената имъ оставатъ за дълго време. Следователно, искате ли да възстановите една мисълъ, едно чувство или една постѣпка, посѣйте ги въ земята. Този процесъ наричаме опрѣсняване на човѣшкитѣ мисли, чувства и постѣпки. За да се извърши процесътъ правилно, за всѣка мисълъ, за всѣко чувство и за всѣка постѣпка е нужна съответна почва. Освенъ това, когато плодътъ

започне да зрѣе, трѣбва да го оставите да се развива свободно и до край. Откжснете ли го преждевременно, вие спирате неговото бждеще развитие. Като знаете това, казвамъ: Не кжсайте преждевременно плодетѣ на своитѣ идеи. Не оставяйте плодетѣ на своитѣ мисли и чувства да презрѣятъ. Ако презрѣятъ, тѣ окапватъ и изгниватъ. Следъ това трѣбва да чакате още много време, докато посѣете отново семената и получите плодъ. Тѣй щото, ако искате да познаете човѣка, опитайте неговитѣ плодове, т. е. неговитѣ мисли, чувства и постѣпки. Докато не сте опитали плодетѣ му, не се произнасяйте. Ако е безплоденъ, ще останете гладни. Той ще ви разказва за своето минало величие, за своитѣ дѣди и прадѣди, но това не ви ползува. Вие ще се уморите да го слушате и ще се върнете у дома си гладенъ. Човѣкъ представя дърво, което ражда. Ако не ражда, казваме, че е станала нѣкаква катастрофа нѣкакво израждане. Мисли, чувства и постѣпки, които не раждатъ, сж' осждени на смъртъ. Сами по себе си тѣ ще престанатъ да сжществуваатъ. — Защо? — Нѣматъ плодъ."

Като изучавате човѣка, виждате, че главниятъ разсадникъ на семена е неговиятъ мозъкъ. Мускулитѣ, кожата на тѣлото представятъ външната частъ на плода, която лесно се разлага и гние. Отъ семената, които излизатъ отъ мозъка, зависи благосъстоянието на цѣлия организъмъ. Мозъкътъ може да изпра-

ви лицето, но може и да го развали. Казватъ: Каквито мисли има човѣкъ, такъвъ става. Мисълта опредѣля и характера. Формата на лицето сжщо така опредѣля човѣшкия характеръ. Хора, на които лицата сж кръгли, иматъ единъ характеръ; ако лицата имъ сж продълговати, характерътъ имъ е другъ; крушообразнитѣ лица иматъ различенъ характеръ отъ този на първитѣ две категории лица. Изобщо, всички удове на лицето изразяватъ известенъ характеръ. Запримѣръ, очитѣ на хората сж различни: изпъкнали и хлътнали, голѣми и малки, на близко или далечно разстояние отъ носа. И носовѣтъ на хората сж различни: дълги и къси, остри и тѣпи, прави и закривени. Това различие въ формитѣ на очитѣ, на носа, на устата, на ушитѣ е причина за голѣмото разнообразие на характеритѣ. Човѣкъ трѣбва да знае, какви сили се криятъ задъ различнитѣ форми на тия удове, за да има предъ видъ, какви връзки и отношения да си създава съ хората. Различнитѣ характери сж причина за различното разположение на хората къмъ хранитѣ. Едни хора обичатъ повече ябълки, други — круши, трети — сливи, череши и т. н. Това наричаме вкусъ, който се изявява не само къмъ хранитѣ, но и къмъ цвѣтоветѣ, къмъ начина на обличането, на живѣенето и т. н. Както външната форма на плода се опредѣля отъ неговитѣ семена, така и външниятъ животъ на човѣка, както и външната му форма, се обуславятъ отъ семената на неговитѣ

мисли и чувства. Мислитѣ и чувствата на човѣка оформяватъ неговото лице. Колкото повъзвишени сж тѣ, толкова по-красиво е лицето. Ако мислитѣ и чувствата на човѣка огрубяватъ, и лицето огрубява. Човѣкъ трѣбва да има поне една основна мисль, която да оформи очитѣ, носа, устата и ушитѣ му. Безъ основна мисль той пакъ ще има очи, носъ, уста, уши, но неоформени.

И тъй, основнитѣ мисли и чувства въ човѣка не сж нищо друго, освенъ семена, отъ които се раждатъ доброкачествени плодове. Колкото по-устойчиви сж плодоветѣ, толкова по-характеренъ е самиятъ човѣкъ. Като изучавате лицето на характерния човѣкъ, виждате, че той има линии, които никога не се мѣнятъ. Много линии на човѣшкото лице могатъ да се измѣнятъ, но сжщественитѣ оставатъ неизмѣнни. Презъ каквито перипетии да минава човѣкъ, каквито промѣни да претърпява, ще го познаете по основнитѣ линии на лицето му. Тѣ никога не се измѣнятъ. Не можете ли да познаете човѣка, когото нѣкога сте познавали, това показва, че или не е ималъ основни линии на лицето си, или е миналъ презъ страшни катастрофи. Основнитѣ линии, обаче, се запазватъ и следъ най-голѣми разрушения и катастрофи.

Сжщото може да се каже и за вѣрата. Силна вѣра е онази, която има поне една основна линия. Тя никога не се измѣня. Коя е основната линия на вѣрата? Ще кажете, че

вѣра безъ любовь не е вѣра. Това е общо казано. Каква трѣбва да бжде любовта? Къмъ кого трѣбва да бжде отправена? Ако срещнете гладенъ човѣкъ, вие ще проявите любовта си къмъ него, като му дадете хлѣбъ. Къмъ жадния ще изявите любовта си, като му дадете вода. Къмъ болния — съ услугитѣ си. Колкото и да говорите и пишете за любовта, ако на гладния не дадете хлѣбъ, на жадния — вода, на болния — здраве, на страдащия — утеха, всичко е безплодно. Човѣкъ храни въ ума си много безплодни мисли, а въ сърдцето си — безплодни чувства, но въ края на краищата толкова много задлъжнява, че не може повече да издържа. Тѣзи мисли и чувства ще го утешаватъ, че волята Божия била такава, че всички хора страдатъ като него и т. н. Това не е никаква философия. Богъ не създаде хората да страдатъ. Отрицателнитѣ прояви — безвѣрието, омразата, злото дойдоха впоследствие. Тѣ сж резултатъ на неразбиране на вътрешния смисълъ на живота.

Следователно, искате ли да се самовъзпитавате, търсете образци за подражаване въ живота и въ природата. Като е работила хиляди години върху своитѣ форми, природата е създала съвършени образци, които служатъ за изучаване. Безъ образци, Божественото учение не може да се възприеме и приложи. Като не търсятъ образци, нѣкои мислятъ, че и безъ тѣхъ може. Тѣ казватъ: Като отидемъ на онзи свѣтъ, ангели ще ни посрещнатъ. И

това е възможно, обаче, кой човѣкъ си спомня, какъ сж го посрѣщали нѣкога? Въ Библията е писано, че пророкъ Илия се възнесълъ на небето съ колесница. Този е единственъ случай за възнасяне на небето съ колесница. Всички хора досега сж отишли на онзи свѣтъ безъ колесница. Илия бѣше справедливъ и смѣлъ човѣкъ. Той имà смѣлостъта да каже на израилския царь, че смуцава народа си. Сжщевременно Илия имаше голѣма сила. Той затвори небето три години, презъ което време не валь дъждъ. Какво бихте направили вие, ако имаште силата на Илия? Въпрѣки своята сила, Илия имаше една слаба страна. Той се уплаши отъ една жена и избѣга отъ лицето ѝ. Причината за страха на Илия се дължи на избиването на Вааловитѣ пророци. Той избѣ 400 пророци, които влѣзоха после въ него и го смуцаваха. Тѣ му казваха: Ти отне живота ни. Сега ние не можемъ да живѣемъ нито на земята, нито на небето. Покажи ни единъ изходенъ пѣтъ. Тази е причината, поради която Илия изгуби силата си. Христосъ знаеше този законъ, и когато ученицитѣ Му искаха да употребятъ насилие, Той ги въздържаше. Той имъ казваще: Оставете злото вънъ отъ васъ. Влѣзе ли въ васъ, ще изгубите силата си.

Сега, да се върнемъ къмъ основната мисль, която внася въ човѣка нѣщо устойчиво. Кое е онова въ човѣка, което го прави неизмѣненъ? Човѣкъ се погледне въ огледалото и казва: Азъ съмъ. Като дете, той пакъ казвалъ

за себе си: Азъ съмъ. Като 40 годишенъ човѣкъ, пакъ казва: Азъ съмъ. Като стогодишенъ, пакъ казва: Азъ съмъ. — По какво познава човѣкъ себе си? — По Божественото. На каквато възраст и да е човѣкъ, Божественото въ него не се измѣня. Човѣшкото е преходно, а Божественото — вѣчно и неизмѣнно. Външно плодътъ може да бѣде голѣмъ или малъкъ, но въпрѣки това, той може да издържи само нѣколко месеца. Семената на плода, обаче, сж дълготрайни. Казано е въ Писанието, че Богъ направи човѣка по образъ и подобие свое. Този образъ и това подобие, именно, представятъ неизмѣнното, Божественото начало въ човѣка. Като стигне къмъ 50 — 60 годишна възраст, човѣкъ казва, че е остарѣлъ. Какво означава думата „остаряване“? Ако нѣкой ви нацапа лицето съ боя, остарѣли ли сте? Щомъ се измиете съ вода и сапунъ, ще станете такъвъ, какъвто сте били първоначално. Следователно, остаряването не е нищо друго, освенъ оцапване. Човѣкъ може лесно да се подмлади, но трѣбва да има жива вода и магически сапунъ. Съ обикновена вода и съ обикновенъ сапунъ не става подмладяване. Какво ще кажатъ децата, ако видятъ майка си подмладена, станала 15—16 годишно момиче? Тѣ не сж доволни отъ тази промѣна на майка си. — Защо? — Не могатъ да я познаятъ.

Хората не обичатъ да срѣщатъ по силни, по-млади отъ себе си. Това е атавизъмъ. Вън-

шно тѣ не изразяватъ това недоволство, но вътрешно се измъчватъ. Тази е причината, поради която между тѣхъ сѣществува едно състезание. Едно трѣбва да знаете: невъзможно е два клона на едно и сѣщо дърво да бждатъ еднакво силни или еднакво голѣми.

Кой клонъ на дървото е по-голѣмъ и по-силенъ? — Който е по-близо до стѣблото. Колкото по нагоре отиватъ клонетѣ, толкова по-слаби и по-малки сѣ тѣ. Следователно, по-ученъ и по-силенъ е онзи, който е по-близо до стѣблото на дървото. Като знаете това, не се състезавайте съ ония, които сѣ дошли преди васъ, и сѣ заели по-близкитѣ мѣста до стѣблото. Колкото и да се състезавате, нѣма да ги стигнете. Това е Божественъ законъ. Споредъ този законъ, детето не може да бжде по-умно отъ родителитѣ си, нито ученикътъ по-горенъ отъ учителя си. Щомъ е така, почитайте се едни други.

Мнозина сѣ изгубили почитанието си едни къмъ други и, като видятъ нѣкой старъ или простъ човѣкъ, тѣ казватъ: Какво търси тази стара баба, между ученитѣ? Или, този простакъ, какво търси между благороднитѣ хора? Старата баба е умна; тя разбира нѣщата. И простиатъ човѣкъ е благороденъ, знае, какъ да постѣпва. Не мислете, че само младитѣ и ученитѣ търсятъ добритѣ условия. И старитѣ, и проститѣ искатъ да бждатъ спасени. Що се отнася до спасението, и философитѣ не знаятъ, какъ може да се спаси човѣкъ и кой може да бжде

спасенъ. Само Богъ спасява хората. Павелъ, който проповѣдваше на хората, казваше: „Страхувамъ се, да не бжда отхвърленъ“. Отде дойде тази мисълъ въ него? Той имаше желание да бжде като Христа, да спасява хората, но, като видѣ, че този товаръ не е по силитѣ му, каза: Гръбнакътъ ми може да се пречупи. Той съзна, че желанието му не е право и се убоя да не бжде отхвърленъ.

Какво разбирате подъ думата „спасение“? Да се спаси човѣкъ, това значи, да се освободи той отъ нѣкакво голѣмо нещастие, което го е сполетѣло, или ще го сполети. Ако освободите човѣка отъ бесилката вие го спасявате. Какво трѣбва да прави спасениятъ? Той трѣбва да живѣе така, че да не дойде и втори пѣтъ предъ бесилката. Спасениятъ трѣбва да пази законитѣ на своя умъ и на своето сърдце. Наруши ли тия закони, той нарушава хармонията на силитѣ въ своя организъмъ. Най-малкото нарушаване на законитѣ на мисълта и на чувствата нарушава органическитѣ процеси въ човѣшкото тѣло.

Като ученици, стремете се всѣки день да имате по една основна мисълъ, която да реализирате. Още съ ставането си отъ сънь, турете въ ума си за презъ деня една основна мисълъ, върху която да работите. Щомъ поставите въ ума си една основна мисълъ, и чувствата ви трѣбва да взематъ участие въ реализирането ѝ. Както мислитѣ взиматъ участие въ чувствата, така и чувствата трѣбва да взиматъ уча-

стие въ мислитѣ. Запримѣрь, намислите да напишете едно любовно писмо. Добра е мисълта ви, но сърдцето трѣбва да дойде въ помощ на ума, да почувствува, трѣбва ли да напишете писмото, или не. Човѣкъ може да напише любовно писмо само на онзи, на когото до този моментъ другъ не е писалъ. Само веднѣжъ може да се пише любовно писмо на човѣка; само единъ може да му напише любовно писмо. Писмото на първия е оригиналтъ, а всички останали писма сж копия.

Следователно, всѣки човѣкъ може да напише само едно любовно писмо, като оригиналъ. Всички останали писма ще бждатъ преводи на този оригиналъ. Тѣй щото, вие всѣкога обичате онзи, който ви е писалъ първото любовно писмо, т. е. оригинала. Свѣтътъ може да се разруши, но връзката ви къмъ този човѣкъ остава вѣчна. Това значи любовъ. Хиляди години да не го срѣщате, вие го помните. Дето и да го видите, ще го познаете. Дошло е времето да се създадатъ нови, трайни връзки между хората. Ще кажете, че искате да обичате Бога. — Какъ ще Го обичате? Като се молите и вѣрвате въ Него ли? Любовта къмъ Бога не се опредѣля нито отъ молитвата, нито отъ вѣрата на човѣка. Друго нѣщо опредѣля любовта къмъ Бога. Ако е въпросъ за молитви, само една молитва може да опредѣли посоката на човѣшкия животъ. — Каква трѣбва да бжде тази молитва? — Оригиналъ, а не копие или преводъ. Оригиналтъ изключва всѣкакви по-

грѣшки, а преводитѣ допущатъ повече или по-малко погрѣшки. Колкото и да внимавате при преводитѣ, погрѣшките сж неизбежни. Кое любовно писмо наричаме оригиналъ? Ако при написване на едно любовно писмо взиматъ участие Богъ, ангелитѣ, светиитѣ и добритѣ хора, то представя истински оригиналъ. После можете да правите колкото искате преводи отъ това писмо, но присѣтствието на възвишения свѣтъ го нѣма. Когато Богъ, ангелитѣ и светиитѣ отсѣтствуватъ, любовнитѣ писма сж преводи, а не оригинали.

Всички хора говорятъ за любовта, но едни на други не вѣрватъ. — Защо? — Защото не виждатъ оригинала на любовта, а нейнитѣ копия. Любовта иска дѣла, а не думи. Трѣбвали да казвате на ябълчната семка, че я обичате? Вмѣсто да ѝ говорите за любовъ, посадете я въ земята и отъ време на време я поливайте. Слънцето, влагата, почвата ще ѝ помогнатъ да израсте и да върже плодъ. Въ първо време тя не може да разбере любовта ви, но когато види, че е израсла, завързала и дала сладки плодове, тя благодари за всичко, което сте направили за нея.

Днесъ всички хора се нуждаятъ отъ нови мисли, отъ нови разбирания за живота. Старитѣ трѣбва да се подмладяватъ, а младитѣ—да не остаряватъ. Това значи, да бъдете ученици на Божествената Школа. Влѣзете ли въ тази Школа, трѣбва да имате поне нѣколко основни мисли, нѣколко основни чувства и жела-

ния, около които да се групиратъ всички останали. Тѣ представятъ капиталъ, съ който човѣкъ гради. Капиталътъ на човѣшкия животъ е истината, която е вложена въ него. Малцина съзнаватъ това и търсятъ истината вънъ отъ себе си. Човѣкъ трѣбва да прояви истината, която е вложена въ него. Важно е, кога ще я прояви: при изгрѣване на слънцето, при зенита му, или на неговия залѣзъ. Ако я прояви при изгрѣва, той има най-добри условия за развитието си. И на зенита има добри условия, но времето е кратко. При залѣза на слънцето условията сж най-оскъдни. Числото 123 подразбира ония хора, които сж проявили истината при изгрѣва на слънцето.

Днесъ отъ всички се иска да си отговорятъ на въпроса: защо сж дошли на земята и какъвъ е смисълътъ на живота. Едни ще кажатъ, че смисълътъ на живота е въ яденето. Необходимъ процесъ е яденето, но смисълътъ на живота не се заключава само въ яденето. Други ще кажатъ че смисълътъ на живота е въ ученето. И безъ учене не може, но и въ него не е смисълътъ на живота. Вие знаете, че за да напишете думата „любовъ“, трѣбва да си послужите съ буквитѣ „л, б, о, ъ“, но и други букви трѣбва да поставите между тѣхъ. Между буквитѣ „л и б“ трѣбва да поставите буквата „ю“, а между „о и ъ“ — буквата „в“. Тогава ще имате думата „любовъ“. Следователно, яденето и ученето сж необходимии процеси въ живота, но между тѣхъ трѣбва да

поставите и други нѣкои, които ще осмислятъ живота. Писателятъ съчетава правилно буквитѣ, сричкитѣ, думитѣ и образува отъ тѣхъ красиви и възвишени мисли, които повдигатъ хората. Това съчетание наричаме женитба. Значи, за да се осмисли животътъ, всички процеси, които ставатъ въ него, трѣбва да се съчетаятъ въ едно цѣло.

Следователно, подъ думата „женитба“, въ правъ смисълъ, разбираме онзи актъ, при които мъртвитѣ възкрѣсватъ, грѣшнитѣ се спасяватъ, а онѣзи, които сж далечъ отъ Бога, ставатъ Негови синове. Каква женитба е тази, при която умрѣлиятъ не възкрѣсва, грѣшниятъ не се спасява и отдалечениятъ отъ Бога не се връща при Него, като Синъ Божи? Единъ пжтъ се жени човѣкъ. Въ това отношение, всѣки човѣкъ е жененъ. Той се е оженилъ за своя умъ и за своето сърдце. Като жененъ, човѣкъ трѣбва да ражда. Мислитѣ и чувствата сж неговитѣ деца. Раждането е неизбѣженъ процесъ. Казано е въ Писанието, че Господъ ни е родилъ. Ако Богъ ражда, и човѣкъ трѣбва да ражда. Който люби, той ражда. Човѣкъ трѣбва да люби, да гори, да освѣтлява, както своя пжтъ, така и пжтя на ония, които идатъ следъ него. Дето мине любещиятъ, всичко запалва и гори, безъ да изгаря. Младитѣ и старитѣ трѣбва да се запалятъ отъ огъня на любовта и да горятъ вѣчно. Любовта е огънь, който не изгаря нѣщата, но ги пречиства.

Дайте пжтъ на Божията Любовъ въ сърд-

цата и въ умоветъ си, да ги пречисти. Нѣма по-велико нѣщо отъ това, да очисти човѣкъ сърдцето си. — Кой може да очисти човѣшкото сърдце? — Богъ. Казано е въ Писанието: „Сине мой, дай ми сърдцето си“. Богъ иска сърдцето на човѣка, за да го очисти и да влѣе въ него ново съдържание.

Т. м.

*

31. Лекция отъ Учителя, държана на
25. мартъ, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Смѣна на силитѣ

Размишление.

Има ли разлика между вчерашното и днешното ядене? — Има. — Понеже разликата между вчерашното и днешното ядене е голѣма, затова казваме, въ широкъ смисълъ, че миналото не може да решава въпроситѣ на настоящето. Ако не знаете това, вие се натъквате на противоречия и мъчнотии, които не можете да разрешите. Едно трѣбва да знаете: условията на миналото сж били за миналото. Днесъ се изискватъ нови условия. — Ама защо досега никой не е призналъ моитѣ таланти? — Вие мислите, че сте талантливъ човѣкъ и изисквате хората да ви оценятъ. Миналото е минало, важно е настоящето. Работете усърдно и съ любовь, за да признаятъ талантитѣ ви. Настоящото решава днешнитѣ въпроси. Не очаквайте слава отъ хората. Какъ ще признаятъ вашитѣ таланти, когато и тѣ искатъ да бждатъ признати за талантливи? Работете, развивайте талантитѣ си и радвайте се, че има какво да правите. Какъвъ смисълъ има за васъ това, че хората признаватъ вашитѣ таланти? То е все едно, че знаятъ, какъ се храните и каква храна употребявате. Щеславие е човѣкъ да се хвали съ яденето.

Нѣкой казва, че се храни съ печени кокошки, пуйки, плодове и т. н. Съ това той иска да покаже, че е богатъ човѣкъ. Бедниятъ пъкъ не смѣе да каже, съ какво се храни. Богатиятъ се хвали съ своята пълнота и червенъ цвѣтъ на лицето, съ което подчъртава, че е здравъ. Бедниятъ пъкъ се срамува, че е слабъ, пожълтѣлъ и немощенъ. Това е криво разбиране на нѣщата. Преди всичко, пълнотата всѣкога не подразбира здраве. И слабиятъ всѣкога не е немощенъ. Често богатитѣ сж немошни, а беднитѣ — силни и способни за работа.

Ние говоримъ за положителни и отрицателни сили въ природата. Какво представятъ тия сили и какъ се изявяватъ? Положителнитѣ сили действуватъ направо, а отрицателнитѣ — косвено, чрезъ обиколки и овѣртвания. Когато влѣзе въ дома ви, сѣдебниятъ приставъ пристѣпва направо, безъ забики. Той си служи съ положителнитѣ сили и затова казва: Господине, вие дължите на държавата хиляда лева. Ако не ги платите въ тридневенъ срокъ, ще ви осѣдятъ на нѣколко месеченъ затворъ. Който си служи съ отрицателнитѣ сили, пакъ ще иска да си платите дълга отъ хиляда лева, но ще ви занимава известно време съ различни въпроси и следъ това ще ви напомни за паритѣ, които му дължите. — Кѣде се проявяватъ положителнитѣ и отрицателнитѣ сили? — Както семето се нуждае отъ почва, вода, въздухъ и слънце, за да

израсте, така и природнитѣ сили се нуждаятъ отъ условия за своето проявяване. Умътъ, сърдцето и волята на човѣка представятъ условия за тѣхната проява. Не може човѣкъ да си служи съ тия сили, ако не приложи ума, сърдцето и волята си. Лесно се чете Библията и Евангелието, но знаете ли, колко хора сж вложили ума, сърдцето и волята си, докато ги напишатъ? Нѣкои сж писали собственитѣ си опитности. Главитѣ имъ сж побѣлѣли отъ мъчнотии и страдания. Много време сж писали Евангелието, но и до днесъ не е написано, още продължава да се пише.

Каква е разликата между положителнитѣ и отрицателнитѣ сили? Положителнитѣ сили се стремятъ къмъ слънцето, а отрицателнитѣ — къмъ земята. Въ това отношение тѣ представятъ полюси. Като се движи между тия сили, човѣкъ проявява разумността си. Значи, разумността работи между противоположни сили. Разумността се проявява между доброто и злото. Следователно, ако не е билъ лошъ, човѣкъ не може да бжде добъръ; ако не е билъ добъръ, той не може да бжде лошъ. Ако не е билъ положителенъ, не може да бжде и отрицателенъ; и обратно: ако никога не е билъ отрицателенъ, не може да бжде и положителенъ. Съ други думи казано: ако нѣма уста, човѣкъ не може да приеме водата и храната отъ вѣнъ; ако нѣма очи, не може да приеме свѣтлината; ако нѣма уши, не може да приеме звука. Ако храната, свѣтлината и звукътъ не

срещнатъ съпротивление, тѣ не могатъ да се възприематъ. Съпротивлението, което тѣ срѣщатъ, наричаме трансформиране. Значи, устата и езикътъ трансформиратъ храната, очитѣ — свѣтлината, а ушитѣ — звука. Разумността въ природата взима участие при трансформиране на нѣщата. Така тя създава листата, клонетѣ, цвѣтоветѣ и плодоветѣ на растенията.

Мнозина мислятъ, че сж нѣкакво голѣмо величие, че сж свободни да правятъ, каквото искатъ. Тѣ сж свободни по отношение на своя личенъ животъ; обаче, дойдатъ ли до цѣлкупния животъ, къмъ който иматъ отношение, вече не сж свободни. Всѣки човѣкъ представя листъ, клонче, пжпка, или коренче отъ висшия, разуменъ свѣтъ, съ който е свързанъ. Той трѣбва да знае, че не е абсолютно свободенъ и носи отговорностъ за своитѣ постѣпки. Възвишениятъ свѣтъ, съ който сте свързани, е положителенъ. По отношение къмъ него, вие сте отрицателни, вследствие на което той работи за вашето развитие и оформяване. Когато вашитѣ мисли и чувства проникнатъ между сжществата отъ разумния свѣтъ, тѣ веднага започватъ да ги обработватъ. Каквото изработятъ, тѣ го връщатъ пакъ на земята. Всѣки човѣкъ взима това, което е изпратилъ. Какво ще получите, зависи отъ материала, който сте изпратили. Като знаете това, трѣбва ли да съжбялявате, че не получавате хубави плодове? Разумнитѣ сжщества задържатъ нѣщо и за себе си, което трансформиратъ и приспособяватъ къмъ своя животъ.

Като ученици, вие трѣбва да постѣпвате разумно, за да получавате добри плодове. Ако пъкъ плодовѣтъ на вашия животъ не сж добри, поне ще се научите да мислите, да търсите причинитѣ и последствията на нѣщата. Въ този смисълъ, и доброто, и злото иматъ еднакво право на сжществуване. Злото и доброто еднакво взиматъ участие въ строежа на нѣщата. Ето защо, като се натѣкнете на злото, използвайте го като градивенъ материалъ за строежа на своята мисълъ. Като се натѣкнете на доброто, прилагайте това, което сте съградили.

Задачата на всѣки човѣкъ е да мисли и чувствава правилно и да прилага своитѣ прави мисли и чувства въ живота си. На всѣки човѣкъ е дадена специфична работа, която трѣбва да свърши. — Ама искамъ да зная, какъ е създадена вселената. — По тѣзи въпроси мислятъ възвишенитѣ сжщества. Това не е твоя работа. Можешъ да мислишъ, но ще изгубишъ времето си напраздно. нищо нѣма да разрешишъ. Ти имашъ право да се интересувашъ отъ въпроса, какво ще стане съ тебе. Ще знаешъ, че ако работишъ и учишъ добре, ще изкарашъ нѣщо добро. Ако не работишъ и не учишъ, а очаквашъ да получишъ всичко наготово, нищо нѣма да придобиешъ. Който не работи доброволно, насила ще го заставятъ да реши задачата си. За предпочитане е, човѣкъ да свърши работата си по свобода и съ любовъ, отколкото да го заставятъ насила.

Сегашнитѣ хора искатъ съ малко трудъ, съ малко усилия да придобиятъ голѣми знания и богатства, да станатъ учени и щастливи. Това е невъзможно. При сегашнитѣ условия на живота, човѣкъ не може да бжде нито щастливъ, нито много ученъ. — Защо? — Възможноститѣ му сж ограничени. Виждаме, че и най ученитѣ хора има още да учатъ. Тѣ не сж дошли до онова знание, съ което разполагатъ възвишенитѣ сжщества. По отношение на животнитѣ, човѣкъ е гениаленъ съ знанията и възможноститѣ, които има, но по отношение на възвишенитѣ сжщества, той е невежа.

Казано е въ Писанието: „Едно ти не достига.“ Всички хора виждатъ, че имъ липсва нѣщо, но какво, не знаятъ. Тѣ искатъ да придобиятъ това, което имъ липсва, но какъ, не знаятъ. Като се натъкне на нѣкоя отрицателна мисль, или на нѣкое отрицателно чувство, човѣкъ не може да си помогне. Той самъ не може да трансформира отрицателнитѣ сили въ положителни, поради което прилича на боленъ, който очаква на близкитѣ си, да го измиятъ, да го съблѣкатъ и облѣкатъ. Докато очаква помощта на другитѣ, човѣкъ е инвалидъ и не може да се развива. Ще кажете, че за да се развивате, първо, свѣтътъ трѣбва да се оправи. — Нѣма защо да очаквате да се оправи свѣтътъ. Който е създалъ свѣта, Той има грижата за него. Вашата задача е да оправите свѣта, който е въ васъ. Щомъ оправите вашия свѣтъ, и външниятъ свѣтъ ще се оправи. Богъ

създалъ първо растенията, животнитѣ, а най-после човѣка. Значи, човѣкъ е най-последната и съвършена форма на земята. Като знае това, той трѣбва да работи върху себе си, да се усъвършенствува. Ще каже нѣкой, че човѣкъ е произлѣзълъ отъ Бога и нѣма какво повече да работи. Ако е така, защо не прилича на Бога? Защо е толкова несъвършенъ? Възможно ли е отъ съвършения да излѣзе толкова несъвършено същество? Ако вадите вжгленъ отъ огнището, той трѣбва да е разгорещенъ. Ако е изгасналъ, и огнището е изгаснало.

Значи, ако човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога, той трѣбва да носи въ себе си свещения огънь на любовта. Ще кажете, че този огънь е изгасналъ. Щомъ е изгасналъ, трѣбва да го запалите, да гори. Задачата на човѣка, който съзнава, че е излѣзълъ отъ Бога, се заключава въ придобиване на Неговата свѣтлина и знание, на Неговата Любовъ и Мждрость. Ще кажете, че вѣрвате въ Бога. Това не е достатъчно. Важно е да обичате Бога. Има хора, които вѣрватъ въ Бога, безъ да Го обичатъ. Има безвѣрници, които не вѣрватъ въ Бога, но Го обичатъ. Истински вѣрващъ е онзи, който има абсолютна вѣра и любовъ къмъ Бога.

Днесъ всички хора се оплакватъ отъ неуспѣхъ въ работитѣ си. Тѣ казватъ: Чудно нѣщо! Мжчимъ се, работимъ, възприемаме новитѣ идеи, въпрѣки това не успѣваме. — Защо не успѣватъ? — Защото методитѣ и формитѣ

имъ сж стари. Тѣ наливатъ ново съдържание въ стари форми, които не издържатъ напрежението на новото и се пукатъ. За да успѣватъ, всѣки трѣбва да реши своята задача и да не се мѣси въ работата на другитѣ. Коренитѣ ще вършатъ своята служба, безъ да се бъркатъ въ работата на клонетѣ. И клонетѣ ще вършатъ своята служба, безъ да се бъркатъ въ работата на коренитѣ. Праведнитѣ хора работятъ въ клонетѣ, а грѣшнитѣ — въ коренитѣ. Когато грѣшниятъ човѣкъ се качи на клонетѣ, нѣма да прилага своитѣ методи, но ще се приспособи къмъ методитѣ на праведнитѣ. Когато праведниятъ слѣзе въ коренитѣ, ще се приспособи къмъ методитѣ, по които тѣ работятъ. — Защо коренитѣ сж толкова набръчкани? — Защото се движатъ между различнитѣ течения на земята, за да смучатъ отъ тѣхъ хранителни сокове и да ги пращатъ нагоре, къмъ клонетѣ на живота. Така работи разумниятъ принципъ. Като влѣзе въ свѣта, той извлича отъ него всички жизнени сокове и ги изпраща къмъ клонетѣ. Въ този смисълъ, когато страда, човѣкъ се намира въ коренитѣ на живота. Тукъ той ще се огъва на една и на друга страна, докато извлѣче онѣзи жизнени сокове, необходими за неговия възвишенъ животъ. Животътъ въ коренитѣ е адътъ. Като извлѣче нуждитѣ сокове, човѣкъ излиза отъ ада, надъ почвата, и постепенно се качва на клонетѣ, да обработи всмуканата чрезъ коренитѣ храна.

Следователно, докато е на земята, човѣкъ постоянно минава отъ коренитѣ въ клонетѣ и отъ клонетѣ въ коренитѣ. Той не може да работи все съ едни и сѣщи сили, само съ положителни, или само съ отрицателни. Всѣка отрицателна сила следъ време се превръща въ положителна, а положителната — въ отрицателна. Това виждаме въ живота на всѣки човѣкъ: приятното състояние се смѣня съ неприятно, а неприятното — съ приятно; сиромашията се смѣня съ богатство, а богатството — съ сиромашия. Запримѣръ, нѣкой богатъ човѣкъ, следъ 20—30 години, осиромашава. Ако това не стане презъ неговия животъ, става въ живота на синоветѣ му. Нѣкой човѣкъ е гениаленъ, но децата му не сѣ гениални. — Защо? — Всѣко благо трѣбва да се придобие. Благата, дарбитѣ и способноститѣ не се даватъ по наследство. Всѣки самъ трѣбва да работи, да ги заслужи. Когато въ единъ домъ и родителитѣ, и децата сѣ способни, това показва, че децата сѣ работили въ миналото. По наследство тѣ получаватъ нѣщо отъ родителитѣ си, но основата, върху която градятъ, е резултатъ на минала дейность.

Мнозина се запитватъ, какъ могатъ да придобиятъ дарби. Това не се разказва. Колкото и да имъ говорите, нищо не могатъ да разбератъ. Ето, всички знаятъ, че радиото приема звуковитѣ вълни и ги предава, но какъ става това, малцина разбиратъ. Откритието на радиото, както и на всички нѣща, изоб-

що, е дѣло на сжщества отъ възвишения свѣтъ. Тѣ не сж отъ този свѣтъ. Търговцитѣ продаватъ и купуватъ различни системи радио, но тѣ сж далечъ отъ възможността да направятъ подобно откритие. И Христосъ донесе на свѣта ново учение, но много отъ последователитѣ Му го изопачиха. Ако Христосъ дойде днесъ на земята, ще се чуди на тълкуванията, правени върху учението Му. Пъкъ и образътъ на Христа, както Го рисуватъ, не е вѣренъ. Ще каже нѣкой, че видѣлъ Христа. — Какъ Го видѣлъ: като дете, като юноша или като 33 годишенъ? Христосъ не стои на едно мѣсто. Той и днесъ живѣе и работи за човѣчеството и коренно се различава отъ онзи Христосъ, който живѣлъ преди две хиляди години. Тогава Христосъ дойде между хората, но тѣ не Го познаха. Ако дойде днесъ, пакъ нѣма да Го познаятъ.

Като ученици, вие трѣбва да имате едно положително вѣрую, една основна идея, на които всѣкога да разчитате и съ които да мѣрите нѣщата. Това не значи, че нѣмате никакво вѣрую, но очаквате повече на другитѣ, тѣ да работятъ за васъ. Религиознитѣ, запримѣръ, казватъ: Добъръ е Богъ, ще ни помогне.—Богъ ще помогне, но, преди всичко, вие трѣбва да работите. Повечето хора търсятъ животъ безъ страдания. Днесъ това е невъзможно. Докато хората не изпълняватъ волята Божия, страдания всѣкога ще има. Кой е виновенъ, че две мравки се биятъ? Вие ги съветвате да не се

биятъ, но тѣ не слушатъ. Щомъ вземете една чаша съ вода и ги залѣте, тѣ веднага се пушатъ и се примиряватъ. Разумниятъ свѣтъ постѣпва по сѣщия начинъ и съ хората. Като види, че се биятъ и не искатъ да се примирятъ, той ги залѣе съ вода, т. е. изпраща имъ различни болести. Като дойде болестъта, човѣкъ омеква. Чувате, че нѣкой мжжъ се заканва на жена си, иска да я убие. До вечерята му излиза елинъ голѣмъ цирей, и той се връща при жена си омекналъ. Тя започва да го лѣкува, по скоро да мине циреятъ. Нѣкъде пъкъ жената е недоволна отъ мжжа си, иска да го напусне. И да го напусне, по добъръ отъ него не може да намѣри. — Защо ще го напуска? — Не могла да го търпи, не го обичала. Господъ го търпи, обича го, а тя не го обича. Това е криво разбиране. Въ сѣщностъ, тя не може да го търпи, защото имала нѣкакво специално желание, което той не могълъ да изпълни. Ако мжжътъ бѣше изпълнилъ желанието ѝ, тя щѣше да го търпи. Освободете се отъ вашитѣ лични желания и ще видите, че хората не сѣ толкова лоши, както си ги представяте. Да се освободите отъ своитѣ лични желания, това значи, да ги възпитавате. Самоотричането, за което Христосъ говори, подразбира освобождаване на човѣка отъ неговитѣ лични желания. Подѣржайте въ себе си само Божествени желания. Тѣ иматъ отношение, както къмъ вашата душа, така и къмъ душитѣ на вашитѣ ближни.

Личнитѣ желанія на човѣка не сж нищо друго, освенѣ присадки на неговото дърво. Единѣ день, когато тия присадки се счупятъ, на това дърво ще израстатъ ония клоне, които отговарятъ на неговото естество. Следователно, за да се върне къмъ естествения животъ, въ който нѣкога е билъ поставенъ, човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всички изкуствени присадки въ неговия животъ, направени отъ опитни и неопитни градинари. Запримѣръ, нетърпението, неразумността сж изкуствени присадки. Счупете тѣзи присадки и оставете свободно да израсте Божественото клонче въ васъ, което ще ви доведе до правилно разбиране на нѣщата, до онази разумность, която е вложена въ васъ. Когато Божественото въ човѣка образува клончета, човѣкъ се развива правилно.

И тѣй, искате ли да придобиете по-висока култура, дайте ходъ на Божественото въ себе си. Неговата култура иде отъ Божествения свѣтъ. Нѣкои мислятъ, че сегашната култура е най-висока и се намира вече на своя край. Културата нѣма край. Тя представя редица действия отъ великата житейска сцена. Щомъ се свърши първото действие, сцената се промѣня, започва се второто действие. Следъ второто действие иде трето и т. н. Действията се различаватъ едно отъ друго. Защо е така, това е работа на онзи, който писалъ драмата.

Както и да се говори на хората, тѣ тър-

сятъ животъ безъ страдания. Това е все едно, да търсятъ животъ безъ промѣни. Ако сж действащи лица въ първото действие, тѣ не искатъ да взиматъ участие въ второто. Благодарете се, че действията се смѣнятъ. Благодарете за страданията, както и за радоститѣ. Когато вие страдате, другъ нѣкой се радва; и когато вие се радвате, другъ нѣкой страда. Запримѣръ, за да получишъ единъ хубавъ плодъ, трѣбва да се причини страдание на дървото. Благодарение на закона за „смѣна на силитѣ“ въ природата, човѣкъ не може да бжде цѣлъ животъ нещастенъ, но не може да бжде и цѣлъ животъ щастливъ. Щастието се смѣнява съ нещастieto, здравето съ болестъта, ученостъта съ невежеството, богатството съ сиромашията и т. н.

И тъй, изучавайте закона за смѣна на силитѣ, да знаете, презъ какъвъ периодъ отъ време се смѣня една сила съ друга. Използвайте този законъ, за да придобиете нѣщо ценно въ характера си. Когато страдате, не бѣгайте отъ страданието, но развивайте търпение, мекота и сила. Като се радвате, прилагайте това, което сте обработили чрезъ страданието. Страданието и радостъта сж условия при които човѣкъ изработва различни добродетели. — Ама колко време ще страдамъ? — Огъ тебе зависи. Колкото по-разумно носишъ страданието, толкова по-скоро ще се освободишъ отъ него.

Като ученици на новото учение, започвай-

те съ малки опити и постепенно отивайте къмъ голѣмитѣ. Запримѣрь, нѣкои постоянно говорятъ за новитѣ идеи, а постѣпватъ по старъ начинъ. Дето ходятъ, постоянно плюятъ. Човѣкъ трѣбва да пази чистота навсѣкжде. На ученика не се позволява да плюе на земята. Той трѣбва да носи кърпичка въ джоба си и като стане нужда да плюе или да изтрие носа си, да си послужи съ кърпичката си. Направете опитъ за десетъ деня, да не плюете на земята и да триете носа си съ кърпичката, за да видите, колко сте способни да се владѣете. Човѣкъ не може да не трие носа си, да не отдѣля отъ време на време слюнки, но това не значи, че трѣбва да плюе на земята. Като плюе и като изтрива носа си, човѣкъ се чисти, но той трѣбва да знае, какъ и кжде да прави това. Като спазвате правилото за десетъ деня, вие придобивате добъръ навикъ, свързвате се съ положителнитѣ сили на природата. По този начинъ, вие работите съзнателно върху самовъзпитанието си.

Следователно, като се стремите къмъ новия животъ, знайте, че той изисква отъ човѣка добра обхода. Безъ добра обхода не можете да напредвате. Човѣкъ трѣбва да бжде господарь на своето тѣло, да владѣе мускулитѣ на краката, на очитѣ, на устата си. Всѣко движение на човѣка трѣбва да бжде подъ контрола на неговата воля. Това значи да живѣе човѣкъ въ пълна хармония съ своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Добре е

отъ време на време човѣкъ да се оглежда въ огледало, да следи за равновесието на силитѣ въ своя организъмъ. Най-малкото нарушаване на равновесието му се отразява въ очитѣ. За-това е казано, че очитѣ сж огледало на човѣшката душа. Наблюдавайте очитѣ си, да следите промѣнитѣ, които ставатъ въ вашия вътрешенъ животъ.

И тъй, за да запазите равновесието на силитѣ въ своя организъмъ, не давайте ходъ на всички желанія въ себе си. Невъзможно е човѣкъ да служи едновременно на всички желанія. За всѣки човѣкъ е опредѣлено, кои желанія трѣбва да развива и на кои дарби да даде ходъ. Като разберете това, не губете време, но започнете да работите. Всѣко нѣщо трѣбва да става на време.

Т. м.

х

32. Лекция отъ Учителя, държана на
1. априлъ, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Събиране и изваждане

Размишление.

Какъ ще отговорите на въпроса: Защо хората се събиратъ на едно мѣсто? Две причини има за събирането на хората: когато искатъ да направятъ едно добро, или когато искатъ да направятъ нѣкакво зло; когато искатъ да работятъ заедно да свършатъ нѣкаква работа, или когато искатъ да развалятъ нѣкаква работа. Въ този смисълъ, доброто дава, а злото — взима. За да даде, доброто събира всичко, каквото има на разположение. Затова казваме, че доброто представя действието събиране. Злото пъкъ вади нѣщата, заради което го уподобяваме на действието изваждане. Като два противоположни процеса, доброто и злото сж противоположни и въ своитѣ прояви: доброто първо събира, а после вади отъ себе си и дава; злото първо вади, а после събира.

Като изучавате човѣшкитѣ прояви, можете да ги раздѣлите на две категории: при едни прояви човѣкъ дава, при други — взима. Запримѣръ, да кажешъ мнението си за нѣщо, това подразбира даване. Да слушашъ мнението на другитѣ, това подразбира вземане. Въ изказване мнението си, или въ изслушване на чуждото, вие или се повдигате, или падате —

зависи, какво сте казали и какъ сте съчетали думитѣ. Това е все едно, да приемате добра или лоша храна.

Съвременнитѣ хора сж дошли до положение, да правятъ подборъ на храната си. Тази е причината, че единъ човѣкъ употребява месна храна, а другъ — вегетарианска; единъ обича повече сладки храни, а другъ — солени и кисели. Ако човѣкъ не употребява храна, съответна на неговия организъмъ, стомахътъ му ще се разстрои. Сжщиятъ законъ има отношение и къмъ неговитѣ мисли, чувства и постѣпки. Всѣка мисль, всѣко чувство и всѣка постѣпка, въ зависимостъ отъ тѣхното съдържание, произвеждатъ върху човѣка известна реакция — добра или лоша. Тази е причината, поради която, отъ една неправилна постѣпка, човѣкъ потъмнява. Казвате, че свѣщъта на този човѣкъ е изгаснала. — Кой изгасва свѣщъта на човѣка? — Може той самъ, а може и другъ нѣкой. Важно е, че свѣщъта на човѣка е изгаснала, и той не може да чете.

Какво е състоянието на човѣка, на когото свѣщъта е изгаснала? Той изпада въ отчаяние, въ пълна пасивностъ и безразличие къмъ външния свѣтъ. Даватъ му да яде, не иска; каратъ го да излѣзе на разходка, не му се ходи; заставятъ го да се облѣче, но желание нѣма; не му се мисли, не може да чувствува; съ никого не иска да говори. Той седи на едно мѣсто, като центъръ. Има смисълъ да

бжде човѣкъ центъръ, но като извора, който постоянно дава. Добре е да бжде човѣкъ центъръ, но да го търсятъ хората, да взиматъ нѣщо отъ него. Центърътъ никога не осиромашава, понеже всички блага отъ периферията се стичатъ къмъ него. Той се намира при благоприятни условия.

По какво познавате, дали условията на човѣка сж добри, или лоши? Когато видя, че нѣкой човѣкъ е богато облѣченъ, съ кожено палто, съ здрави обуца, съ топла шапка на главата си, казвамъ, че условията му сж благоприятни. Видя ли, че нѣкой човѣкъ е босъ, гологлавъ, съ тънки дрехи, казвамъ, че условията му сж благоприятни: времето е топло, сухо — лѣто е настѣпило. Следователно, отъ гледището на новото разбиране, сиромашътъ живѣе при благоприятни условия, а богатиятъ — при неблагоприятни. Като знаете това, не съжбявайте, ако сте сиромаси. Провидението ви е поставило при благоприятни условия.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ прави разбирания. Старитѣ форми на животъ, старитѣ разбирания сж отживѣли времето си. Лесно е да се каже, че 2×2 или $2 + 2$ е равно на четири. — Какво означава числото четири? — Узрѣлъ плодъ, който увисва надолу. Значи, четворката подразбира, че, или нивата е изорана, или плодътъ е узрѣлъ, падналъ на земята и изяденъ.

Изобщо, числата, като статически величини, иматъ единъ смисълъ, а като динамически — другъ. Ако говоримъ за мъжа и жената, и двамата представятъ единици, но мъжътъ е динамическа единица, а жената — статическа.

Като ученици на велика школа, вие трѣбва да се учите да превръщате числата и енергиитѣ, които тѣ съдържатъ, отъ статически въ динамически, отъ динамически въ статически; отъ положителни въ отрицателни и обратно. Това значи, да превръща човѣкъ злото въ добро. Какво разбирате подъ думитѣ „да правимъ добро“? На кого можете да правите добро? Добро можете да правите на онзи, въ когото се проявява Божествениятъ животъ. Който пръвъ почувствува въ себе си Божествениятъ животъ и отвори сърдцето си, за да го приеме, той ще получи Божественото благословение. Той е направилъ добро самъ на себе си. Щомъ може да направи добро на себе си, той може да направи добро и на своитѣ близки. Още съ ставането си отъ сънъ, човѣкъ трѣбва да облѣче дрехата на доброто, т. е. да бжде готовъ, въ всички случаи на живота си, да прояви доброто. Ще кажете, че отъ дълго употребяване дрехата ще се оцапа и изтърка. (Не се страхувайте! Дрехата на доброто е вѣчна. Колкото повече се употребява, толкова по-хубава става тя. Правете добро непрестанно и не се страхувайте отъ осиромашаване. Доброто внася нови потици, сила и животъ въ човѣка.

Често се говори за нечиститѣ дрехи на хората. Нечиста е дрехата на онѣи които грѣши. — Кога човѣкъ цапа дрехата си? — Когато работи. Въ бързината си той капналъ нѣщо нечисто върху дрехата и я оцапалъ. По-неже не е научилъ още начинитѣ за чистене, той е принуденъ да ходи съ нечиста дреха. Единъ день, когато научи законитѣ за чистенето, той ще изчисти дрехата си и ще стане праведенъ.

Нѣкой казва за себе си, че е лошъ човѣкъ. — Защо е лошъ? — Защото дрехата му е нечиста. Нечистата дреха показва, че този човѣкъ е работилъ, но не знае още методитѣ за чистене. За предпочитане е нивитѣ на човѣка да сж изорани, макаръ и да има пришки на ржцетѣ си, отколкото ржцетѣ му да сж бѣли и гладки, а нивитѣ да сж пълни съ плѣвели. Когато придобие повече знания, човѣкъ ще оре нивата си, ще я посѣва, безъ да излизатъ пришки на ржцетѣ му. — Ама не съмъ даровитъ, не съмъ силенъ човѣкъ. — Каква сила трѣбва да има човѣкъ? И най-силниятъ не може да надвие слона. Следователно, колкото и да е даровитъ човѣкъ, или силенъ, все ще се намѣри нѣкой да го надминава. Единъ отъ еврейскитѣ царе се е борилъ съ лъвъ, но съ слонъ никой човѣкъ досега не се е борилъ. Не се е родилъ още юнакъ на земята, който може да победи слона.

Въпрѣки това, хората излизатъ на борба съ по-силни сжщества отъ себе си и казватъ:

Ще ти докажа кой съмъ! Ако се борите съ слона, какво ще му докажете? Той ще ви повали на земята и ще ви заминe. Съ физически по-слабитъ отъ васъ можете да се борите, но какъ ще се борите съ по-силнитъ отъ васъ? Разумниятъ се бори по другъ начинъ съ по-силнитъ отъ себе си. Запримѣръ, ако трѣбва да победи слона, той не излиза на двубой съ него, но всѣки день му дава по нѣколко килограма оризъ за ядене. Като се грижи за слона и се отнася добре съ него, последниятъ го вдига съ хобота си, туря го на гърба си и го разкожда. Къмъ по-силнитъ отъ себе си човѣкъ трѣбва да приложи ума си. Следователно, разумниятъ човѣкъ прилага и ума, и сърдцето, и волята си на мѣсто. Тѣ сж оржия, съ които той се защитава.

Мнозина се хвърлятъ въ борба съ дявола, но той ги поваля на земята. Дяволътъ е силенъ като слона. Обаче, разумниятъ човѣкъ намира слабата страна на дявола и лесно се справя съ него. Той му дава всѣки день по нѣколко килограма оризъ. Отъ благодарностъ, дяволътъ го вдига на ржце и го туря на главата или на гърба си. Видите ли, че нѣкой човѣкъ е възседналъ дявола, ще знаете, че той е отъ разумнитъ хора. Видите ли, че лежи на земята, ще знаете, че е отъ неразумнитъ. Той се борилъ съ дявола, но не издържалъ борбата. Следъ това ще се оплаква, че дяволътъ го смущава, че разваля работитъ му. За

да не те смущава, бжди разуменъ. Ако имашъ добра обхода къмъ дявола, ще му дадешъ нѣщо, съ което да отвлѣчешъ вниманието му. Когато има работа, дяволътъ нѣма да те безпокои. Той ще отиде въ гората, дето ще се занимава съ своитѣ планове.

Какво представя дяволътъ? Какво представя слонътъ? Дяволътъ и слонътъ представятъ ненаситнитѣ желанія въ човѣка. Речете ли да се борите съ тѣхъ, ще се намѣрите на земята. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който може да победи своитѣ ненаситни желанія. За да се справите съ тѣхъ, дайте имъ да си хапнатъ два-три килограма оризъ. Докато ядатъ, тѣ не безпокоятъ никого. Въ това време вие ще си свършите работата спокойно. Желанието на човѣка за забогатяване, за придобиване на много знания представя слона въ него, т. е. неговитѣ ненаситни желанія. — Защо сж нуждни паритѣ на човѣка? — За да мине по лесно живота си. Споредъ мене, човѣкъ се нуждае отъ свѣтлина, а не отъ пари. Като има свѣщъ въ ржката си, той може и въ най-големата тъмнина да мине мостъ, който води отъ единия до другия край на рѣката. Съ свѣтлина човѣкъ може да минава и презъ най-тѣсни мостове. Тази е причината, дето палятъ свѣщи за умрѣлитѣ. Тѣ минаватъ презъ опасни мѣста, презъ тѣсни мостове. Гробътъ е единъ отъ тѣзи мостове, презъ които човѣкъ минава. Докато минава този мостъ, близкитѣ му

палятъ свѣщи. Щомъ мине моста, тѣ изгасватъ свѣщитѣ и му казватъ: Добъръ часъ!

Следователно, доброто, което човѣкъ прави, не е нищо друго, освенъ запалване на своята свѣщъ. Щомъ престане да прави добро, свѣщъта му изгасва. Безъ доброто никаква наука не можете да придобиете. Доброто представя всѣкидневнитѣ дрехи, съ които човѣкъ работи. На нивата ли ще отиде, въ дома си ли ще работи, човѣкъ трѣбва да бжде облѣченъ въ всѣкидневнитѣ си дрехи. Той не може да облѣче празничнитѣ си дрехи и да отиде съ тѣхъ на нивата; нито въ кухнята може да влѣзе човѣкъ съ празнични дрехи. Ще кажете, че обичате Бога, молите се, правите добро. Любовта на мнозина, молитвитѣ имъ и правенето на добро сж подобни на киченето на младата мома, която отива на хорото и гледа да се хареса на нѣкой момъкъ. На хорото момата е гиздава и напета, но като се върне у дома си, като махне китката и украшенията, става съвсемъ друга. За да остане пакъ гиздава и напета, тя трѣбва да облѣче домашнитѣ си дрехи и да започне да работи съ любовъ и разположение. Ето защо, ние считаме любещъ, вѣрващъ и добъръ онзи човѣкъ, който всѣкога проявява тѣзи качества, а не само когато се моли. Какъвто е човѣкъ предъ Бога, такъвъ трѣбва да бжде и предъ хората. Като се оженишъ, трѣбва да работишъ.

Какво разбирате подъ думата „женитба“? Повечето хора се женятъ, за да бждатъ щаст-

ливи. Подъ думата „женитба“ ние разбираме свързване на човѣшката душа съ Бога, т. е. съ Първата Причина на нѣщата. Като се свърже по този начинъ, човѣкъ трѣбва да работи. Христосъ казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си.“ Значи, като яде плътта Христова и пие кръвта Му, човѣкъ се свързва съ Христа, т. е. приема Го въ себе си, както приема въздуха, водата и свѣтлината. Това свързване, именно, подразбира женитба. Нѣкой пжтъ възлюбената ще влѣзе въ възлюбения, а нѣкога обратното — възлюбениятъ въ възлюбената. Това е реалната, т. е. мистичната страна на любовта. Ще каже нѣкой, че човѣкъ не трѣбва да се жени. Той не разбира реалната страна на женитбата. Въ женитбата има нѣколко последователни процеси, презъ които човѣкъ неизбежно минава. Тѣ сж следнитѣ: раждане, възрастване, женене и умирање. Който не иска да мине презъ тѣзи процеси, той не разбира живота. Добре е човѣкъ да се роди, да се ожени и да умре, но на време. Всѣки процесъ, който не става на време, води къмъ разлагане.

И тъй, всѣка мисль, чувство, желание и постѣпка на човѣка трѣбва да минатъ презъ четиритѣ процеса: раждане, възрастване, женене и умирање. Какво разбираме подъ думата „умирање“? Умирането, смъртта подразбиратъ приготвяне за по-велика работа. Когато плодътъ узрѣе, той трѣбва да падне на земята и да умре, т. е. да започне нова работа, по-велика

отъ тази, която до това време е вършилъ. Нѣма по-велико нѣщо отъ умирането, но когато става на време. Да умрешъ, това значи, да свършишъ училище. Какво лошо има въ това? Като умира, човѣкъ оставя наследството си на други. Той нищо не губи. Той оставя наследството си на земята, а на небето приема друго наследство. Като знаете това, работете така, че да оставите наследство на земята и същевременно да получите наследство на небето. Не можешъ ли да оставишъ наследство и да получишъ ново, ти не си разбралъ Божиитѣ закони. Да разбере човѣкъ Божиитѣ закони и да ги приложи, това значи, да развива своитѣ дарби и способности. Не може ли да прилага тия закони, той се намира въ положението на човѣкъ, който газни вода, а жаденъ ходи.

Да се върнемъ пакъ къмъ молитвата. Ние уподобихме молитвата на добре облѣчена и на-кичена мома, която се хваща на хорото да играе. Добро нѣщо е киченето на момата, но тя не трѣбва да се раздвоява. Дойде ли у дома си, тя трѣбва да бжде такава, каквата е била и на хорото: весела и засмѣна, готова да обича всички, на всички да услужва. Следователно, и като се моли, и като престане да се моли, човѣкъ трѣбва да бжде единъ и същъ. Като жененъ и нежененъ, човѣкъ трѣбва да бжде единъ и същъ. Въ сжщностъ, нѣма неженени хора. На земята всички хора сж женени. Женитбата не е само външенъ актъ, както съвременнитѣ хора я разбиратъ. Човѣкъ е свър-

занъ, т. е. жененъ за своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Има мисли, които цѣлъ животъ измѣчватъ човѣка, и той не може да се освободи отъ тѣхъ, както нѣкой мъжъ измѣчва жена си, или жената — мъжа. Мъчи се човѣкъ, защото не знае, какъ да постѣпва. Когато човѣкъ се научи, какъ да постѣпва съ хората, съ себе си, мъчението го напуска. За да се справи съ мъчението, съ страданието, човѣкъ трѣбва разумно да използва процеситѣ на раждане, възрастване, женене и умирање. Най-страшниятъ процесъ за хората е умирањето. Като дойдатъ до смъртта, тѣ не искатъ да умиратъ. — Защо? — Защото не я разбиратъ. Ако живѣятъ добре, тѣ ще умиратъ съ радостъ. — Защо? — Защото отиватъ на небето, да получатъ голѣмо наследство. За да носи мъчностиитѣ и страданията съ радостъ, при всички условия на живота си, човѣкъ трѣбва да казва: Такава е волята Божия. Щомъ признавате, че Богъ е създалъ свѣта, ще приемете, че всичко, което Той ви изпраща, е добро. Каквото Богъ ви дава, приемайте го съ благодарностъ и търсете въ него доброто.

Като ученици, вие трѣбва да се научите да превръщате нѣщата: отъ обикновени въ необикновени, отъ всѣкидневни въ празнични. Отъ земята, на която стѣпвате, и отъ въздуха, който дишате, трѣбва да извадите нѣщо полезно. Земята, т. е. почвата представя сърдцето, а въздухътъ — ума. Следователно, ако не можете да извадите отъ ума и отъ сърдцето

си хубавото, което Богъ е вложилъ въ тѣхъ, вие ще останете обикновени хора. Изследвайте нѣщата и явленията, които ставатъ около васъ, за да разберете, какво се крие въ тѣхъ. Не очаквайте всичко наготово. Щомъ започнете да работите, помощта отвънъ ще дойде. Работете съзнателно и съ любовъ, да станете съ-работници съ Бога.

Т. м.

*

33. Лекция отъ Учителя, държана на
8. априлъ, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Специфична работа

Размишление.

Често се говори за времето, въ смисълъ, добро или лошо. Нѣкои казватъ, че времето е добро, а други — че е лошо. — Кое време е добро? — Кое е опредѣлено за работа. Доброто време е ценно за онзи, който може да работи. Какво значение има доброто време за онзи, когото биятъ? За него е безразлично, дали слънце грѣе, или дъждъ вали. Като го биятъ, и при единия, и при другия случай той не може да работи, не може да използва времето. На сжщото основание казвамъ: Богатството е ценно за онзи, който може да се ползува отъ него. Какъвъ смисълъ има богатството, ако счупи гърба на онзи, който го носи? Като се счупи гърба му, богатството ще падне на земята и ще се изгуби. Много нѣща може да изгуби човѣкъ, но той трѣбва да бжде разуменъ, да не губи. Запримѣръ, човѣкъ губи богатството, знанието, здравето, разположението си. — Какво трѣбва да прави, за да не губи своитѣ ценности? — Той трѣбва да изучава условията, при които може да запази всичко ценно, което е придобилъ.

Като не могатъ да разрешатъ известни въпроси, хората казватъ: Господъ знае всичко. Не е наша работа да се мѣсимъ въ Неговитъ дѣла. Така не се разсждава. Знанията и възможноститъ на Бога обуславятъ и нашитъ знания и възможности. Следователно, всѣки човѣкъ има възможность да придобие знания, каквито Богъ има. Това е въпросъ само на време. Щомъ единъ човѣкъ е здравъ, всички хора иматъ възможность да бждатъ здрави. Има болни хора въ свѣта, но тѣ изпитватъ милосърдието на здравитѣ. Това много не ги ползува. Тѣ трѣбва да бждатъ здрави, за да се развиватъ правилно. Вѣрата е здравословно състояние за ума, а безвѣрието е болезнено състояние. Любовта е здравословно състояние за сърдцето, а безлюбието — болезнено. Човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце се движатъ между тия контрасти за да изградятъ нѣщо положително, здраво, което отъ нищо не се руши.

Като ученици, вие трѣбва да започвате съ малкитѣ, съ проститѣ величини, и постепенно да отивате къмъ голѣмитѣ. Запримѣръ, виждате начъртана една права линия и казвате: Това е права линия. Виждате на дъската написано числото едно и казвате, това е една проста единица. Виждате единъ орѣхъ и казвате: Тукъ има единъ орѣхъ. Казвате: Виждамъ една права линия, една единица и слинъ орѣхъ. Мислите ли, че знаете, какво представятъ правата линия, единицата и орѣхътъ? Вие не подозира-

те, че тия нѣща криятъ въ себе си известни сили. Ако знаете, какви динамически сили се криятъ въ орѣха, въ условията за тѣхната проява и въ отношението на тия сили къмъ васъ, вие бихте придобили голѣмо богатство.

Какво представя единицата? Тя е символъ на много нѣща. Едно отъ значенията на единицата е, че въ нея се крие миналото на човѣка. Затова, именно, човѣкъ казва: Едно време бѣхъ младъ; едно време бѣхъ богатъ; едно време бѣхъ силенъ: едно време имахъ вѣра. Казвате, че единицата е строго число. — Защо? — Защото представя завършенъ процесъ. Двойката пъкъ означава настоящето — времето, въ което човѣкъ днесъ живѣе. Тройката означава бъдещето на човѣка. Търсите ли щастие, търсете го въ бъдещето, въ закона на числото три. Обаче, единицата, двойката и тройката едновременно означаватъ миналото, настоящето и бъдещето. — Защо? — Защото това, което за даденъ човѣкъ е минало, за другъ е настояще; това, което за нѣкого е настояще, за другъ нѣкой е бъдеще. — Кой живѣе въ тройката? — Вѣрващиятъ. Който вѣрва въ Бога, живѣе въ бъдещето. Значи, бъдещето е свързано съ една велика идея за Бога. Който не се е проникналъ отъ тази идея, той не може да живѣе въ бъдещето. Той живѣе само въ двойката, т. е. въ настоящето, въ сегашния животъ. Наистина, той живѣе въ настоящето, но и него не разбира и казва: Лошъ, тежъкъ е животътъ. Самъ по себе си живо-

тътъ не е нито лошъ, нито тежъкъ. Той съдържа елементитѣ на страданията, на мъчно-тиитѣ и нещастията, но не можемъ да кажемъ, че животътъ е страдание.

Коя е причината за страданията? — Неразбирането на законитѣ на живота. Който не разбира тия закони, страда, мъчи се и умира. Който разбира законитѣ на живота, радва се и се весели. Той вѣчно живѣе. На земята ли живѣе, или на небето, за него е безразлично. За него нѣма по-велико и красиво нѣщо отъ живота. Лошиятъ животъ подразбира лошитѣ условия. Човѣкъ страда външно и вътрешно, безъ да разбира смисъла на тия страдания. Условията сж добри за онзи, който разбира смисъла на страданията и ги използва. Той страда, безъ да губи вѣрата си и смисъла въ живота. Той мисли, разсждава и върви напредъ. Защо трѣбва да се обезсърдчава човѣкъ? Ако сравни живота си съ този на растенията и на животнитѣ, той стои хиляди пжти по-високо отъ тѣхъ. Трѣбва ли тогава да се отчайва? Ще кажете, че човѣкъ трѣбва да живѣе, да се ползува отъ всички блага. Но той не е роденъ само да живѣе. Щомъ се е родилъ, той има вече животъ. Сега му остава да мисли право. Отъ растенията човѣкъ е научилъ изкуството да расте, да се издига нагоре. Отъ животнитѣ той е научилъ изкуството да яде и да пие, да подържа живота си. — Какво ще научи отъ себе си? — Да мисли. Едва сега човѣкъ започва да мисли. Той трѣбва да знае,

кжде да употреби мисълта си. Ако го натоварятъ много, той трѣбва да мисли, какъ да пренесе товара си безболезнено, или какъ да се освободи отъ него. Ако натоварятъ животното чрезмѣрно, то ще почне да бѣга, да рита, да се освободи отъ товара си. Колкото да бѣга и да рита, то нѣма да се освободи отъ товара си. Нищо друго не му остава, освенъ да се подчини и безропотно да носи своя товаръ. Обаче, за човѣка не е така. Щомъ може да мисли, той ще приложи мисълта си въ действие и ще търси начинъ за освобождаване отъ товара си. Щомъ намѣри правилень начинъ, той е разрешилъ една отъ труднитѣ си задачи. Ще кажете, че съ вѣра всичко се разрешава. Вѣрно е, че вѣрата разрешава задачитѣ въ живота, но трѣбва да знаете, коя вѣра може да направи това. Има два вида вѣра преходна и вѣчна или абсолютна.

И тъй, когато казваме, че вѣрата разрешава най-мжчнитѣ задачи, ние имаме предъ видъ абсолютната вѣра. Койго има такава вѣра, той съзнава, че живѣе въ Бога, и Богъ живѣе въ него. Да живѣешъ въ Бога, това значи, абсолютно да се подчинявашъ на Неговитѣ закони. Каквото ти каже Той, ти си готовъ да изпълнявашъ. Ако ти каже да говоришъ, ще говоришъ; ако ти каже да работишъ, ще работишъ. Когато Богъ живѣе въ тебе, ти ще Му разправяшъ всичко, каквото ти се случва, а Той ще те слуша и ще те съветва, какъ да постъпвашъ, за да разрешишъ правилно задачитѣ си.

Детето казва на майка си: Мамо, гладенъ съмъ. Майката веднага му дава нѣщо, да задоволи глада си. — Мамо, краката ми се нараниха отъ остритѣ камъни. Майката веднага му купува обуца. — Мамо, студено ми е, дрехата ми се скжса. Майката веднага му предлага нова дреха. Да бждешъ всѣкога добре нахраненъ, облѣченъ и обутъ, това значи, да живѣе Богъ въ тебе. Да бждешъ подпомогнатъ въ всички мжчноти и трудности, това значи, да живѣе Богъ въ тебе. Какво ще стане съ детето, което пренебрегва майка си и отива да се оплаква на чуждитѣ хора, че е гладно, че нѣма дрехи и обуца? Колкото и да се оплаква на чуждитѣ хора, никой нѣма да му помогне. Въ каквото положение да се намира, човѣкъ трѣбва да знае, кжде да се обърне за помощъ и какъ да иска помощта. И растението, и животното, и човѣкъ — всички се нуждаятъ отъ помощта на силния. Като единици, тѣ живѣятъ и се движатъ въ Бога. Следователно, всички живи същества трѣбва да очакватъ помощъ отъ Бога, Който е вънъ отъ тѣхъ и вътре въ тѣхъ. Богъ е навсѣкжде и въ всичко.

Като не разбиратъ отношенията си къмъ Бога, мнозина изпадатъ въ положението на княжески или царски синове, които само заповѣдватъ. Каквото пожелаятъ, веднага имъ се доставя. Слугитѣ обикалятъ, движатъ се около тѣхъ и изпълняватъ заповѣдитѣ имъ. Какво ще стане съ царския синъ, ако попадне въ общество, дето всички хора сж слу-

ги и работятъ? Колкото и да заповѣдва, никой нѣма да го слуша. Днесъ ще заповѣдва, утре ще заповѣдва, но заповѣдитѣ му оставатъ неизпълнени. Въ първо време ще изпадне въ противоречие, ще се чуди, какъ никой не го слуша, но, въ края на краищата, и той ще слѣзе отъ високото си положение, ще се приравни съ окръжаващитѣ и ще започне да работи като тѣхъ. Отначало царскиятъ синъ ще бжде недоволенъ отъ условията на живота, но постепенно ще се примирява съ тѣхъ, докато разбере, че, за да бждатъ условията добри или лоши, това зависи отъ самия него.

Следователно, чувате ли нѣкой да се оплаква отъ лошитѣ условия на живота, ще знаете, че той е билъ царски синъ, който се е научилъ само да посочва съ прѣстъ нѣщата, и тѣ веднага да дохождатъ при него. За да превърне лошитѣ условия въ добри, той трѣбва да разбере, че нѣщата сами не се движатъ, но другъ нѣкой ги движи. Щомъ човѣкъ попадне при лоши условия, това показва, че той е лишенъ отъ разумнитѣ същества, които сж му помагали. Той трѣбва вече да стѣпи на краката си, и самъ да си услужва. Като се научи самъ да си услужва, ще услужва и на другитѣ. Като ученикъ на живота, всѣки човѣкъ трѣбва самъ да си услужва, а същевременно да услужва и на другитѣ, заради Господа, Който живѣе въ тѣхъ. И като яде, човѣкъ трѣбва пакъ да мисли за Господа. Горната челюсть представя мъдростъта, т. е.

проява на разумния принципъ въ живота. Долната челюсть представя любовта. Значи, като отваря и затваря устата си, човѣкъ пакъ услужва на Бога. Ако може да яде и да говори правилно, той изпълнява велика работа, която ще му принесе полза за вѣковетѣ. Не може ли да яде и да говори правилно, човѣкъ се натѣква на страдания, отъ които съ вѣкове не може да се освободи.

И тъй, страданията се дължатъ на незавършена работа въ областта на растенията, на животнитѣ, или на човѣка. Всѣка незавършена работа причинява страдание. Следователно, като страда човѣкъ трѣбва да знае, че не е свършилъ работата си на време, или се е заелъ съ работа, която не му подхожда. Запримѣръ, виждате нѣкой, че се стреми да порасне, голѣмъ да стане. Това е работа на растенията. Човѣкъ отдавна е свършилъ тази работа. Другъ нѣкой се стреми къмъ живота, иска да яде и да пие, да се разхожда, да си поживѣе. И това не е негова работа. Животнитѣ мислятъ за живѣене, тѣ искатъ да си поживѣятъ. Обаче, работата на човѣка е да мисли. Той е мислецо същество. Когато съзнае, че е изпратенъ да мисли, човѣкъ изпитва голѣма радостъ. Той започва да решава задачитѣ и мъчнотиитѣ си чрезъ своята мисль. Като мисли, човѣкъ дохожда до заключение, че причинитѣ за мъчнотиитѣ и страданията му се криятъ въ самия него, а не извънъ него.

Като ученици, вие трѣбва да имате ясна

представа за нѣщата. Запримѣръ, като изучавате числата, ще дойдете до положение, да разбирате значението на числата отъ различни гледища, а не само отъ едно. Ако разглеждате човѣка отъ главата надолу, вие поставяте числата 1, 2 и 3 въ следния редъ: единицата въ главата, двойката въ гърдитѣ, а тройката въ стомаха. Ако разглеждате човѣка отъ краката къмъ главата, единицата ще поставите въ стомаха, двойката въ гърдитѣ, а тройката въ главата. Числото две не мѣни мѣстото си и въ двата случая. Ето защо човѣкъ трѣбва да работи съ двойката, като неизмѣнно число, като центъръ. Изобщо, центърътъ не се мѣни. Въ живота правиятъ пѣтъ е неизмѣненъ. Подъ „правъ пѣтъ“ разбираме тѣсния пѣтъ, по който може да върви само единъ човѣкъ. Значи, за всѣки човѣкъ е опредѣленъ специфиченъ тѣсенъ пѣтъ, по който трѣбва да отиде при Бога, т. е. при центъра на живота. Всички хора се движатъ по периферията, но всѣки трѣгва отъ специфична точка, опредѣлена за него, и се движи по единъ отъ радиуситѣ на кръга. Всѣки радиусъ представя специфиченъ пѣтъ, по който човѣкъ се движи. Като се движи кръгътъ, съ него заедно се движатъ и всички хора. Всѣки радиусъ представя известно условие.' Като се движи къмъ своя идеалъ, първоначално човѣкъ пристѣпва бавно и спокойно. Той казва: Не искамъ да се кривя, да се покланямъ къмъ земята. Искамъ да запазя правото си положение. Обаче, колкото по-нагоре

се качва, пътятъ става по-стръменъ, и човѣкъ, ще не ще, започва да лази, да се покланя на една и на друга страна. Значи, колкото по-голѣми ставатъ мжчнотиитѣ, толкова повече човѣкъ се смирява. Условията на живота изискватъ отъ човѣка смирение. Ако не се смири, той не може да използува условията на живота. Ще кажете, че достоинството на човѣка не позволява да се покланя. Наистина, не е достойно за човѣка да се покланя, но на равно мѣсто. Обаче, дойде ли до нѣкоя стръмнина, той трѣбва да се поклони. Стрѣмнинитѣ представятъ мжчнотиитѣ въ живота, предъ които човѣкъ неизбежно трѣбва да се поклони. Когато се поклонишъ на една стрѣмна канара, тя оживява и ти показва дѣсната пътека, презъ която трѣбва да минешъ. Ако не я поздравишъ, тя ще се затвори за тебе, т. е. никакъвъ пътъ нѣма да ти покаже.

Човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, да изучава условията на живота, да не изпада въ погрѣшки. Погрѣшкитѣ се предизвикватъ отъ ненавременното влизане на човѣка въ една или въ друга областъ на живота, за която или не е готовъ, или отдавна е миналъ. Запримѣръ, по невнимание човѣкъ може да попадне въ миналото, да се върне назадъ, или въ бждещето, за което още не е готовъ. Обаче, попадне ли въ настоящето, той се хваща съ дветѣ си ржце за миналото и бждещето, чрезъ които уравновесява силитѣ на своя организъмъ. Дѣсната ржка представя бждещето на човѣка, а лѣвата

— неговото минало. Човѣкъ представя единицата. Ако не може да уравни миналото и бъдещето чрезъ настоящето, човѣкъ е изложенъ на голѣми мъчности и страдания. Значи, мъчението, адътъ е за човѣка, а не за растенията и за животнитѣ. Мъчностиитѣ и страданията представятъ условия за развиване на човѣшкия умъ. Който мисли, лесно се справя съ мъчностиитѣ и страданията.

Следователно, видете ли, че нѣкой човѣкъ се гнѣви, сърди, обезсърдчава, ще знаете, че въ дадения моментъ той не мисли. Щомъ се гнѣви и обезсърдчава, той е попадналъ или въ миналото, или въ бъдещето. Щомъ излѣзе отъ тия области и започне да мисли, обезсърдението изчезва. Който не мисли, той всѣкога преувеличава страданията си. Да мисли човѣкъ, че страда повече, отколкото сж страданията му въ сжщностъ, това значи, да допуска мисълта, че е онеправданъ. Никой никого не може да онеправдае. Или по-право: нѣма онеправданъ човѣкъ въ свѣта. Да допускате, че нѣкой може да ви онеправдае, това значи, да отричате сжществуването на разумността въ свѣта. Какъ можете да вѣрвате въ Бога, а сжщевременно да допускате, че нѣкой може да ви онеправдае и онещастливи? Ако допускате тѣзи противоречия въ себе си, това показва, че вѣрата ви не е истинска и живѣте въ неразумень свѣтъ.

Мнозина се оплакватъ отъ сждбага си, защото не мислятъ право. Когато започнатъ

да мислятъ право, тѣ могатъ да смекчатъ и подобрятъ сѣдбата си. Въ такъвъ случай, повтаряйте често следнитѣ думи: Вѣрвамъ, че живѣя въ Бога, и Той — въ мене. Вѣрвамъ, че животътъ е разуменъ, и никой не може да ме лиши отъ благата, които Богъ е опредѣлилъ за мене. Ако нѣкой се осмѣли да ви отнеме едно отъ благата, опредѣлени за васъ, вие ще получите десетъ пѣти повече. Ето, когато растенията не искаха да има между тѣхъ животни, тѣ ги изпждиха вънъ отъ царството си. — Лошо ли направиха? — Животнитѣ се отказаха отъ животинското въ себе си и се повдигнаха на по-високо стѣпало. Когато животнитѣ изгониха човѣка отъ своята сръда, последниятъ се повдигна едно стѣпало по-високо и стана ангелъ. Радвайте се, ако сте успѣли да се откажете отъ своето низше естество и да влѣзете въ областъта на ангелитѣ.

Защо трѣбва човѣкъ да напуща сръдата на животнитѣ? Мнозина сж задавали и още задаватъ този въпросъ. Казвамъ: Не питайте, защо нѣщата ставатъ по единъ или другъ начинъ, но мислете. Ако ви дамъ единъ прѣсенъ, добре опеченъ и първокачественъ хлѣбъ, не питайте, отде е взето брашното, кой го е месилъ и пекалъ, но отчупете си парченце отъ него и започнете да ядете. Който мисли много върху хлѣба, а не го опитва, той ще се лиши отъ хранителността, която е скрита въ него, и самъ ще се изложи на страдания. Ето защо, дадатъ ли ти парче хлѣбъ, започни първо да

ядешъ, после — да мислишъ и най-после — да използвашъ енергията, която си приелъ отъ него, за правене на добро. Да ядешъ, да мислишъ и да правишъ добро, това подразбира постигане на твоето спасение.

Кой може да прави добро? — Любещиятъ. — Защо трѣбва човѣкъ да люби? — За да приеме Бога въ себе си. Когато живѣе въ човѣка, Богъ свързва неговото минало, настояще и бъдеще въ едно цѣло. Като люби, човѣкъ понася страданията съ радостъ. Той не се оплаква отъ мъжнотитѣ и страданията си. За такъвъ човѣкъ казваме, че мисли право. Той е примиренъ съ Бога. Щомъ е примиренъ съ Бога, той е готовъ да приложи Неговия законъ. Мойсей приложи този законъ къмъ евреитѣ, но тѣ не го приеха. Мойсей имъ каза: „Възлюбете Господа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила“. Понеже евреитѣ не приложиха закона на любовта, Мойсей прояви силата си къмъ тѣхъ, като си послужи съ магическата си тояжка. По този начинъ само той ги усмиряваше. Иначе, тѣ бѣха готови да го убиятъ. Христосъ, обаче, приложи Божия законъ. Той се отнасяше съ любовъ къмъ хората, но тѣ не Го разбраха, вследствие на което евреитѣ Го разпнаха. Тѣ рѣшиха да Го погубятъ, но останаха излъгани — на третия день Христосъ възкрѣсна.

Като ученици, вие трѣбва да имате права мисль, идеитѣ ви да бждатъ разбрани. За-

примѣръ, нѣкой говори, че го ограбили, че задигнали паритѣ му. Докато разправя това, торбата съ паритѣ излиза предъ него. Другъ разправя, че баща му и майка му умрѣли. Той говори за смъртта имъ, а тѣ вървятъ рамо до рамо съ него. Да мисли човѣкъ, че изгубилъ паритѣ си, че го обрали, или че загубилъ близкитѣ си, това показва, че той нѣма правилно отношение къмъ нѣщата. Този човѣкъ не мисли право. Никой никого не може да обере. Никой не може да изгуби близкитѣ си. Обаче, за онзи, който не изпълнява волята Божия, съществува сѣдебенъ приставъ. Разумнитѣ същества казватъ на сѣдебния приставъ: Иди при еди-кой си, вземи паритѣ му и ги задрѣжъ въ себе си. Понеже не изпълнява волята Божия, не разполага съ богатството си правилно, паритѣ му трѣбва да се отнематъ, докато научи урока си. Като не разбира този законъ, човѣкъ мисли, че е ограбенъ, и се оплаква на хората за понесената загуба.

Ще кажете, че това сѣ отвлѣчени идеи. Не сѣ отвлѣчени идеи. Какво отвлѣчено има въ миналото, настоящето и бждещето? Какво отвлѣчено има въ това, ако ви кажа, че мислитѣ и чувствата на миналото и настоящето ви трѣбва да минатъ въ бждещето? Ако не е въ състояние да направи това, човѣкъ не може да реши сложнитѣ задачи на живота си. — Ама нещастенъ съмъ! — Това е послѣдствие отъ твоето минало. За да не бждешъ нещастенъ, трѣбва да възлюбишъ Бога. Това знѣчи, да

обикнешъ всички хора, защото всички живѣемъ и се движимъ въ Бога.

Казвате: „Ние живѣемъ въ Бога, и Богъ живѣе въ насъ“. Всички повтарятъ това изречение, но малцина разбиратъ неговия вътрешенъ смисълъ. Тази идея още не е ясна въ съзнанието на всички хора. Ако любишъ човѣка и виждашъ Бога въ него, ти си на правъ пътъ, ти разбирашъ, какво значи, да възлюбишъ Бога. Ти живѣешъ въ бъдещето, въ което се крие твоето щастие. Ако обичашъ единъ човѣкъ, безъ да виждашъ Бога въ него, ти не си на правъ пътъ. Ти живѣешъ още въ миналото, което те прави нещастенъ. Въ любовта хората трѣбва взаимно да си помагатъ. Единъ за другъ, тѣ трѣбва да бждатъ канали, презъ които да тече Божествената енергия, като мисълъ. Който е отворилъ тия канали въ себе си, той се ползува отъ Божието благословение.

И тъй, отъ всички хора се изисква мисълъ. Казвате: Какъ трѣбва да мислимъ? — Това не е важно. Важно е да мислите. Мисълта, сама по себе си, има цена, а не формата. Каква форма има златото, не е важно. Важно е съдържанието му. Цената на златото е въ неговото съдържание, а не въ формата му. Сщото се отнася и до Божественитѣ идеи. Каква е формата на Божествената идея, не е важно. Цената на тази идея се крие въ съдържанието ѝ. Следователно, за васъ е важно да познавате Бога. Чрезъ каква форма ще се прояви Той, не е важно. Ако любите Бога, ще Го

познаете и въ добродетелния човѣкъ, и въ разбойника. И тогава, като срещнете разбойникъ, вие нѣма да се уплашите, но ще кажете: Господи, познавамъ Те и въ добрия, и въ лошия човѣкъ. Ти, Който управлявашъ свѣта, нѣма да допуснешъ този човѣкъ да ме убие. Ти ще проявишъ милосърдието си и чрезъ него. Чуе ли тѣзи думи, разбойникътъ ще се пробуди и ще се откаже отъ намѣрението се да убива.

Мнозина казватъ, че иматъ опитностъ отъ милосърдието на Бога, познали сж Го вече. Опитността на нѣкои хора е като тази на децата, които прегазватъ рѣкитѣ. Нѣкои рѣки сж плитки, водата имъ достига едва до колѣнетѣ на децата. Тѣ лесно ги прегазватъ. Други рѣки сж по-дълбоки, водата имъ достига до пояса, а нѣкои — до гушата на децата. И тѣ не сж опасни. Обаче, има рѣки, водата на които достига дълбочина до два и повече отъ два метра. Въ такива рѣки малцина влизатъ. За да прегазите такава рѣка, вие трѣбва да знаете изкуството да плавате. Който има знания, той може да преплава и най-дълбокитѣ рѣки и морета. Тѣ представятъ мъжнотиитѣ и изпитанията, презъ които човѣкъ минава. Ако знае да плава, човѣкъ минава лесно презъ тѣзи рѣки и морета. Ако не знае да плава, той ще се намѣри въ положението на длъжникъ предъ кредитора си. Последниятъ има право да прости или да не прости дълга на своя ближенъ.

Срещнали се кредиторъ и длъжникъ. Като нѣмалъ възможностъ да изплати дълга си,

длъжникътъ казалъ на кредитора си: Имамъ единъ белегъ подъ мишцата си, голѣмъ като черна слива. Кредиторътъ се вслушалъ въ думитѣ му и веднага разбралъ, че това е неговиятъ роденъ братъ, който ималъ сжщо такъвъ знакъ подъ мишцата си. Кредиторътъ ще иска ли дълга отъ брата си? Той ще му каже: Да отложимъ даването си до второ разпореждане. Сега, да отидемъ у дома да се нахранимъ добре.

Питамя: Какво ще правите, ако въ една ваша мжнотия или въ едно страдание срещнете брата си? Какъ ще постѣпите? — Ще простите дълга му. Съ тази постѣпка вие разрешавате мжнотията си правилно.

Какво представя знакътъ, който длъжникътъ ималъ подъ мишцата си? Това представя човѣшката мисълъ. Ето защо, за да решава мжнотиитѣ си правилно, преди всичко, човѣкъ трѣбва да е опредѣлилъ отношенията си къмъ себе си, къмъ своя ближенъ и къмъ Бога. Ако двама души мислятъ върху известенъ въпросъ, тѣ могатъ да се разбератъ помежду си. Ако не мислятъ върху даденъ въпросъ, или ако, изобщо, не сж способни да мислятъ, тѣ не могатъ да се разбератъ. Дето мисълъта присѣтствува, тамъ всички въпроси се разрешаватъ.

Нѣкои казватъ, че съ много философствуване нищо не се постига. Азъ пъкъ казвамъ: Безъ мисълъ, която Богъ е вложилъ въ човѣка, нищо не става. Засега мисълъта е най силниятъ елементъ, съ който трѣбва да работите. Ми-

сълътата е оставена за човѣка, съ нея да работи, а сърдцето — за Бога. Затова е казано въ Писанието: „Сине мой, дай ми сърдцето си“. Значи, Богъ иска отъ човѣка онова, което му е причинило най голѣми страдания. мъчнотии и нещастия. Богъ иска сърдцето на човѣка, за да го преработи, да го превърне отъ каменно въ плътско, да не му причинява голѣми страдания. За човѣка пъкъ остава умътъ. Христосъ казва на ученицитѣ си: „Търсете ме въ Галилея“ — мѣстото на разумността. — Какъ може да отиде човѣкъ въ Галилея? — Чрезъ ума си, т. е. чрезъ своята мисль.

Помнете сега: Да работи човѣкъ съ мисълътата си, това не е нѣкакво угощение, но една отъ най-красивитѣ работи, които Богъ му е възложилъ. Чрезъ мисълътата си човѣкъ ще разбере главата, дробоветѣ и стомаха си. Ако не може да ги разбере, не може да се ползува отъ тѣхъ. Щомъ не може да ги използва, както трѣбва, той не може да бжде щастливъ. За да бжде щастливъ, човѣкъ трѣбва да има вътрешно разбиране на живота, както и на законитѣ, които го управляватъ. Като мисли пъкъ, човѣкъ ще разбере Божиата Любовь, която ще приложи чрезъ сърдцето си.

И тъй, познайте любовта чрезъ ума си, приложете я чрезъ сърдцето си, за да бждете доволни и щастливи.

Т. м.

×

34. Лекция отъ Учителя, държана на
15. априль, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Възстановяване

Размишление.

Тема за следния път: „Най-важната работа, която човѣкъ започва сутринъ.“

Сегашнитѣ хора говорятъ за правилно разбиране на живота. За да разбира живота правилно, човѣкъ трѣбва да има бистъръ, пронителенъ, просвѣтенъ умъ. Обикновениятъ, непросвѣтенъ умъ изопачава нѣщата. Както прѣститѣ губятъ чувствителността си отъ честото пипане на единъ и сжщъ предметъ, както вкусътъ се притѣпява отъ постоянната употреба на една и сжща храна, така обикновениятъ умъ дава крива представа за нѣщата. Както вкусътъ и останалитѣ сѣтива се притѣпаватъ, така се притѣпаватъ човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце. Когато умътъ и сърдцето на човѣка се претоварятъ отъ неразбрани мисли и чувства, тѣ се притѣпаватъ. Неразбранитѣ мисли и чувства произвеждатъ натрупване на чужда, мъртва материя върху ума и сърдцето на човѣка.

Коя материя наричаме „мъртва“? Която не взима участие въ строежа на човѣшкия организъмъ. Можете ли да турите върбова гредка въ строежа на една кжща, или върбова

осъ въ колелата на една кола? Върбовата гредѣ въ кжщата, или върбовата ось въ колата не вършатъ никаква работа. Отъ най-малката тежестъ или отъ най-малкото напрежение тѣ ще се счупятъ и ще започнатъ да гниятъ. Отъ гниенето се образува мъртва материя, която се натрупва, дето не трѣбва, и, вмѣсто добро, ще причини нѣкаква повреда. Такова натрупване става и въ нервната система на човѣка. Каквото представя върбовата гредѣ за кжщата, такова нѣщо сж низшитѣ чувства за нервната система. День следъ день тѣ се трупатъ като чужда, мъртва материя върху нервнитѣ влакна, докато единъ день нервната система на човѣка огрубѣе, и той стане неспособенъ за възприемане на висшитѣ чувства и мисли, които го повдигатъ и облагородяватъ. За да не изпада въ притѣпяване на своята нервна система, човѣкъ трѣбва да разбира духовния свѣтъ. Който не разбира духовния свѣтъ, иска да му се кажатъ добри и сладки думи. Могатъ да ви кажатъ сладки думи, но нервната ви система ще пострада, и вкусътъ ви ще се притѣпи. Опитвали ли сте вкуса на захарина? Отъ голѣмата сладостъ на захарина вкусътъ се притѣпява и, вмѣсто сладчина, човѣкъ усѣща въ устата си горчивъ вкусъ. Ето защо, ако искате хората да ви говорятъ сладки думи, сладостта имъ не трѣбва да бжде чрезмѣрна. Следователно, избѣгвайте чрезмѣрно сладкитѣ и горчиви нѣща въ живота.

Днесъ, вие сте се събрали тукъ като вѣрващи, като хора, които мислятъ и чувствуватъ. Въпрѣки това, че всички хора мислятъ и чувствуватъ, тѣ се различаватъ въ мислитѣ и чувствата си. Всички говорятъ за любовта, но различно я разбиратъ. Всѣки я разбира до толкова, доколкото тя е въ състояние да задоволи неговитѣ нужди. Запримѣрь, чувате нѣкой да казва: Богъ е Любовь. Следователно, той изисква отъ Бога, като любовь, да му помогне да си направи кжща, да се побере въ нея съ семейството си. Другъ пъкъ иска отъ Бога висока служба, да стане виденъ човѣкъ. Представете си, че желанията на всички хора бждатъ задоволени, а тѣ не сж готови да ги използватъ. Какъвъ смисълъ има кжщата, въ която не можете да живѣте добре? Какъвъ смисълъ има високото обществено положение, което заемате, ако не можете да бждете полезенъ за народа си, нито за себе си? Какъвъ смисълъ има топлиятъ и добре опеченъ хлѣбъ, ако само го показвате на хората, безъ да го вкусите? Ще го носите дни, седмици и месеци съ себе си и ще разправяте, че хлѣбътъ е мекъ, прѣсенъ и добре опеченъ. Той отдавна е изгубилъ качества си, които вие му приписвате. Този човѣкъ не говори истината. — Защо? — Той описва нѣща, които сж били вѣрни въ миналото. Що се отнася до настоящето, тѣ нѣматъ вече тази цена, каквато сж имали нѣкога.

Мнозина говорятъ за миналото си, съжаляватъ за това, което сж изгубили. Миналото е ценно дотолкова, доколкото има връзка съ настоящето. Нѣма ли връзка, не трѣбва да се гровори за него. Хлѣбътъ ползува човѣка дотолкова, доколкото има отношение къмъ него. Ако говорите за хлѣба, а не можете да го приемате въ себе си, той представя чужда материя за васъ. Чуждата материя всѣкога остава чужда. Тя е подобна на паразити, които черпятъ сокове отъ други сжщества, безъ да даватъ нѣщо отъ себе си. Чуждата материя е нужна за човѣка толкова, колкото прахътъ за барабана. Преди да започне да свири, барабанчикътъ изтърсва праха отъ барабана. Кажете ли, че не трѣбва да го пипате, вие не разбирате лошото влияние на чуждата материя, която е причина за неестественитѣ състояния и движения въ човѣка. Дето има чужда материя, изхвърлете я навънъ. Достатъчно е да ударите нѣколко пжти върху мѣстото, дето се е натрупала чуждата материя, за да се освободите отъ нея. Не мислете, че чуждата материя е нѣщо свещено. Ние я наричаме дяволски поясъ или ремѣкъ. Достатъчно е този ремѣкъ да се докосне до васъ, за да ви върже здраво. Върже ли ви веднѣжъ, щете не щете, ще му се подчинявате. За да се освободите отъ него, трѣбва да мислите. Съ часове ще мислите, докато махнете праха, т. е. ремѣка отъ ума, сърдцето и волята си. Докато не се освободите отъ този ре-

мъкъ, всѣкога ще бждете недоволни и неразположени.

Кога е неразположенъ човѣкъ? — Когато очитѣ му сж пълни съ прахъ. За да изхвърлятъ праха навънъ, очитѣ сълзятъ. Значи, недоволството, неразположението и страданието сж подобни на сълзенето на очитѣ. Страданието трѣбва да посети човѣка, за да изхвърли непотрѣбната, чужда материя, която се натрупала върху сърдцето и ума му и предизвиква недоволство и неразположение. Окото трѣбва да бжде чисто, да вижда ясно. Най-малкиятъ прахъ нарушава правилното виждане. Има ли прахъ въ очитѣ си, художникътъ не може да различава боитѣ, музикантътъ не може да вижда нотитѣ, шивачътъ — тигелитѣ, писарътъ — буквитѣ и т. н. Окото на човѣка трѣбва да бжде чисто свободно отъ всѣкакъвъ прахъ. Мисълта, чувствата сжщо трѣбва да бждатъ свободни отъ всѣкакъвъ прахъ. Ето защо, още съ ставането си отъ сънь, човѣкъ трѣбва да постави въ порядъкъ петтѣ си сѣтива: очитѣ, ушитѣ, носа, устата и кожата. Следъ това трѣбва да прегледа състоянието на горнитѣ си слуги — дѣсната и лѣвата ржка, а после и на долнитѣ — дѣсния и лѣвия кракъ. Щомъ всичко е въ пълень редъ и порядъкъ, той може да пристъпи къмъ работата, предвидена за деня. Да започне човѣкъ работата си, това значи, да се качи на своя автомобилъ — тѣлото си и да тръгне на пътъ. Който не разбира смисъла на живота, постоянно се запитва, за-

що му сж дадени очитѣ, ушитѣ, носа, устата. Очитѣ на човѣка сж дадени да вижда Царството Божие. Ако при всѣко отваряне на очитѣ виждашъ Царството Божие, ти си щастливъ човѣкъ. Не виждашъ ли Царството Божие, ти си нещастенъ. Ако знаешъ, какъ да чувашъ, ще възприемешъ Божествената музика отъ небето и ще бждешъ щастливъ; не знаешъ ли, какъ да чувашъ, ще възприемешъ дисхармонията въ живота и ще бждешъ нещастенъ.

Като изучавамъ ритмуса на старата българска пѣсень, намирамъ, че българинътъ билъ поставенъ на тежъкъ изпитъ, въ който изгубилъ нѣщо ценно. Каквото и да прави, и до днесъ още българинътъ плаче и тжгува за изгубеното. Чуе ли нѣкаква стара българска пѣсень, той веднага се натжжи и казва: Изгубихъ ценното, изгубихъ младинитѣ си. И младиятъ, и стариятъ българинъ плачатъ. Младиятъ плаче, защото вижда, че и като младъ не може да намѣри изгубеното. Стариятъ плаче, че изгубилъ възлюбената си.

Виждате единъ старъ дѣдо: нахлупва калпака си, впрѣга воловетѣ и отива на нивата. Цѣлъ день оре, и вечерята се връща дома си. Тропне пжтни порти, но никой не го посрѣща. Влѣзе въ стаята, седне малко да си почине, погледне натукъ - натамъ и дълбоко въздъхне: Нѣма я бабата. Изгубено е всичко за мене! — Правъ е дѣдото, има нѣщо изгубено, но то не е външно. Всѣки човѣкъ е изгубилъ нѣщо ценно отъ своя умъ и отъ сърдцето си,

за което постоянно въздъхва. Наистина, загуба е отсъствието на домакинята, или на домакиня, но и при тяхното присъствие човѣкъ пакъ въздъхва и плаче. — За какво плаче човѣкъ? — За това, което умътъ и сърдцето сж изгубили. Човѣкъ работи, мисли все за изгубеното — търси начинъ да го намѣри.

Какво представятъ бащата и майката? Тѣ сж две основни идеи, които човѣкъ трѣбва да разбере. Не може ли да ги разбере, той не може да разбере и живота. Който нѣма майка, баща, братъ, сестра, приятели, той не може да разбере сжщината на живота. Тѣ представятъ идеи, безъ които той не може да съгради своя умственъ, идеенъ свѣтъ. Безъ тѣзи идеи вжтре въ човѣка, каквито гениални мисли да му дойдатъ отвънъ, тѣ по-скоро ще го вържатъ съ ремъкъ, отколкото да му дадатъ нужния просторъ. При каквито условия и да го поставите, той всѣкога ще бжде недоволенъ. Време е вече човѣкъ да насочи мисълта, чувствата, постѣпкитѣ си къмъ придобиване на сжщественото въ живота, което може да го направи щастливъ и доволенъ. За да придобие сжщественото, трѣбва да избѣгвате еднообразието, било то външно или вътрешно. Еднообразието притѣпява мислитѣ и чувствата на човѣка. И Божественитѣ нѣща могатъ да притѣпятъ чувствата и мислитѣ на човѣка. Запримѣръ, ако постоянно говорите, че трѣбва да бждете добри, да се обичате, безъ да прилагате казаното, вие оставате тази чужда материя

на повърхността на сърдцето и на ума си; следъ време тя ще ви задуши. Кажете ли нѣщо добро, приложете го. Божественитѣ идеи сж прѣсенъ, мекъ хлѣбъ, който трѣбва веднага да се яде. Сложите ли го на трапезата, опитайте вкуса му. Хапнете си вие отъ него, дайте и на окръжаващитѣ. Следъ половинъ часъ трапезата трѣбва да бжде праздна. Оставите ли го дълго време да стои и само го показвате на хората, хвалите се съ него, той ще стане коравъ, а следъ време ще мухляса. За да не разстроите стомаха си, ще се принудите да го хвърлите. Хлѣбътъ трѣбва да се яде на време, да не мухлясва. Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето. Който ме яде, има животъ въ себе си“. Това значи: Човѣкъ трѣбва да приеме Словото въ себе си, както хлѣба, да стане частъ отъ него, да живѣе Христосъ въ него, и той въ Христа. При това положение Господъ може да се радва и весели въ насъ. Радостта е външенъ процесъ, а веселието — вътрешенъ. Значи, ние трѣбва да се радваме на това, което Богъ е направилъ, а Той да се весели на това, което ние правимъ за Него.

Сега, като говоримъ за ритмусъ въ пѣсенъта, ние отиваме по-далечъ, откриваме ритмусъ въ мислитѣ и чувствата на човѣка. Ритмусътъ внася нѣщо приятно, хармонично въ живота. Всѣко нѣщо, което е лишено отъ ритмусъ, навѣва безутешна тжга, резултатъ на нѣкаква дисхармония. Правилниятъ и хар-

мониченъ ритмусъ освобождава човѣка отъ дисхармонията и отъ непотрѣбната, чужда материя въ него. Който нѣма правиленъ ритмусъ въ себе си, той е изложенъ на неразбиране, на противоречия, на болести и страдания. Като заболѣе, човѣкъ търси лѣкари, лѣкарства, да възстанови здравословното си състояние. Едно нѣщо може да му помогне: да изправи ритмуса на своитѣ мисли и чувства. Дойде ли нѣкоя нечиста, отрицателна мисълъ, издухай я, да излѣзе навънъ, както барабанчикътъ издухва праха отъ барабана си. — Ама какво ще стане съ мене? — Не мисли за това. Отрицателната мисълъ е мъртва материя, която трѣбва да се изхвърли навънъ. Трѣбва ли да мислите, какво ще стане съ умрѣлия? Умрѣлиятъ трѣбва да заровите въ земята, отново да оживѣе. — Какво ще стане съ живия? — Ще умре. — После? — Ще го заровите въ земята, да оживѣе отново. Като умира и оживява, човѣкъ постепенно се качва нагоре. Който мисли, че, като умре, всичко е свършено съ него, той не разбира, какво нѣщо е смъртта.

Смъртта е минаване отъ едно състояние въ друго, при което човѣкъ постоянно възлиза нагоре. Ако една крава умре и се роди като човѣкъ, смъртта се осмисля за нея. Ако човѣкъ умре и се роди като ангелъ, и за него смъртта се осмисля. Не само тѣлото умира, но умиратъ и мислитѣ, и чувствата на човѣка. Старата мисълъ трѣбва да умре, за да се роди нова. Старото чувство трѣбва да умре, за

да се роди ново. Сжщото се отнася и до постъпките. Старите постъпки умиратъ и се замѣстватъ съ нови. Тази смъртъ наричаме обновяване, възраждане, възстановяване.

Една млада мома разправяше една своя опитностъ. Тя обикнала единъ човѣкъ, но така чисто и безкористно, че нито очаквала нѣщо отъ него, нито мислѣла за неговите недостатѣци. Дали има недостатѣци, или не, тя не се интересувала. Дали той я обича, и това не я интересувало. Като мислѣла за него, тя се вдѣхновявала и помагала на близките си. По едно време започнали да ѝ говорятъ, да не губи времето си съ този човѣкъ, но да потърси другъ нѣкой, за когото да се ожени, да се нареди добре. Този човѣкъ, въ когото се увлѣкла, не е за нея. нито мисли да се жени. До това време момата го обичала, безъ да мисли за женитба. Отъ момента, въ който започнали да ѝ говорятъ за женитба. тази мисль влѣзла въ ума ѝ като клинъ, и тя започнала да се раздвоява. Наистина, започнала да си мисли тя: Азъ трѣбва да се ожена за човѣкъ, който ме обича. Трѣбва да се наредя по нѣкакъвъ начинъ. Обаче, щомъ допуснала тази мисль въ ума си, вдѣхновението ѝ изчезнало, въ съзнанието ѝ настанала тъмнина, и тя се почувствувала като мъртва. — Защо момата изгубила вдѣхновението си? — Защото се свързала съ два непримирими помежду си закона: Божествениятъ, който заставя човѣка да обича, и човѣшкиятъ, който го кара да се жени. — Какъ

може момата да изправи погрѣшката си? — Като се върне тамъ, отдето се е отклонила. — Къде ще намѣри сжщия човѣкъ? — Тя нѣма да търси човѣка — любовта ще търси. Човѣкъ губи любовта си и нея трѣбва да търси.

Като слушатъ да говоря за любовта, старитѣ казватъ: Това ни остана сега, да търсимъ любовта. На стари години да станемъ за смѣхъ на хората. — Въ сжщностъ, стариятъ само може да обича чисто, безкористно. Хората сж изопачили разбиранията си за любовта и мислятъ, че тя е достояние на младитѣ. Любовта носи свѣтлина за ума и топлина за сърдцето. Щомъ е така, питамъ: Стариятъ не се ли нуждае отъ свѣтлина въ ума си и отъ топлина въ сърдцето си? Любовта е духовенъ процесъ, а не физически. Който не разбира любовта като духовенъ процесъ, той ще истине, ще се втвърди, ще мухляса и ще започне да се разлага. За любовта, като духовенъ процесъ, нѣма прегради, нѣма възрасти, нѣма никакви ограничения. Любовта е сила, която чисти всичко. Тя не търпи никакви нечистотии.

Любовта изисква отъ човѣка чистъ, Божественъ животъ. Това не значи, че чистотата е нужна само за моментъ. Любещиятъ трѣбва да бжде всѣкога чистъ и доволенъ. Той трѣбва да се радва при всички условия на живота си. Радостта и веселието подмладяватъ човѣка външно и вътрешно. За младия, за любещия всичко има смисълъ: и яденето, и ходенето, и ученето, и свиренето. Изгуби ли

любовта си, човѣкъ започва да остарява. За стария всичко се обезсмисля. Пазете свещено любовта си, приближавайте се къмъ нея съ свещенъ трепетъ, да не я изгубите. Когато човѣкъ се приближава къмъ любовта, къмъ нейния свещенъ огънь, трѣбва да събуе обувката си и босъ да влѣзе въ него. Не може ли да влѣзе босъ въ огъня на любовта, той изгубва радостта и младостта си, и страданиято върви следъ него.

Като се натъкватъ на страдания, хората се запитватъ, какво да правятъ, за да се освободятъ отъ тѣхъ. Само онзи може да се освободи отъ страданията, който знае причинитѣ, които ги произвеждатъ, и може да се справи съ тѣхъ. Три причини съществуватъ за страданията на човѣка: една отъ причинитѣ се крие въ самия човѣкъ, втората — въ окръжаващитѣ, а третата — въ живата, разумна природа. Следователно, човѣкъ може да се освободи отъ страданията, когато се справи съ себе си, съ окръжаващитѣ и съ природата.

И тъй, за да се справи разумно съ страданията си, човѣкъ трѣбва да постави всѣка свещена мисль въ ума си, всѣко свещено чувство въ сърдцето си и всѣка свещена постѣпка въ воляга си и да чака времето за тѣхното реализиране. Умътъ, сърдцето и волята сж складове за възвишени, красиви нѣща, а не за отрицателни мисли, чувства и постѣпки, които понижаватъ уровня на човѣшкия животъ. За предпочитане е човѣкъ да пие

вода отъ чисти, планински извори, макаръ и малко, отколкото да има много шишета съ застояла вода. Първата вода освежава и обновява човѣка, като възстановява силитѣ на организма му. Втората вода задоволява жаждата му временно, безъ да го освежава. Като знаете това, стремете се да обновявате мислитѣ и чувствата си, за да растете и да се развивате правилно. Това може да постигнете чрезъ новитѣ идеи. Тѣ внасятъ новъ животъ, нови потоци за човѣка. Новиятъ животъ носи новата пѣсенъ и новата музика, които болни лѣкуватъ, нажалени и оскърбени утешаватъ, мъртви възкрѣсяватъ.

Като ученици на Великия животъ, поставете си задачата да възстановите силитѣ на своя организъмъ, да върнете изгубената си любовъ и да възкресите въ себе си всичко възвишено и благородно, което постепенно сте умъртвявали. Да възстановите силитѣ си това значи, да влѣзете въ съприкосновение съ цѣлокупния животъ, да се свържете съ радостта и страданията на всички хора, да желаете тѣхното добро като свое. Да възстановите силитѣ си, това значи, да се обновите и подмладите, да се свържете съ Първоизточника на живота, отъ Когото всичко извира, Който храни и пои цѣлата вселена.

Т. м.

*

35. Лекция отъ Учителя, държана на
22. априлъ, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Хиксъ, игрекъ, зетъ

Т. м.

Сега ще задамъ въпроса: Защо иде пролѣтътъ въ природата? Нѣкои могатъ да отговорятъ на този въпросъ, защото го разбиратъ, а други могатъ да отговорятъ, безъ да разбиратъ. Трета категория хора разбиратъ нѣщата, но не могатъ да отговарятъ на зададени въпроси. — Защо? — Не могатъ да се изказватъ. Лесно се изказва човѣкъ, когато въ него има много нѣща събрани. Той иска да се изкаже, да му олекне.

Ще ви задамъ още единъ въпросъ: Защо сте се събрали тази сутринъ тукъ? Какво ще придобиете, като сте се събрали на едно мѣсто? Ще кажете, че сте дошли да чуете нѣщо. Има смисълъ човѣкъ да посещава нѣкои оратори, проповѣдници, но ако може да приложи нѣщо отъ това, което е чулъ. Може ли да приложи нѣщо, посещението му е на мѣсто. Ако нищо не може да приложи, колкото и да слуша, нѣма да има постижения. То е все едно, да гледа, че нѣкоя свѣщъ гори, безъ да се ползува отъ свѣтлината ѝ. Единъ процесъ има смисълъ дотолкова, доколкото може да ползува даденъ човѣкъ.

Трети въпросъ: Какво ви интересува въ дадения моментъ? Много въпроси ви интересуватъ, но въ даденъ моментъ може да ви интересува само единъ въпросъ. Нѣкой се интересува отъ въпроса, на какво се дължи недоволството. Нѣколко причини има за недоволството. Тѣ могатъ да бждатъ известни, а могатъ да бждатъ и неизвестни. Ако сж неизвестни, означаваме ги съ буквитѣ x , y , z . Значи, недоволството представя уравнение съ три неизвестни: x , y , z . Единъ отъ начинитѣ за решаване на уравнения съ три неизвестни е замѣстването. Най-напредъ се намира едното неизвестно, а после — останалитѣ две. По сжщия начинъ се решаватъ задачитѣ на недоволството и на страданието. Значи, недоволството се замѣства съ доволство, а страданието — съ радость. Недоволството не може да се замѣсти съ доволство, нито скръбта — съ скръбъ. Ще каже нѣкой, че ако скръбта се замѣства съ скръбъ, ще се увеличи. Скръбта въ даденъ моментъ си остава толкова голѣма, колкото е била първоначално. Тя нито се увеличава, нито се намалява. Привидно тя изглежда нѣкога по-малка, нѣкога по-голѣма.

Съвременнитѣ хора живѣятъ повече въ привидността на нѣщата, отколкото въ тѣхната абсолютност. Запримѣръ, гледате прѣститѣ на рѣцетѣ си и казвате, че срѣдниятъ прѣстъ е най-голѣмъ, а останалитѣ сж по-малки. Въ сжщностъ, всички прѣсти на рѣцетѣ сж еднакви, но перспективно сж представени раз-

лично голѣми. Ако разглеждате една микроба подъ микроскопъ, тя се вижда голѣма. Изнесете ли я вѣнъ отъ микроскопа, не можете да я видите. Съ просто око микробитѣ сж невидими, обаче, подъ микроскопъ ги виждаме голѣми. Тази голѣмина е недействителна. Като знаете това, стремете се да схващате нѣщата въ тѣхната действителностъ, по форма и по голѣмина, нито да ги преувеличавате, нито да ги намалявате. Можете ли да схващате явленията въ живота и въ природата въ истинския имъ видъ, вие сте въ реалността.

Като ученици, вие трѣбва да различавате сжщественото отъ несжщественото, реалното отъ нереалното. Запримѣръ, ако поставите на маса предъ нѣкое дете пари и сладки работи, то ще се изкуси отъ сладкитѣ работи, а не отъ паритѣ. Стариятъ човѣкъ, обаче, ще се изкуси отъ паритѣ. Той казва, че като има пари, човѣкъ ще има и сладки работи. Други пъкъ подържатъ обратното, а именно: сладкитѣ работи донасятъ паритѣ. За потвърждаване на идеята си тѣ цитиратъ бѣлгарската пословица: „Блага дума желѣзна врата отваря“.

Колкото и да разсждавате върху въпроса, паритѣ ли донасятъ сладкото, или сладкото — паритѣ, вие се намирате предъ едно уравнение съ три неизвестни. Не е важно, какво представятъ неизвестнитѣ, но какъ могатъ да се решатъ. Мислите ли, че, като сж ви дали жито, да направите хлѣбъ, сте решили въпроса за житното зърно? Решаването му подраз-

бира посадване на житното зърно въ земята. Като се зарови въ земята, житното зърно се раздѣля на две части, като две живи същества, които се обръщатъ едно къмъ друго съ гърбоветѣ си. Тѣ иматъ различни мнения за природата, вследствие на което не могатъ да се споразумѣятъ. Тѣ иматъ нѣколко допирни точки, но, въпрѣки това, не се разбиратъ. Този процесъ, означенъ съ х, наричаме процесъ на чувствуванията. Следъ това иде процесътъ на мисълта, който се означава съ у. Работата на ума се опредѣля отъ сърдцето. Съ други думи казано: колкото материалъ е приготвило сърдцето, толкова сж възможноститѣ на ума да работи. Значи, сърдцето работи, като се радва и страда; умътъ пѣкъ работи, като мисли. Следъ умствениитѣ процеси, човѣкъ минава въ процеситѣ на волята, означени съ буквата з. Волята съединява процеситѣ на ума и на сърдцето. Ако човѣкъ не разбира първия моментъ, въ който се проявява неговото сърдце, неговиятъ умъ и неговата воля, нищо не може да постигне. Ако се съмнява въ проявитѣ на сърдцето, на ума и на волята си, той не може да познае тѣхнитѣ импулси.

Като не разбиратъ законитѣ на Битието, нѣкои се страхуватъ отъ живота и казватъ: Гладни ще умремъ. — Това е невъзможно. Да умре човѣкъ гладенъ, това е изключителенъ случай. Какъ е възможно, да вѣрва човѣкъ въ Бога, да приема съществуването на една велика разумностъ въ свѣта и, въпрѣки това, да

се страхува, че ще умре гладенъ? Това значи отричане на Бога, отричане на всѣкаква разумность. Това значи отсъствие на връзка съ Първопричината на нѣщата въ дадения моментъ. Ако си тръгналъ въ Божествения пѣтъ, не допускай въ себе си нищо отрицателно. Защо трѣбва да се страхувашъ отъ гладъ, отъ противоречия, отъ мъчнотии? Може да умре отъ гладъ онзи, който нѣма никакво богатство въ себе си, външно или вътрешно. Обаче, какво ще кажете за човѣка, който носи на гърба си чувалъ пѣленъ съ злато? Каквото и да срещне на пѣтя си, нищо не може да отклони вниманието му. Неговиятъ умъ е заетъ съ богатството, което носи на гърба си.

Какво представя голѣмото богатство, което човѣкъ носи на гърба си? — Това богатство не е нищо друго, освенъ страданието, което човѣкъ преживява. Докато страда, човѣкъ е въ правия пѣтъ. Страдащиятъ е нормаленъ човѣкъ. Какво ще кажете за онзи, на когото кракътъ е парализиранъ и не усѣща никаква болка? Той се намира въ неестествено състояние. За предпочитане е човѣкъ да страда, да усѣща болка въ крака си, отколкото да не усѣща нищо и да влачи изсъхналия си кракъ. Който страда, има възможность да се радва; който никога не страда, никога не се радва. Животътъ започва съ страдание. Страданието се отнася къмъ процеситѣ, означени съ буквата „Х“. Природата започва съ процеситѣ „Х“. Богъ започналъ съ сжщитѣ

процеси. — Защо? — Защото тѣ съдържатъ творческа енергия. Като не разбиратъ смисъла на страданията, хората роптаятъ и се гнѣвятъ. Заради роптанието имъ ние ги считаме стари хора, баби и дѣдовци. Младиятъ не роптае. Следователно, ако иска да се подмлади, човѣкъ трѣбва да се откаже отъ гнѣва, отъ роптанието, отъ недоволството. — Какъ? — Като хвърли старата и оцапаната си дреха. Човѣкъ се цапа, докато живѣе въ отрицателното. Откаже ли се отъ него, дрехата му става чиста и свѣтла. Нечистотата е присжца на ума и на сърдцето, но не и на душата. Какво нѣщо е грѣхъ, престѣпление, душата не знае. Тя вижда, че нѣкои нѣща не ставатъ правилно, но не се занимава съ тѣхъ. Тя се стреми къмъ възвишенъ животъ, който прави човѣка богатъ, ученъ, силенъ, добъръ.

Съвременнитѣ хора искатъ да бждатъ богати, учени, силни и добри и се чудятъ, защо не могатъ да постигнатъ своитѣ стремежи. Това се дължи на тѣхното неразбиране. Тѣ искатъ да придобиятъ нѣща, които и безъ това сж вложени въ тѣхъ. Тѣй както е създаденъ, човѣкъ е и богатъ, и ученъ, и силенъ, и добъръ. Той носи всичко това въ себе си, но трѣбва само да го изяви навънъ. Когато срещнете, всѣки казва: Младъ съмъ още, нищо не мога да направя. Единъ день, като възмжжея, ще направя всичко, което се изисква отъ мене. Кога възмжжава човѣкъ: когато стане високъ, или когато стане старъ? Човѣкъ има възможность

на всѣко време и на всѣка възраст да направи нѣщо добро и полезно. Както листата, цвѣтоветѣ и плодетѣ на дървото сж необходимии за своето време, така и всѣки човѣкъ, отъ всички възрасти и полъ, е необходимъ за великия, цѣлокупенъ животъ. Плодътъ трѣбва да узрѣе, да има семена, за да може отново да се посади. Само така той постига своята цель.

Следователно, изучавайте природата въ нейната последователность, да видите, че всички процеси, които ставатъ въ нея, сж на своето мѣсто и време. Каквато последователность и непрерывность сжествува въ природата, такава трѣбва да сжествува и въ човѣка. Кажете ли нѣкой, че има силна вѣра, ние разбираме постоянна, чиста, непоколебима вѣра. Можете ли да кажете, че вѣрата ви е чиста, като водата на планинския изворъ? Можете ли да кажете, че чистотата на вѣрата ви граничи съ абсолютната чистота? Можете ли да кажете, че вѣрата ви не съдържа гниещи вещества? Каква вѣра е тази, която допушта съмнението, колебанието и страха въ себе си? Срѣщате нѣкой вѣрващъ, говори за вѣрата си, а на другия день се съмнява въ Господа, пита се, защо Богъ допусналъ да го опетнятъ, да накърнятъ достоинството му. Чудно нѣщо! Кой може да опетни нѣкого и какъ ще го опетни? Вие можете да боядисате човѣка съ нѣкаква боя; можете да го оцапате отъвнъ, но по нѣкой начинъ не можете да го опетните. Ако ми-

слите, че нѣкой може да опетни душата ви, това показва отричане на всѣкаква разумность. Човѣкъ самъ се цапа, самъ трѣбва да се чисти.

Помнете: всичко може да се опетни, но душата — никога. Душата е чиста, свѣтла, мощна. Който се опитвалъ да опетни душата, той е изгорѣлъ въ нейния огънь. То е все едно, дяволътъ да се бори съ светията. Каквито опити и да прави, най-после дяволътъ ще бжде победенъ. Затова българитѣ казватъ: „Не се играе съ огънь“. Страшенъ е дяволътъ, великъ е светията. Грозенъ е дяволътъ, красивъ е светията. Зълъ е дяволътъ, добъръ е светията. Ето защо, за да победи, човѣкъ трѣбва да постави великото срещу страшното, красивото срещу грозното, доброто срещу злото. Само по този начинъ се уравновесяватъ силитѣ въ човѣка. Влѣзе ли една лоша мисль въ ума ви, не се борете съ нея, но поставете доброто на пѣтя ѝ. Види ли доброто, тя се смекчава. Прилагайте доброто и красотата въ живота си, като противодействащи сили на злото и на грозотата. Изгубите ли тия опорни точки въ живота си, вие сами се излагате на голѣми нещастия. — Не може ли безъ страдания? — Може безъ страдания, но безъ неразумнитѣ страдания. Разумнитѣ страдания сж неизбежни. Тѣ носятъ блага на човѣка. Безъ тѣхъ нѣма растене и развитие.

Страданията сж достояние не само на хората, но и на ангелитѣ. Тѣй щото, не очаквайте да се свършатъ страданията, но желайте да се смѣняватъ. Следъ всѣко страдание иде ра-

достъ, и следъ всѣка радостъ иде страдание. Ако се свършатъ страданията, и радоститѣ ще се свършатъ; ако се свършатъ радоститѣ, и страданията ще се свършатъ. Бихте ли желали тогава да се свършатъ страданията? Ако нѣма страдания, и радоститѣ ще изчезнатъ. За предпочитане е животъ съ страдания и радости, отколкото безъ страдания и безъ радости.

Да се върнемъ къмъ неизвестната величина хиксъ. Всѣки човѣкъ знае, какво нѣщо е неизвестностъ. Запримѣръ, давате на единъ познатъ сто английски лири на заемъ. Срещу задължението си той ви дава полица съ опредѣленъ срокъ за плащането ѝ. Преди да дадете паритѣ, вие сте събрали сведения за този човѣкъ, дали е честенъ. Най-после се решавате да му дадете исканата сума. Следъ това иде ново съмнение, ще върне ли паритѣ на време. Наближава деньтъ и часътъ за плащане, но вие треперите вече, дали ще се яви длъжникътъ, да не пропаднатъ паритѣ ви. Въ опредѣления часъ длъжникътъ може да дойде и да си изплати дълга, но може да изпрати една бележка съ следното съдържание: Преди години вашиятъ дѣдо е взелъ отъ моя сто английски лири, които не върналъ. Вие трѣбва да платите за дѣдо си. Следователно, сумата, която ви дължа, погасява дълга на дѣдо ви. По този начинъ, нито вие имате да давате, нито азъ. Ще кажете: Защо този човѣкъ трѣбва да плаща за дѣдо си? — Законътъ за кармата е такъвъ. Той е строгъ законъ. Кармата преследва

човѣка най-малко до четири поколѣния, докато изплати всичкитѣ си дългове. Какъвто е законътъ за кармата, такъвъ е и законътъ за дихармата. Това, което Богъ е опредѣлилъ за човѣка, вѣкове да минатъ, той ще го получи. Обещанията на Бога всѣкога се реализиратъ. Ако ти е обещано да станешъ пѣвецъ, кога и да е ще станешъ. Ако ти е обещано да станешъ богатъ човѣкъ, кога и да е ще станешъ. Това не значи, че трѣбва да седишъ и да чакашъ. Щомъ искашъ да станешъ пѣвецъ, ще се учишъ да пѣешъ, ще работишъ въ това направление. А кога ще станешъ пѣвецъ, не мисли за това. То само ще дойде. Ако искашъ да станешъ богатъ, стреми се да постигнешъ желанието си. Богатството само ще дойде. Какъ ще стане това, не е твоя работа. Отъ човѣка се иска работа и постоянство; останалитѣ нѣща сами ще дойдатъ. Въ разумния свѣтъ нѣщата идатъ сами, а въ неразумния — човѣкъ самъ трѣбва да ги търси.

Съвременнитѣ хора често се безпокоятъ, смушаватъ се, страдатъ.—Защо? — Защото отъ време на време попадатъ въ неразумния свѣтъ, въ областта на неразумнитѣ страдания. Запримѣръ, погледнешъ се въ огледалото и се уплашишъ. — Отъ какво се плашишъ? — Косата ти побѣлѣла, лицето ти се набръчкало. — Има ли нѣщо страшно въ бѣлата коса и въ бръчкитѣ на лицето? Ще кажете, че сте остарѣли вече, че смъртта приближава. Това сж криви тълкувания. Старостта не подразбира

смъртъ. — Ама боледувамъ, ставитѣ ме болятъ. — Ако сте разумни, ако имате вѣра, болестъта ви ще изчезне така, както нечистотиитѣ върху ржцетѣ ви. Като оцапате ржцетѣ си, отивате при нѣкой изворъ и се измивате. Направете сжщото и съ болестъта си. Идете при Великия изворъ на живота — при Бога и се измийте. Като измиете лицето, ржцетѣ и главата си три пжти, болестъта ще ви напусне. За да се освободи отъ болести, мжчноти и страдания, човѣкъ трѣбва да има динамическа вѣра, въ която нѣщата се смѣнятъ. Останатъ ли нѣщата на едно мѣсто, нищо не се постига.

Следователно, за да постигне желанията си, човѣкъ трѣбва да разбира законитѣ на ума, на сърдцето и на волята си. Човѣкъ може да реализира желанията си, когато мине презъ свѣта на ума, на сърдцето и на волята. Тѣ съставятъ Божествения свѣтъ. Който разбира правилно процеситѣ на ума, сърдцето и волята си, той е влѣзълъ въ новия животъ, той има нови разбирания за живота. При това положение, какваго работа и да започне, добре я свършва. — Какъ свършва работата си? — Това не е важно. Той прилага свой, специфиченъ методъ, различенъ отъ методитѣ на другитѣ. Красотата е въ разнообразието. Дойде ли до науката, до религията, той има специфични разбирания. Не е лошо да има човѣкъ специфични разбирания, но тѣзи разбирания трѣбва да отговарятъ на истината. Не от-

говарятъ ли на истината, той ще изпадне въ смѣшно положение.

Трима американци посетили съ научна целъ единъ английски градъ. Като се разхождали изъ града, прочели едно обявление, че нѣкой англичанинъ ще държи сказка за американцитѣ. Тѣ си взели бележка отъ това обявление и въ опредѣления день и часъ се явили въ събранието. Говорителътъ излѣзълъ на катедрата и започналъ да развива своята тема. Като описвалъ отличителитѣ чърти на американцитѣ, между другото, той казалъ нѣщо и за тѣхния ръстъ. Американцитѣ сж, казалъ той, дребни, низки на ръстъ, но стройни. Въ това време единъ отъ присѣстващитѣ американци, който билъ високъ 1·85 м., излѣзълъ предъ публиката и казалъ: Господа, азъ съмъ американецъ. Следъ него излѣзълъ вториятъ, който билъ високъ 1·90 м. Най после излѣзълъ и третиятъ, Джонъ Холъ, който билъ високъ 2 м. Каго погледналъ къмъ тѣхъ, говорителътъ веднага напусналъ залата презъ задната врата, да не го забележатъ. Всички присѣстващи започнали да се смѣятъ.

Какво зкключение ще извадите отъ този примѣръ? — Когато човѣкъ изучава външния свѣтъ презъ дупчицата на нѣкоя тржба, всѣкога изпада въ смѣшно положение. И презъ дупчицата вижда нѣщата, но не въ тѣхната действителностъ. Запримѣръ, астрономитѣ изучаватъ слънцето и другитѣ планети презъ дупката на телескопа и мислятъ, че сж откри-

ли много нѣща. Чрезъ спектралната анализа тѣ сж открили на слънцето такива елементи, каквито има на земята, но казватъ, че на слънцето нѣма животъ. Вода има, но риби нѣма въ водата. То е все едно да виждате нѣкжде красиво училище, но да нѣма деца и учители въ него; виждате нѣкжде черква, но безъ свещеници и богомолци; виждате красиви картини, но нѣма художници, нито хора, които да се любоватъ на тия картини. Чудна логика! Свѣщъта гори, издава свѣтлина, но около нея нѣма човѣкъ на когото да свѣти. Значи, споредъ заключенията на нѣкои учени, слънцето е запалена свѣщъ, но нѣма хора на него, които да се ползватъ отъ свѣтлината му. Всички вѣрватъ на линиитѣ, които спектроскопътъ дава за елементитѣ на слънцето. Каже ли нѣкой, че на слънцето има животъ, не вѣрватъ.

Казвамъ: На ония които искатъ да се убедятъ, че има животъ на слънцето, ще покажа единъ специаленъ спектроскопъ. Тамъ се забелязва особенъ ритмусъ на свѣтлината, едно постоянно усилване и отслабване. Когато свѣтлината на едно тѣло постоянно се увеличава и намалява, т. е. усилва и отслабва, това показва, че въ това тѣло има разуменъ животъ. Ритмусътъ на слънчевата свѣтлина, която слиза на земята, постоянно се мѣни. Това се дължи на живота на хората. И на месечината ставатъ голѣми промѣни, а това показва, че и тамъ условията на органическия свѣтъ сж неблагоприятни. Ако приемемъ, че на месе-

чината има животъ, органическиятъ свѣтъ тамъ ще бжде различенъ отъ земния. Като ученици на Великата школа на живота, вие трѣбва да се интересувате отъ въпроса, има ли животъ на месечината, или нѣма. Ако има животъ, трѣбва да влѣзете въ връзка съ нейнитѣ жители.

Да се върнемъ къмъ въпроса за недоволството. Една отъ причинитѣ за недоволството се дължи на прекъсване връзката на човѣшката душа съ реалността. Прекъсването може да стане съзнателно или несъзнателно. Ако прекъсването на връзката е станало съзнателно, човѣкъ се излага на по-голѣми страдания, отколкото, ако е станало несъзнателно. Щомъ се възстанови връзката, и порядъкътъ се възстановява.

Всѣки човѣкъ има въ себе си различни уреди, съ които може да изучава промѣнитѣ, които ставатъ въ външния свѣтъ. Запримѣръ, нѣкой се оплаква, че го боли вратъ, кракъ, ръка, пръстъ и т. н. Това сж барометри, чрезъ които можете да познаете, какви промѣни ще станатъ въ атмосферата. Отъ промѣнитѣ въ атмосферата можете да опредѣляте, дали времето ще бжде добро или лошо. Сжщо така човѣкъ има и свое вътрешно радио, съ което може да влиза въ съобщение съ жителитѣ на онзи свѣтъ, както и на другитѣ планети.

Тѣй щото, каквито болки и да усѣщате, не се страхувайте. Тѣ сж дадени за работа и за учене. Чрезъ тѣхъ вие придобивате знания за

времето, за атмосфернитѣ течения. Има страдания и болести, отъ които човѣкъ самъ може да се освободи. Човѣкъ трѣбва да бжде лѣкаръ на себе си. Обаче, има страдания и болести, отъ които само Богъ може да освободи човѣка. Следователно, като се лѣкува и освобождава самъ, човѣкъ се калява въ търпение, усилюва волята си и прилага своето прилежание. Щомъ се остави на Бога, той се смирява. Пазете се отъ леностъта. Тя е една отъ голѣмитѣ напасти. Подаде ли се на леностъта, човѣкъ самъ се погубва. Страданията идатъ, именно, за да предпазятъ човѣка отъ леностъта.

Днесъ всички хора искатъ да бждатъ свободни, търсятъ начинъ за освобождаване. По естество човѣкъ е свободенъ, а по разбиране —ограниченъ. За да се освободи напълно, той трѣбва да измѣни разбиранията си. — Какъ? — Както съблече старата си дреха, за да облѣче нова. — Кой ще облѣче старата ми дреха? — Не мисли за това. Облѣчи новата дреха и върви напредъ. — Какво значи обличане на нова дреха? — Да облѣче човѣкъ нова дреха, това значи, да внесе нѣщо ново въ съзнанието си. Обаче, съзнанието може да приеме новото, само когато е праздно, освободено отъ всички стари разбирания, отъ всички утайки и наслоявания. Новото изисква нови условия, нови разбирания, нови форми. Запримѣръ, обичате единъ човѣкъ. Защо го обичате? Защото билъ красивъ. За ради красотата му вие искате да го обсебите, да го задържите за себе си. Това е невъзмож-

но. Преди всичко, красотата е изразъ на Божествения свѣтъ, а никой не може да обсеби този свѣтъ. Красотата не е достояние на единъ човѣкъ. Много хора, много поколѣния сж работили, за да придобиятъ тази красота. Кого ще обсебите тогава? Казвате, че деньтъ е хубавъ. Знаете ли, колко елементи сж взели участие за създаването на този день? За да бжде деньтъ хубавъ, слънцето трѣбва да грѣе, цвѣтята и дърветата да цвѣтятъ, птичкитѣ да пѣятъ, хората да се радватъ. Не взиматъ ли тия елементи участие въ създаването на деня, той е обикновенъ. Красотата на човѣшкото лице подразбира изявление на разумния свѣтъ.

И тъй, свързвайте се съ разумния свѣтъ, за да се обновявате. Не се съмнявайте въ съществуването на този свѣтъ. Не се съмнявайте въ съществуването на Бога, на ангелитѣ, на добритѣ и свети хора. Усъмните ли се въ тѣхъ, вие се съмнявате въ себе си. Когато се усъмни въ себе си, човѣкъ изпада въ отрицателната страна на живота и казва, че свѣтътъ е лошъ, и хората сж лоши. Ако, наистина, свѣтътъ и хората сж лоши, отле ще дойде щастieto? Ти искашъ да бждешъ щастливъ, но вънъ отъ свѣта, отъ природата и отъ хората нѣма щастие. Колкото и да отричате съществуването на разумния свѣтъ, вие постоянно срѣщате разумни същества. Не се минава день, да не ви посети нѣкое разумно същество. Въ дома ви, или въ учреждението, дето работите, все ще ви посети нѣкой добъръ, праведенъ

човѣкъ. Той иде незабелязано, не говори за себе си, но съ присѣтствието си само ви донася нѣщо хубаво. Като си отиде, казвате: Не зная, какъвъ бѣше този човѣкъ, но ми внесе добро разположение, даде ми нѣщо хубаво. Въ другъ случай пъкъ вие носите нѣщо свѣтло за своитѣ близки. Ангелитѣ, разумнитѣ същества посещаватъ всички хора, невидимо и видимо, въ човѣшка форма, и по този начинъ имъ помагатъ.

Сега се явява въпросътъ: по какъвъ начинъ ангелитѣ посещаватъ хората? Какъ и отде влизатъ въ тѣхъ? — Това е най-лесната работа. Тѣ влизатъ и презъ най-тѣсни отвори. Достатъчно е да намѣрятъ единъ малкъ отворъ, за да се настанятъ въ васъ. Три отвора има, презъ които ангелътъ може да влѣзе въ човѣка: презъ ума, презъ сърдцето и презъ волята му. Влизането и излизането на ангела трае само единъ моментъ, следъ което човѣкъ се чувствува вдъхновенъ, готовъ за велики работи. Щомъ ангелътъ се отдалечи отъ човѣка, последниятъ казва: Не зная, защо ми е праздно въ душата. Преди моментъ бѣхъ пълненъ, богатъ, готовъ на всички благородни жертви. -- За да не изпаднешъ въ празнота, използвай момента на свѣтлото посещение. — Защо ангелитѣ не прекарватъ по дълго време въ човѣка? — Защото тѣ познаватъ неговото естество. Човѣкъ отваря ума, сърдцето и волята си за моментъ само и бързо ги затваря. Ангелитѣ използватъ, именно, този краткъ моментъ. Тѣ се

движатъ съ бързината на свѣтлината, вследствие на което работятъ въ миговетъ на времето. Благодарете и на тия моменти, презъ които се отваряте за свѣтлитъ сжщества, както цвѣтоветъ — за слънчевитъ лъчи.

И тъй, когато се намирате предъ нѣкаква мъчнотия, не се смущавайте, какъ ще я разрешите, но отворете ума и сърдцето си, застанете тихо и спокойно и чакайте. Нѣма да мине много време, нѣкой ангелъ ще влѣзе въ васъ, ще остави своето благословение и ще излѣзе. — Ако влѣзе другъ нѣкой? — Не се безпокойте. Щомъ е день, само свѣтлината може да влиза и презъ най-тъснитъ отвори. Тя влиза и презъ затворени прозорци, и презъ пуснати пердета. Вѣтрътъ, прахътъ не могатъ да влѣзатъ презъ затворени прозорци, но свѣтлината минава и презъ тѣхъ. Следователно, колкото и да е кратъкъ моментътъ на нейното посещение, благодарете и за това. Доброто ви е посетило и оставило своето благословение.

Богъ се проявява чрезъ доброто. Благодарете и за най-малкото добро и за най-малката радостъ. Ако очаквате само голѣми радости, да заемате високи положения, цѣлъ свѣтъ да ви се покланя, вие сте изгубени. Ето, цѣлиятъ християнски свѣтъ говори за Христа, но Христосъ не се ползува отъ това. И до днесъ още Той страда. И днесъ още хората Го разпъватъ. Високото положение не носи щастие на човѣка. Единъ художникъ нарисувалъ Христа съ затворени очи. Не, Христосъ

е съ отворени очи. Той поглежда къмъ свѣта и му помага. Не е въпросъ Христосъ да затвори очитѣ си за свѣта. Той трѣбва да гледа къмъ него и да се радва, а не да страда. Той вижда това, което се върши въ свѣта, и казва: Всичко е на мѣсто. Дали човѣкъ страда, или се радва, пакъ е на мѣсто. — Ама много съмъ олекналъ, нищо нѣмамъ. — Ще те натоварятъ, не се безпокой. — Много съмъ натоваренъ. — Ще олекнешъ. — Гладенъ съмъ. — Ще се наситишъ. — Преситенъ съмъ. — Ще огладнѣешъ. Днесъ всички хора страдатъ, оплакватъ се отъ лишения, защото още носятъ въ себе си образа на страдащия, разпнатия Христосъ. Свалете този образъ отъ себе си и го замѣстете съ новъ. Време е вече хората да носятъ въ ума и въ сърдцето си образа на новия Христосъ, Който превързва ранитѣ на страдащитѣ, утешава наскърбенитѣ, повдига падналитѣ, възкресява мъртвитѣ.

Като ученици, вие трѣбва да се проникнете отъ новото, което се изразява въ даване. Щедро отворете сърдцата си и давайте на всички. Отворете умоветѣ си и раздавайте. Приложете волята си и неуморно работете. Боже ствената нива е голѣма, има работа за всички. Ще кажете, че ржцетѣ ви хванали мазоли, че лицето ви почернѣло и огрубѣло. За предпочитане е да имате черно и огрубѣло лице, ржцетѣ ви да иматъ пришки, но да сте свършили нѣкаква работа, отколкото да запазите мекотата на лицето и на ржцетѣ си, и да не

сте свършили никаква работа. Който не е работилъ, нѣма никакъвъ дѣлъ отъ Божествена-та нива. Той не може да се ползува отъ благата на Царството Божие.

И тъй, откажете се отъ старото и прие-мете новото. Откажете се отъ песимизъма и прие-мете оптимизъма. Не казвайте, че отъ васъ нищо нѣма да излѣзе. Отъ всички ще излѣзе нѣщо добро и свѣтло. Богъ е приготвилъ за всички нѣщо велико и свѣтло. На Божествена-та трапеза е опредѣлено мѣсто за всѣки едно-го специално. Бждещето е предъ васъ. Стре-мете се къмъ това свѣтло, велико бждеще, кое-то е въ сила да разреши въпроситѣ на хиксъ, игрекъ и зетъ.

— Само Божията Любовь, само Божията Мждростъ, само Божията Истина носятъ пълния животъ.

*

36. Лекция отъ Учителя, държана на
29. априлъ, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Правата посока

Прочетете 16. глава отъ I. Послание къмъ Коринтянитѣ, да видите, какъ сж живѣли старитѣ вѣрващи. Тѣ не сж мислили, че нѣкой ще чете, какъ сж живѣли. Обаче, вие четете тѣхния животъ. Други пъкъ ще четатъ за васъ, какъ вие живѣте днесъ. Не е важно, какво хората знаятъ за васъ; важно е вие да знаете, защо живѣте. Човѣкъ живѣе, за да се усъвършенствува. Следователно, обръщайте внимание на съдържанието на живота, а не на формата. Животътъ е подобенъ на сапуненъ мѣхуръ, който лесно се пука: формата изчезва, съдържанието остава. Единъ мѣхуръ изчезва, а на мѣстото му се явява другъ. Сапуненитѣ мѣхури се явяватъ и изчезватъ по причина на онзи, който се мие. Следователно, отъ този, който живѣе, непременно ще излѣзе нѣщо. Отъ Бога излиза живо дихание на животъ. Затова е казано, че ние живѣемъ и се движимъ въ Бога. — Какво ще стане съ мене? — Щомъ се безпокоишъ, ти живѣешъ вънъ отъ Бога. Този животъ е пълненъ съ страдания, обезсърдчения, песимизъмъ. Влѣзъ въ Бога, за да се успокоишъ, да се осмисли живота ти и да се превърне на радостъ и веселие. Зиме, когато децата излизатъ на двора, скоро се

връщатъ въ топлитѣ стаи. Вѣнъ е студено, ржцетѣ и краката имъ истиватъ. Щомъ се стоплятъ, тѣ пакъ излизатъ вѣнъ. На сѣщото основание казвамъ: Когато е въ Бога, човѣкъ е на топло. Щомъ излѣзе вѣнъ отъ Него, ржцетѣ и краката му истиватъ, и той бърза да влѣзе вѣтре, да се стопли.

Казано е въ Писанието: „Наближило е времето за идване на Царството Божие на земята“. — Колко е това време? — Колкото е разстоянието отъ кѣщата, дето е топло, до двора, дето има голѣмъ студъ. За да се до-мognете до Царството Божие, трѣбва да имате жива, непоколебима вѣра. — Какво ще стане съ насъ, като умремъ? — Ще ви съблѣкатъ. Смъртта е събличане на старитѣ дрехи. Какво правятъ разбойниците, като хванатъ единъ богатъ човѣкъ? — Обератъ всичкитѣ му пари, а после съблѣкатъ горнитѣ му дрехи и го оставятъ по долни, бѣли дрехи. Докато е живъ, човѣкъ се безпокои, че нѣма, какво да яде и да пие, че нѣма кой да го гледа на старини. Тогава отъ онзи свѣтъ изпращатъ единъ ангелъ да го освободи отъ товара му и да го вземе съ себе си, да се грижи за него. Мжно се умира, докато човѣкъ е натоварена камила. Щомъ се разтовари камилата, човѣкъ умира лесно. Всичката мжнотия се заключава въ развързване ремѣнитѣ на товара. Щомъ ремѣнитѣ се развържатъ, душата се освобождава и отива въ другия свѣтъ. Тамъ човѣкъ се усѣща подмладенъ. Колкото повече се оп-

лаква човѣкъ, толкова повече остарява. За да не остарява, човѣкъ трѣбва да не роптае, да не се оплаква, да стане оптимистъ.

„А колкото за събиране на милостинята за светиитѣ, както наредихъ въ църквитѣ Галатийски, така сторете и вие“. (— 1 ст.). — Ако вие събирате милостиня за светиитѣ, кжде ще я изпратите? Тогава прашали милостинята за светиитѣ въ Ерусалимъ. Кжде ще пратите вашата милостиня? Едно време светиитѣ седѣли въ Ерусалимъ, а днесъ светиитѣ ходятъ по свѣта, да помагатъ на хората. Тогава е нѣмало бързи съобщения. Днесъ човѣкъ може да обиколи цѣлия свѣтъ за 50—60 дня. Въ бждеще ще имаме още по-бързи съобщения.

Като не разбиратъ живота, хората страдатъ и се измжчватъ. Значи, невежеството е една отъ причинитѣ за страданията. Когато вѣтърътъ духа, когато слънцето грѣе, хората се оплакватъ, че истиватъ, или изгарятъ отъ слънцето. Това е неразбиране на нѣщата. Богъ говори на човѣка чрезъ свѣтлината, чрезъ топлината, чрезъ вѣтъра, чрезъ водитѣ, цвѣття, животнитѣ. Така е за онзи, който разбира. За онзи, който не разбира, все едно, че му даватъ да чете книга на чуждъ, непознатъ за него езикъ. За него и животнитѣ, и растенията сж неразбрани. Той вижда, че волъ пасе на полето и казва: Волъ е това. Нѣма работа, пасе. — Волътъ пасе, но сжщевременно се учи. Като се напасе, отива настрана, лѣга нѣкъде и започва спокойно да преживва. Преживването

е подобно на преработване на мисълта. Докато не обработи мисълта си, човѣкъ не може да мисли право. Човѣкъ мисли право, когато започне да преживва, т. е. когато вземе въ внимание всички факти, всички скърби и радости и ги съпоставя. Само при това положение човѣкъ може да изкара отъ своята мисъл нѣщо хубаво и полезно. Безъ съпоставяне на фактитѣ, радоститѣ и скърбитѣ представятъ необработена, безвкусна храна. Затова казваме, че храненето, чувствуването и мисленето вървятъ успоредно. Тѣ взаимно се допълватъ.

Ще кажете, че това сж отвлѣчени въпроси. Отвлѣчени нѣща сж тия, които стоятъ далечъ отъ съзнанието на човѣка. Хората сж далечъ едни отъ други, когато не се обичатъ. Ако се обичатъ, хората сж близо единъ до другъ. Сжщото можемъ да кажемъ и за заминалитѣ на онзи свѣтъ. Ако обичате покойницитѣ си, и тѣ сж близо до васъ. При това положение, живитѣ и покойницитѣ живѣятъ въ единъ свѣтъ. Хората живѣятъ на едно и сжщо поле, съ тази разлика само, че едни отъ тѣхъ сж въ ада, а други — въ рая. Които се мжчатъ, живѣятъ въ ада. Които сж разбрали мжчението, тѣ се радватъ, вследствие на което живѣятъ въ рая. — Какво трѣбва да направи човѣкъ, за да излѣзе отъ ада? — Да обикне мжчението. Щомъ го обикне, то ще го напусне. Отъ разказа за богатия и за бедния Лазаръ се вижда, че между ада и рая има го-

лѣма преграда, голѣма пропастъ, която мжно се минава. Христосъ дойде въ свѣта да постави мостъ между ада и рая. Той показа на човѣчеството пътя, по който може да излѣзе отъ мжнотиитѣ и страданията, отъ неблагоприятнитѣ условия и да влѣзе въ радостъта и веселието, при благоприятнитѣ условия на живота.

Кой създаде ада? — Хората. Отъ своитѣ стари, криви, изопачени разбирания хората създадоха здрави, високи крепости, въ които сами се затвориха. Тѣзи крепости наричаме адъ. Днесъ всички хора трѣбва да се учатъ, да прилагатъ знанията и любовта си, за да разбиятъ стениитѣ на тия крепости и да излѣзатъ вънъ, на свобода, т. е. въ предѣлитѣ на Царството Божие, въ рая на земята, за който се говори въ Битието. Казано е, че Богъ създаде небето и земята, но никжде не е казано, че е създалъ ада. Ето защо, като човѣшко изобретение, адътъ трѣбва да се разруши отъ своя създателъ. Който го създалъ, той трѣбва да го разруши.

Ще кажете, че трѣбва да осигурите бъдещето си. — Оставете бъдещето настрана. То се опредѣля отъ настоящето. Каквото е настоящето, такова е и бъдещето. Осигуряването е старъ методъ. — Какво ще стане съ човѣка? — Това, което никога не е очаквалъ. Апостолъ Павелъ казва: „Око не е видѣло, и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, който Го любятъ“. Следователно, задачата на човѣка не се заключава въ неговото осигуря-

ване, но въ свързването му съ Бога. Като обикне Бога, човѣкъ се свързва съ Него и си осигурява такова свѣтло бждеще, каквото никога не е предполагалъ.

Като знаете това, не се безпокойте за непотрѣбни нѣща. — Какво ще стане съ насъ? — Каквото стана съ Христа, това ще стане и съ васъ. Каквото стана съ апостолитѣ, това ще стане и съ васъ. Каквото стана съ светиитѣ, това ще стане и съ васъ. Христосъ мина презъ голѣми страдания и после възкрѣсна. Апостолъ Павелъ бѣше голѣмъ оптимистъ. Той мислѣше, че лесно ще влѣзе въ Царството Божие, но като го биха нѣколко пѣти, каза: „Братя, съ голѣми страдания ще влѣземъ въ Царството Божие“. Ако въ времето на Павла бѣше мѣчно влизането въ Царството Божие, въ нашето време е още по-мѣчно. Сегашниятъ вѣкъ носи по-голѣми мѣкотии и страдания на човѣчеството. Ние сме на края на вѣка, когато старото отминава времето си и отстъпва на новото. Това време носи голѣми, но велики страдания. Човѣкъ се пробужда, отправя погледа си нагоре, къмъ възвишения свѣтъ, дето е сигурността и щастието, които търси.

Животътъ на съвременнитѣ хора е преходенъ, както е преходно движението по права линия. Човѣкъ не може постоянно да се движи по права линия. Колкото и да не желае, той трѣбва да издигне перпендикуляръ отъ една точка на правата и да върви нагоре. Това е пѣтътъ, по който човѣкъ може да намѣ-

ри истината. Щомъ се домогне до истината, той започва да мисли за Бога, и страданията му изчезватъ. Истината и любовта ви къмъ Бога сж въ състояние да изтриятъ сълзитѣ отъ очитѣ ви. Хората плачатъ, защото не сж намѣрили истината. Когато намѣрятъ истината, тѣ пакъ могатъ да плачатъ, но отъ радостъ.

И тъй, има два вида плачъ: отъ скръбъ и отъ радостъ. Първиятъ плачъ е подобенъ на дъжда, който вали и полива изсъхналата земя. Цвѣтята поглъщатъ дъжда и се радватъ, че сж освежени. Вториятъ дъждъ е подобенъ на росата. И тя освежава цвѣтята. Въ този смисълъ, добре е човѣкъ да плаче, да полива цвѣтята въ своята градина. Този плачъ носи благословение за човѣшката душа. Така плаче онзи, който разбира смисъла на страданията и на радоститѣ. Който не ги разбира, вмѣсто да освежи цвѣтята, той ги попарва. Това показва, че неговитѣ сълзи сж много горещи. Изследвайте сълзитѣ си и правете вѣрни заключения за себе си. Ако сълзитѣ носятъ благословение за васъ, събирайте ги въ шишеица, или ги поливайте съ чисти копринени кърпички, да не падатъ на земята.

Едно е важно за човѣка: да издигне перпендикуляръ въ живота си. Перпендикулярътъ не е нищо друго, освенъ отправяне на човѣшката душа къмъ посоката, отдето иде Божията Любовъ. Дръжте съзнанието си будно, да не се наклони перпендикулярътъ. Най-малкиятъ наклонъ води къмъ материалния животъ. Колко

то по-голѣмъ става наклонѣтъ, толкова повече човѣкъ се отклонява отъ правия пѣтъ на живота, т. е. отъ перпендикуляра, и се спира въ плоскостѣта, дето човѣкъ се движи само въ физическия свѣтъ. За да не изпада въ ограничителни условия, той трѣбва да се държи здраво за перпендикуляра, като посока, която единствена го води къмъ любовта — основата на живота.

Следователно, стремете се къмъ перпендикуляра на живота, т. е. къмъ великата любовъ, която осмисля нѣщата. Безъ любовта нѣма животъ, нѣма растене и развитие, нѣма никакви придобивки.

Т. м.

*

38. Лекция отъ Учителя, държана на
6. май, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Свещениятъ трепетъ

Т. м.

Ще прочета 138. Псаломъ.

Като четете този Псаломъ, виждате какви разбирания ималъ пророкътъ. Макаръ и преди хиляди години написанъ, този Псаломъ не губи значението си. Пророкътъ ималъ високо разбиране за Бога. Малцина иматъ такова разбиране. Това показва, че истината е извънъ времето и пространството. Понѣкога малкото дете знае повече отъ стогодишния старецъ. — Възможно ли е това? — Възможно е, разбира се. Малкото дете вижда повече отъ слѣпия старецъ. Ако детето е слѣпо, нищо нѣма да вижда. Следователно, познаването на истината не се опредѣля отъ възрастта. Дали човѣкъ е старъ, или младъ, щомъ не познава истината, той е слѣпъ, ограниченъ, не вижда и не разбира нѣщата. Като знаете това, не се ограничавайте отъ времето, отъ пространството и отъ условията. Не казвайте, че времето ви недостига, или че мѣсто нѣмате, или че условията сж неблагоприятни. Допуснете ли едно отъ тия нѣща въ съзнанието си, вие сами се ограничавате, сами затваряте прозорцитѣ си за свѣтлината. Ще каже нѣкой, че майка му и баща му го родили при мжчни условия, че времената били

тежки, че сръдствата му за живота били оскъдни и т. н. — Това сж книжни препятствия. Достатъчно е да махне човѣкъ съ ржка, за да ги скжса. Докато мисли, че не може да се справи съ мъжнотиитѣ си, тѣ стоягъ въ съзнанието му като дебели, яки стени. Щомъ разбере, че може да се справи съ тѣхъ, тѣ се превръщатъ въ книжни стени.

Съвременнитѣ хора лесно се подаватъ на внушения и сами се ограничаватъ. Щомъ дойде до отрицателното, тѣ лесно го възприематъ чрезъ внушение. Дойдатъ ли до положителното, внушението не имъ действува. Това показва, че тѣ вѣрватъ повече въ отрицателното, отколкото въ положителното. Запримѣръ, нѣкой започва една добра работа, но казва: Не мога да свърша тази работа. — Както казва, така става. Защо не каже, че може да свърши работата? Другъ казва: Ще се разболѣя — и се разболява. — Нѣма да свърша училище — и не свършва. — Отъ мене човѣкъ не може да стане — и не става. — Не мога да живѣя добре съ жена си — и не живѣе добре. — Съ тебе не мога да свържа приятелство — и не свързва. Всичко отрицателно, което хората сж допуснали и въ което сж повѣрвали, се сбжднало. Следъ всичко това тѣ се запитватъ, защо Богъ е създалъ свѣта така. Защо е допусналъ страданията? Защо животътъ имъ е пълненъ съ неуспѣхи? Отъ васъ зависятъ добритѣ работи, радоститѣ и успѣхитѣ въ живота. Вие сами си предсказахте неуспѣхитѣ. Вие сами

повървахте, че не можете да учите, че не можете да свършите училището. Богъ нѣма да учи заради васъ. Никой не може да учи за васъ. Вие сами ще учите за себе си. Вие ще повърватъ, че можете да учите, да бъдете добъръ, праведенъ и любещъ, кроткъ, милосърденъ, добродетеленъ и т. н. Въ каквото върватъ, това става. Колкото е силна въртата ви, толкова ще успѣвате. Ето защо, постоянно дръжте въ ума си мисълта: Мога да направя всичко, каквото душата ми желае. Всичко ще бжде така, както Богъ е опредѣлилъ.

Какво е опредѣлилъ Богъ за човѣка? Той е опредѣлилъ доброто и любовта, като основа на неговия животъ. Има ли тази основа, той може всичко да постигне. — Какво да правя, като не успѣвамъ? — Ще играешъ. — Благочестиво ли е това? — Благочестиво ли е да наведешъ глава къмъ земята, да се отчаешъ отъ живота и да роптаешъ противъ Бога? Благочестиво ли е да се обезсърдчавашъ, когато ти сж дадени толкова блага? Вмѣсто да се обезсърдчавашъ, по-добре пѣй и играй. Българската поговорка казва: „Който пѣе, зло не мисли“. Щомъ не мисли зло, добро ще мисли. Глупавиятъ не може да пѣе и да играе. Ако рече да играе, той ще преплита краката си. — Защо? — Нѣма сръчностъ. Умниятъ, обаче, е сръченъ, той пѣе и играе добре.

Следователно, ако искате да постигнете желанията си, казвайте въ себе си: Мога да бжда добъръ, мога да бжда разуменъ, мога

да бжда силенъ, мога да бжда богатъ. Казвате ли така въ себе си, съ вѣра и съ убеждение, търсете добри, разумни, учени, силни и богати хора Само отъ тѣхъ можете да научите и да придобиете нѣщо хубаво. Ако търсите красиви цвѣтя, не ги търсете по книгитѣ, но ходете по градинитѣ, дето цвѣтята растатъ и цвѣтятъ. Ако видите нѣкое малко цвѣте, не го отминавайте съ пренебрежение. Знайте, че и малкото цвѣте е толкова важно, колкото и голѣмото. Ако пренебрегнете малкото цвѣте, вие пренебрегвате себе си. По отношение на великитѣ, възвишени сѣщества, и вие сте едно малко цвѣте. Какъ ще се чувствувате, ако възвишени сѣщества минаватъ покрай васъ и не ви обръщатъ внимание? Колкото и да е малко едно сѣщество, щомъ има животъ въ себе си, то крие нѣщо велико. То носи за себе си и за окръжаващитѣ известно благословение.

Следователно, и най-малката форма, въ която тече животътъ, привлича вниманието на възвишенитѣ сѣщества, както и на Бога. Богъ минава покрай нея и оставя своето благословение. Не е важно, колко сте голѣми; важно е, доколко сте възприели и използвали Божието благословение. Бждете готови да приемете всѣки моментъ Божието благословение. Ако не сте будни, ще го пропуснете и после ще се чудите, защо сте неразположени, защо работитѣ ви не вървятъ добре. Нѣкой става сутринъ неразположенъ, не му се работи, не се движи, не

прави никакви упражнения, не иска да говори, да яде. Гледате го, седи на едно мѣсто съ увиснала глава, съ отпуснати ржце надолу — не знае, кжде да тури ржцетѣ си. Коя е причината за това състояние? — Пропусналъ е да възприеме Божието благословение. Нѣкои оратори излизатъ да говорятъ предъ многочислена публика и, докато започнатъ да говорятъ, въртятъ ржцетѣ си на една и на друга страна, не знаятъ, кжде да ги поставятъ. Щомъ започнатъ да говорятъ, тѣ се вдъхновяватъ, получаватъ Божието благословение, и работата имъ върви добре. Тѣ заставатъ въ естествено положение, движатъ ржцетѣ си спокойно и не мислятъ за тѣхъ.

Помнете: въ живота на всѣки човѣкъ е важенъ първиятъ моментъ, когато се пробужда съзнанието му. Този моментъ наричаме „изгрѣване на слънцето въ човѣшката душа“. Може ли човѣкъ да улови първия лжчъ на своето изгрѣващо слънце, всички работи се нареждатъ добре. Пропусне ли този моментъ, колелото на живота продължава да се върти, и той трѣбва да чака цѣли 24 часа, докато дойде новиятъ изгрѣвъ. Изкуството се заключава въ това, да хванешъ първия Божественъ моментъ на изгрѣващото слънце. Който хване този моментъ, той е благословенъ отъ Бога. Не го ли хване, той е скжсанъ чувалъ, или пробита стомна. Каквото сипешъ въ него, всичко излиза навънъ.

Всички хора иматъ желание да уловятъ

Божествения моментъ, но рѣдко успѣватъ. Три момента има презъ деня, когато човѣкъ може да улови Божественото: сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. Най-добриятъ моментъ е сутринъ, т. е., когато Божественото съзнание на човѣка се пробужда. Този моментъ наричаме „зазоряване, или вѣчна пролѣтъ на човѣшката душа.“ Моментътъ за пробуждането на съзнанието е толкова кратъкъ, колкото е кратка вѣчността. Човѣкъ всѣки моментъ се разтваря и разширява. Опасно е, ако човѣкъ се стреми да постигне това изведнѣжъ и после да спре. Не, пробуждането на съзнанието е вѣченъ процесъ. Да се стреми човѣкъ да го постигне изведнѣжъ, това е все едно, да усилите сладчината толкова много, че да притжпите вкуса си. Човѣкъ не трѣбва да притжпява вкуса си, нито да дохожда до втрѣсване отъ сладкитѣ работи. Умѣрената сладчина е подобна на добрия, приятния и мекия животъ. Пожелае ли човѣкъ да бже чрезмѣрно добъръ и мекъ, ще предизвика втрѣсване въ себе си и, за да излѣзе отъ това положение, ще се обърне къмъ киселитѣ работи, да неутрализира голѣмата сладчина. Човѣкъ трѣбва да знае, въ какво количество да употребява сладкитѣ и киселитѣ храни, за да не предизвика притжпяване на вкуса си или отвръщение. Ще кажете, че знаете тѣзи работи, нѣма защо да ви се говори. Тѣ сж Божествени нѣща. Какъ можете да знаете Божественитѣ работи, ако не знаете човѣшкитѣ? Какъ можете да вдигате тежки това-

ри, ако не можете да вдигате леки? Като не може да вдига голѣми тежести, човѣкъ при-бѣгва до хитростъ. Обаче, съ хитростъ не се отива далечъ: нито себе си може да излъже, нито окръжаващитѣ.

Днесъ Богъ възлага на всѣки човѣкъ по една малка работа. а той Го залъгва, иска да извърши нѣщо велико, да повдигне цѣлото човѣчество. Всѣки човѣкъ разполага съ опредѣлени възможности, вѣнъ отъ които не може да излѣзе. Малки сж възможноститѣ на човѣка, но тѣ могатъ да се разрастатъ. Достатъчно е да се посадятъ въ почвата. за да се развиятъ. Следователно, посадите ли ги, оставете ги свободни, да израстатъ, да цвѣнатъ и плодъ да дадатъ. Презъ това време никой не трѣбва да ги пипа. Забелязано е, че растения, които се оставятъ свободни да израстатъ, да цвѣнатъ и плодъ да дадатъ, сж за предпочитане отъ онѣзи, които се развиватъ изкуствено, подъ влиянието на човѣшката рѣка. Първитѣ сж по-ароматни отъ вторитѣ. Цвѣтята, които човѣкъ култивира, по вѣншенъ видъ сж по хубави, но по-неиздържливи на условията, по лесно увѣх-ватъ отъ тия, които растатъ свободно въ при-родата. Сжщото се забелязва при деца, които сж оставени свободно да се развиватъ. Тѣ сж по-естествени, по-издържливи на мъжнотиитѣ, отколкото ония, които сж расли при специални грижи на родители и възпитатели.

Нѣкои вѣрващи мислятъ, че, като трѣг-натъ въ духовния пѣтъ ще бждатъ запазени

отъ мъжнотии и страдания. Тѣ сж на кривѣ пъть. Духовниятъ животъ представя за човѣка това, което представятъ естественитѣ, природни условия за цвѣтята. Следователно, влѣзе ли въ духовния пъть, човѣкъ ще се натъкне даже на по-мъжни условия, отколкото по-рано е ималъ. Той ще бжде изложенъ и на дъждъ, и на вѣгъръ, и на слана, и на снѣгъ, и на бури. Изкуство е човѣкъ да работи при такива условия, именно, и да се стреми неотклонно къмъ своя идеалъ. Наистина, идеалътъ е непостижимъ, но идеитѣ сж постижими. Чрезъ тѣхъ човѣкъ се свързва съ възвишенитѣ същества, които му помагатъ. Това не значи, че всички въпроси ще ви станатъ изведнѣжъ ясни. Има начинъ, по който човѣкъ може да си обясни всички въпроси въ единъ моментъ, но за това е нужно да знае една формула. — Коя е тази формула? — Обичай Бога! — Ама кой не ме обича. — Ти обичай. Като обичашъ Бога, всички ще те обичатъ. Пази се, обаче, да нѣмашъ чрезмѣрни желания, защото тѣ ще те спъватъ. За даденъ моментъ човѣкъ може да има само едно желание. Има ли повече желания, самъ ще се спъне.

И тъй, законъ е: като обичашъ, ще те обичатъ; и като те обичатъ, ще обичашъ. Не можешъ да мислишъ за нѣкого, ако и той не мисли за тебе. Ако ти не мислишъ за никого, кой нѣма да мисли за тебе. Нѣкой иска да не мисли за никого, да не обича никого, а хората да го обичатъ и да мислятъ за него. То-

ва е невъзможно. — Какво да правя, като не ме обича никой? — Това не е вѣрно. Има Единъ, Който те обича. Това е Богъ. Човѣкъ сѣществува, благодарение на любовта на Бога къмъ него. Значи, началото на любовта е поставено вече въ живота му. Той трѣбва да гради върху това начало. Щомъ се е проявила Божията Любовь, и човѣкъ трѣбва да прояви своята. Като погледне къмъ свѣта, който е създалъ, Богъ се радва, че всички сѣщества живѣятъ подъ лжчитѣ на Неговата Любовь. — Тогава на какво се дължи смъртта? — На грѣха. Следъ грѣхопадането на Адама, хората започнаха да умиратъ. Следъ Адама се яви и убийството: Каинъ уби брата си. — Защо? — Защото хората забравиха закона на любовта. Дето е грѣхътъ, тамъ царува безлюбието. Каже ли човѣкъ, че и безъ любовь може да се живѣе, веднага идатъ нещастieto, болеститѣ и смъртта. Възвишенитѣ сѣщества, светиитѣ, добритѣ и праведнитѣ хора знаятъ този законъ и се пазятъ да не прекжснатъ връзката си съ любовта нито за моментъ. Прекжсне ли човѣкъ връзката си съ любовта за моментъ, усъмни ли се въ нея, помисли ли, че като любя, ще го лъжатъ, той влиза въ областта на безлюбието, дето царува насилието, страданието, смъртта. Въ любовта нѣма лъжа. Като съмъ наблюдавалъ живота на любещитѣ души, никжде не съмъ намѣрилъ лъжа. Любовта не търпи даже микроскопическа частица отъ лъжата. Въ нея всичко е чисто и истинно. Кол-

кото малка да е любовта на нѣкое сѣщество къмъ васъ, щомъ ви люби, то ще ви даде повече, отколкото можете да предполагате. Следователно, като си помислите за любовта, кажете си: Любовта никога не си служи съ лъжа.

Любовта е сила, която внася свѣтлина и радостъ въ ума на невежия, повдига падналия, възкресява мъртвия. Влѣзешъ ли при любовта, събуй обущата си. Това значи, че си почувствувалъ свещенъ трепетъ къмъ любовта. Който е почувствувалъ само за моментъ свещения трепетъ на любовта, той никога не се лъже. Той разбира нѣщата тъй, както сж въ действителностъ. Той не казва, че обича този повече, онзи — по-малко. Той не дѣли любовта на степени. Взеде ли една книга, той я отваря и чете написаното въ нея — никой не може да го заблуждава. Той знае, че въ Бога нѣма никаква промѣна. Ако Богъ влѣзе въ дървото или въ камъка, тѣ ще проговорятъ; ако влѣзе въ пресъхналия изворъ, той ще протече. И наистина, всичко, което става въ свѣта, се дължи на присѣтствието на Бога въ цѣлия козмосъ. Слънцето изгрѣва и залѣзва, вѣтрѣтъ вѣе, дъждътъ вали, водитѣ текатъ, цвѣтята цвѣтятъ, хората се пробуждатъ, благодарение на присѣтствието на Божия Духъ въ вселената. Достатъчно е да ви погледне Богъ, за да се освободите отъ неразположението, отъ отчаянието си. Единъ Неговъ погледъ е въ състояние да разсѣе облацитѣ въ човѣшкото съзнание и да просвѣтне ума му.

Религиознитѣ хора лесно се обезсърдчаватѣ и казватѣ: Много молитви четемѣ, но работитѣ ни не се нареждатѣ добре. Тѣзи хора се молятѣ съ користна целѣ, затова не успѣватѣ Молитвата изключва користолюбieto. Дали се моли, диша, мисли, люби или живѣе добре, човѣкъ върши това за себе си. За да успѣва въ всичко, което предприема, той трѣбва да бѣде искренъ въ своитѣ прояви, да познава Божественото Начало и само него да слуша. Кажете ли ви нѣкой да се качите на неговия конь, не го слушайте. Ако е въпросъ да ездите, вие имате свой конь, на него ще се качите. За предпочитане е, обаче, човѣкъ да ходи пешъ, да разчита на краката си, отколкото да езди на конь. Краката на човѣка сж Божественото въ него — добродетелитѣ му. Коньтъ е човѣшкото, човѣшкиятъ умъ. Не се качвайте на чуждъ конь.

Като ученици, първо вие трѣбва да се научите да ходите правилно. Какъ ще се научите? Като вървите следъ праведния, следъ светията. Нѣма да ги питате, какъ ходятъ, но ще наблюдавате хода имъ и ще подражавате. Ако вървите следъ лошитѣ хора, следъ крадцитѣ и пияниците, ще възприемете тѣхния ходъ. Нѣкой се клати като гемия и казва, че служи на Бога. Това не е вѣрно. Който служи на Бога, има хармония въ движенията си. Той знае, кѣде да поставя рѣцетѣ си. Тури ли рѣцетѣ си на корема и се моли на Бога, това показва, че той вѣрва на корема и на стомаха си, но не и на Бога. Когато се моли, човѣкъ

трѣбва да забрави всичко около себе си и да стане невидимъ. Цѣлиятъ свѣтъ трѣбва да изчезне предъ очитѣ му. Това значи молитва. Да се молишъ, това подразбира отиване при Бога. — Какъ трѣбва да бжда облѣченъ? — Съ дреха, изтъкана отъ лжчитѣ на свѣтлината и на любовта. Да се моли човѣкъ така, това значи, да преустрои организъма си, да превърне клеткитѣ си отъ човѣшки въ ангелски.

Апостолъ Павелъ казва: „Ние нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ“. — Кога ще стане това? — Когато Божественото Начало влѣзе въ човѣка, т. е. когато лжчитѣ на любовта проникнатъ цѣлото му тѣло. Тѣ ще го преустроятъ и организиратъ. Като се организиратъ силитѣ на човѣшкия организъмъ, човѣкъ знае, какъ да постѣпва. Той разполага съ знание, което всѣкога може да прилага. Не сж ли организирани силитѣ на човѣка, и да има знания, той не може да ги прилага. Той говори за Божията Любовь, а прилага човѣшката. Човѣкътъ на новото, т. е. организираниятъ човѣкъ никога не преувеличава, нито намалява нѣщата. Той ги представя въ истинската имъ форма.

Искате ли да си служите съ Божественото, вие трѣбва да го носите въ себе си. Нѣкой посещава болни, иска да ги лѣкува и казва: Въ името на Христа, на Павла заповѣдамъ ти да станешъ отъ леглото. Формулата е казана, заповѣдта е дадена, но болниятъ не става отъ леглото си. — Защо? — Защото ду-

ховетъ се подчиняватъ само на Христа. Ти казвашъ на болния да стане въ името на Христа, но Христосъ не е въ тебе. Ти казвашъ, че правишъ нѣщо въ името на любовта, но нѣмашъ никакъвъ резултатъ. Ако любовта е въ тебе, ти ще имашъ резултатъ и ще бждешъ доволенъ отъ себе си. И близкитъ ти ще бждатъ доволни отъ тебе. Ако любовта не е въ тебе, а се силишъ да работишъ въ нейно име, нито ти ще бждешъ доволенъ отъ себе си, нито окръжаващитъ. Колкото и да се извинявашъ, нищо не може да те извини. Ако си недоволенъ отъ себе си, не плачи, но съзнай, че си роденъ отъ любовта, мъдростта и истината. Щомъ съзнаешъ това, състоянието ти ще се промѣни. Ти ще се разположишъ и ще отворишъ сърдцето и ума си, да влѣзе Богъ въ тебе.

Сега, ако и вие повѣрвате на думитъ ми, ще се подмладите. Всѣки ще стане съ 20 години по-младъ. — Възможно ли е това? — Възможно е. Чистиятъ въздухъ и чистата храна поправятъ и подмладяватъ човѣка. Божественото Слово е чистиятъ въздухъ и чистата храна за човѣка. Приемете ли това Слово, вие ставате мощни. То произвежда превратъ въ човѣшкото съзнание. Когато любовта, мъдростта и истината посетятъ човѣка, той започва да се отнася съ священъ трепетъ къмъ всичко, което Богъ е създалъ. Ако до това време човѣкъ обичалъ да полъгва, да използва хората, отъ този моментъ нататкъ той се пре-

образява, говори истината и се стреми повече да дава отъ себе си, отколкото да взима.

Съвременнитѣ хора казватъ, че Христовото учение не е приложимо, човѣкъ не може да води чистъ и светъ животъ, не може да бжде като Христа. Значи, като Христа не може да живѣе, а като дявола — може. Когато казвате, че не можете да живѣете добре, не можете да учите, отъ васъ нищо нѣма да излѣзе, това е дяволско внушение. На дявола вѣрвате, на Христа не вѣрвате. Не, приемерте любовта въ себе си и започнете да я слушате. Имайте священъ трепетъ къмъ нея и, каквото ви каже тя, изпълнявайте.

Т. м.

*

38. Лекция отъ Учителя, държана на
14. май, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Музикални прояви

Т. м.

Всички хора се запитватъ, кои сж причинитѣ на злото. Представете си, че вдигнете едно дете надъ главата си, подхвърлите го въ въздуха и по невнимание го изпуснете на земята. Съ вашето невнимание вие причинявате зло на детето. То е тѣло, което се подчинява на закона на земното притегляне. Като не можете да го задържите, детето пада на земята и силно удря главата си въ единъ камѣкъ. Законътъ на земното притегляне е механически, но може да причини голѣмо нещастие на човѣка. Ето защо, за да не причинява зло на никого, човѣкъ трѣбва да държи здраво въ ржцетѣ си силитѣ, съ които е свързанъ. Това наричаме ние владѣене на силитѣ, или самообладание.

Този законъ има отношение и къмъ мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка. Колкото и да е лека една мисълъ, ако човѣкъ не я владѣе, тя може да му причини нѣкаква пакостъ. И най-слабото чувство, ако човѣкъ не го владѣе, може да му причини пакостъ. То може да се изрази само съ една дума, но да нарани човѣка. — Какъ може човѣкъ да заздравя раната си? — Като се научи да гледа философски на нѣщата. Натѣкне ли се на из-

вестно противоречие, да го преведе по такъв начинъ, че да не остане отъ него нищо отрицателно. Това е методъ за умния човѣкъ, за мъдреца.

Какво правятъ факиритѣ въ Индия? Нѣкой факиръ прави следния опитъ: съ ножъ пробожда ржката си на нѣколко мѣста и следъ това намазва съ слюнка отворенитѣ рани. Въ продължение на нѣколко минути ранитѣ заздравяватъ. Ще кажете, че това е фокусъ. — Може да е фокусъ, а може да е нѣкакво изкуство, резултатъ на известно постижение. Не може ли и вие, по нѣкакъв начинъ, да заздравите раната, причинена отъ нѣкоя обидна или отрицателна дума? За да понесе лесно обидата, човѣкъ трѣбва да се самонаблюдава, да види, има ли нѣкаква придобивка отъ нея. Като се изучава, човѣкъ дохожда до заключение, че и страданията, и радоститѣ носятъ известни придобивки. Запримѣръ, спояването на две дъски съ помощта на менгеме, е добро за дъскитѣ. Обаче, ако поставите двама души, които не се обичатъ, подъ закона на менгемето, тѣ нѣма да бждатъ доволни. Вие ще имъ причините голѣмо страдание. Значи, раздѣлата, като законъ, който причинява страдания на хората, за тия двама души ще бжде щастие. Въ първия случай, подъ напора на менгемето, дъскитѣ се радватъ, защото придобиватъ нѣщо, а двамата неприятели страдатъ. Ако раздѣлите дъскитѣ една отъ друга, тѣ губятъ нѣщо. Ако раздѣлите двамата неприятели, тѣ се радватъ, защото придобиватъ нѣщо.

Следователно, когато хората употребяватъ Божественитѣ закони не на мѣсто и на време, тѣ правятъ голѣми погрѣшки. Това става по причина на тѣхното невежество. Писано е, запримѣръ, въ Евангелието, че Богъ се гнѣви. Преводътъ на думата не е точенъ. Богъ никога не се гнѣви. Обаче, съ тѣзи думи искатъ да кажатъ, че когато е недоволенъ отъ нарушаване на законитѣ Му, Богъ се гнѣви. Съ своитѣ криви мисли, чувства и постѣпки, човѣкъ наранява Бога, но понеже Той има знания, веднага заздравява ранитѣ си и не нарушава своя миръ. Въ края на краищата, човѣкъ остава самъ да плаща за своитѣ погрѣшки и неправилни отношения къмъ Първата Причина. Когато хората се запитватъ, защо Богъ постѣпва така съ тѣхъ, защо е създалъ такъвъ свѣтъ, това показва, че тѣ се поставятъ наравно съ Него. Интересно, какво биха направили хората, ако имаха силата и властта на Бога.

Въ древността, една царица помолила мъжа си да ѝ даде право да управлява царството само три дѣня. Царътъ се съгласилъ да задоволи молбата на жена си и я оставилъ на престола си три дѣня. Като взела властта въ рѣцетѣ си, първата работа на царицата била да тури мъжа си въ затворъ. На третия дѣнь тя го освободила. Съ своята постѣпка тя искала да каже на царя, че заради глупостта му, да даде властта на жена си, той заслужава да бѣде затворенъ.

Когато говоримъ за мъжа и за жената,

се радва; когато му отнематъ нѣщо, той скърби. Значи, даването, придобиването е приливъ; вземането, отнемането е отливъ. Богъ се проявява въ даване. За да задоволи човѣка, Той го туря въ голѣмо изобилие. Ако и тогава не се задоволи, Той го изпраща вънъ, въ широкия свѣтъ, да опита всички условия и да се научи да цени и най-малкитѣ блага, които му се даватъ. Богъ има желание да задоволи всички хора, да ги направи радостни и щастливи.

Т. м.

*

39. Лекция отъ Учителя, държана на
20. май, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Разбрани нѣща

Т. м.

Съвременнитѣ хора искатъ да разбератъ всичко, което става около тѣхъ. За всѣко нѣщо тѣ искатъ обяснение. Има нѣща, които се разбиратъ и безъ обяснения. Има нѣща, които, и да се обясняватъ, не се разбиратъ. Нѣкои нѣща пъкъ трѣбва да се обяснятъ. Щастието се разбира безъ обяснение. Свѣтлината се разбира безъ обяснение. И най-малкитѣ сжщества разбиратъ свѣтлината. — Защо? — Защото се ползуватъ отъ нея. Свѣтлината е разбрана, защото има отношение и къмъ физическия свѣтъ. Отъ свѣтлината произлизатъ много нѣща. Човѣкъ не би могълъ да се ползува отъ свѣтлината, ако нѣмаше отношение къмъ нѣщата, чрезъ които тя се проявява. Ако слънцето не сжществуваше, нѣмаше да има свѣтлина. Слънцето изпраща свѣтлината, земята става проводникъ на свѣтлината, но нито слънцето, нито земята я разбиратъ. Човѣкътъ, който се намира въ срѣдата, между слънцето и земята, разбира, какво нѣщо е свѣтлината. Ще кажете, че сжществата, които живѣятъ на слънцето, направляватъ слънчевата свѣтлина. Това е другъ въпросъ. Сжществата, които живѣятъ на слънцето, иматъ отношение къмъ друго слънце. И

тѣ се намиратъ между два полюса, както човѣкъ се намира между слънцето и земята. Следователно, докато не застане между два полюса, човѣкъ не може да разбере реалността на нѣщата.

Казахме, че щастието се разбира безъ обяснения, но придобиването на щастието се опредѣля отъ известни условия. Следователно, искате ли да бъдете щастливи, трѣбва да знаете условията, при които се постига щастието. Гладътъ, доволството, сжщо се разбиратъ безъ обяснения. Всѣко живо същество разбира глада. Всѣки човѣкъ знае, какво значи, да бъдешъ доволенъ. Обаче, ако искате да обясните тия нѣща научно, нѣма да останете доволни отъ обясненията. — Защо? — Понеже тѣ сж метафизически въпроси, които обикновениятъ умъ не е въ състояние да схване. Каквото е положението на онзи, който не знае да плава, такова е положението на всѣки човѣкъ, когато изведнѣжъ се натѣква на нови идеи. Неговитѣ стари вѣрвания влизатъ въ стѣлкновение съ новитѣ идеи; трѣбва да дойде нѣкой опитенъ плувецъ и да му помогне да излѣзе отъ затруднението.

Сегашнитѣ хора се стѣлковняватъ съ новитѣ идеи по причина на своитѣ суевѣрия и вѣрвания. Тѣ иматъ вѣра, но тя не е въ състояние да имъ помогне. Малко хора иматъ онази чиста, непоколебима вѣра, която се справя съ всички противоречия. Човѣкъ мжно различава вѣрванията отъ вѣрата, вследствие на кое-

то самъ се обърква. Въ вѣрата има нѣщо твърдо, устойчиво, непоколебимо. Вѣрващиятъ не изпада въ противоречия. Запримѣрь, нѣкой заболѣе и казва, че следъ два дѣня ще оздравѣе. Както казва, така става. Той не се съмнява въ своето чувство. Другъ нѣкой заболява, вика лѣкарь да го лѣкува. Лѣкарьтъ казва, че следъ две седмици болниятъ ще оздравѣе, но не става така. Минаватъ две седмици, минава месецъ, болниятъ още лежи въ леглото. За свое оправдание, лѣкарьтъ казва, че се явило нѣкакво усложнение. — Защо думитѣ на лѣкаря не се сбжднаха? — Защото той излиза отъ гледището на вѣрването, а не на вѣрата. Болниятъ пъкъ се обезсърдчава и започва да търси баби, тѣ да го лѣкуватъ. Той изхожда отъ своето суевѣрие и очаква да стане нѣкакво чудо и да оздравѣе, но не оздравява. Суевѣрниятъ очаква нѣщата да станатъ по изключителенъ начинъ, като въ приказкитѣ отъ „хиляда и една ношъ“.

Великитѣ нѣща на земята ставатъ чрезъ вѣрата, въ която взиматъ участие множество същества и помагатъ на хората. Обичатъ ли човѣка, тѣ му помагатъ, и той успѣва въ предприетата работа. Въ вѣрата нѣщата ставатъ по любовь. Работите ли само съ вѣрване, не можете да очаквате на никого. Мнозина могатъ да ви обещають, че ще ви помогнатъ, но когато трѣбва да се изявятъ, не можете да ги намѣрите. — Защо? — Защото не сж свързани съ васъ по любовь. И при това положение пакъ

могатъ да ви помогнатъ, но трѣбва да чакате, когато тѣ иматъ свободно време. При суевѣрието вие сте принудени да разчитате на ония сѣщества, които мислятъ само за себе си.

И тъй, чрезъ вѣрата човѣкъ се свързва съ разумни, богати и силни сѣщества. Богъ е най-разумниятъ, най-силниятъ и най-богатиятъ въ свѣта. Щомъ ви обича Богъ, всичко можете да направите. Ако започнете нѣкоя работа, и не успѣвате, погрѣшката е въ васъ. Който иска да успѣва, трѣбва да се свърже съ Божественния свѣтъ. Всѣки човѣкъ е поставенъ при условия, благоприятни за неговото развитие, но, въпрѣки това, отъ всички се искатъ едни и сѣщи нѣща. Всѣки трѣбва да работи за развиване на ума, на сърдцето и на волята си. Отъ усилията и прилежанието, които прилага, зависи неговото бждеще. Не е въпросъ само да израсте едно дърво, да даде нѣколко плода и следъ това да изсѣхне. За да израсте едно плодно дърво или диня, запримѣръ, човѣкъ трѣбва да посади нѣколко семки, а не само една. Въ земята има червеи, които нападатъ семената. Тѣ изядатъ повече, отколкото трѣбва. Ето защо, посадвайте повече семки, за да могатъ нѣкои отъ тѣхъ да израстнатъ и да дадатъ плодъ въ бждеще. Ако садите малко семена, червеитѣ могатъ да ги изядатъ, и за васъ да не остане нищо.

Следователно, вѣрващиятъ човѣкъ трѣбва да бжде въ съгласие съ физическия, духовния и Божествения свѣтъ. Това значи, да бжде въ

съгласие съ резултатитѣ; въ духовния свѣтъ трѣбва да бжде въ съгласие съ условията, а въ Божествения свѣтъ — съ принципитѣ. Какво разбирате отъ това обяснение? Все ще разберете нѣщо. Учителитѣ обясняватъ на ученицитѣ си, какво нѣщо е точката, правата линия и плоскостъта, и тѣ ги разбиратъ. Тѣ казватъ: При движението на точката се образува права линия, която представя най-късото разстояние между две точки. Правата линия се взима като мѣрка за дължина, понеже има само едно измѣрение — дължина. Плоскостъта пъкъ означава поле, образувано отъ движението на единъ центъръ въ четири направления. Ако разгледаме земята като плоскостъ, можемъ да си я представимъ въ видъ на кръгъ. Земята се състои отъ множество живи частици, които иматъ отношение една къмъ друга.

Като говоримъ за земята, ние виждаме въ нея резултатитѣ на милиарди сжщества, които сж работили въ миналото. Каква е била земята въ миналото, когато се е създавала и преустройвала, не знаемъ положително. По това има много предположения и теории. Писано е, че на земята сжществувалъ рай, но къде е той? Сжществува ли още и днесъ? Споредъ мене, раятъ е на земята. И днесъ сжществува рай. Той се намира на една земя, която още не е известна на човѣчеството. Тя коренно се различава отъ земята, на която живѣемъ. Каквата е разликата между растението и почвата, на която то расте, между рибата и водата,

птицата и въздуха, човѣка и срѣдата, въ която той живѣе, такава е разликата между нашата земя и тази, въ която е раятъ. Човѣкъ живѣе на земята, въ въздуха и свѣтлината, но самъ той не е нито земя, нито въздухъ, нито свѣтлина. Ще цитирате стиха, въ който Христосъ казва: „Азъ съмъ виделината на свѣта.“ Подъ думата виделина или свѣтлина, Христосъ има предъ видъ умствената и духовна свѣтлина, а не физическата.

Като ученици, вие трѣбва да гледате обективно на нѣщата, да не изпадате въ заблуждения и криви разбирания. Запримѣрь, нѣкой носи кошница съ яйца въ ржката си, но по невнимание спъне се нѣкъжде, падне и счупи яйцата. Като види пакостъта, която направилъ, той казва: Чудно нѣщо, защо Господъ допусна да стане това? — Ами ти защо не бѣше внимателенъ? Мислишъ ли, че Богъ се занимава съ твоитѣ яйца? Нали казвахъ, че Богъ е съвършенъ и се грижи за всички живи същества? Защо допускашъ тогава, че Той е причината? Яйцата били развалени и, за да не се разстрои стомахътъ ти, Той съдействувалъ за счупването имъ.

Следователно, когато се натъкнете на нѣкоя неприятностъ или мжчнотия, ще знаете, че това е кошницата съ развалени яйца, която пада на земята. Благодарете, че ви сполетѣло едно нещастие, което ви освобождава отъ погълъмо. Затова българинътъ казва: „Ела зло, че безъ тебе по-зло.“

Единъ човѣкъ бѣга. Гони го неприятельтъ му, иска да го убие. Въ това време другъ човѣкъ срѣща онзи, който мисли да извърши престѣпление, и веднага му предлага една кошница съ зрѣли, вкусни череши, като му казва: Спри се за малко да опиташъ черешитѣ ми. Той се спира, туря пушката настрана и започва да яде. Като се задоволи, благодари на онзи, който му предложилъ вкуснитѣ череши, и решава въ себе си да не гони неприятеля си. Той казва: Нека бжде свободенъ, нѣма защо да го преследвамъ.

Следователно, когато Богъ иска да погрѣши на човѣка да извърши престѣпление, Той му изпраща нѣкакво благо. — Колко души вѣрватъ въ това обяснение? — Малцина вѣрватъ, защото обясненията всѣкога не сѣ абсолютно истинни. Знайте, че Богъ не се мѣси въ обикновенитѣ, ежедневни работи на човѣка. Ако се мѣсѣше, Той щѣше да спъне естественото развитие на човѣка. Какво щѣше да бжде положението на ученика, ако учителятъ постоянно стои надъ главата му и казва, че не работи, както трѣбва? Учителятъ оставя ученика да работи самъ и, като сгрѣши, тогава ще покаже погрѣшката му. Като му посочи погрѣшката, ще го накара да започне задачата отначало, самъ да разбере, кжде грѣши. Ако втория пѣтъ реши задачата си правилно, учителятъ му дава друга задача. Ако решава задачитѣ си правилно, ученикътъ напредва, ми-

нава въ по-горенъ класъ; ако не решава зада-
читѣ си правилно, той повтаря класа.

И тъй, каквато и да е вѣрата ви, колко-
то и да обичате Бога, ако не учите, не можете
да минете въ по-горенъ класъ. Ако любовта
ви е силна, вие не можете да не учите. Щомъ
учите съзнателно и съ любовъ, непременно ще
минавате отъ единъ класъ въ другъ. Да вѣр-
вашъ въ Бога и да Го обичашъ, това не значи,
че всичко трѣбва да ти върви добре. Казано
е, че отъ вѣрата ти зависи да бждешъ здравъ,
да имашъ успѣхъ въ работата си, но вѣрва-
щиятъ е разуменъ, трудолюбивъ и любозна-
теленъ. Той живѣе въ Божествения свѣтъ и при-
лага великитѣ закони на живота. Вѣрващиятъ
има предъ видъ първо интереситѣ и нуждитѣ
на близкитѣ си, а после своитѣ лични. Това
изисква новата философия на живота. При
старата философия законътъ е обратенъ: пър-
во за себе си, после за ближния.

Да се върнемъ къмъ правата линия, като
отношение между две разумни сѣщества. Съ
други думи казано: правата линия представя
дейността на две разумни сѣщества, които
иматъ правилни отношения помежду си. Като
работятъ заедно, тѣзи сѣщества създаватъ
помежду си благоприятни условия. Ако се оби-
чатъ, тия сѣщества свършватъ работата,
която сж започнали. Ако не се обичатъ, никак-
ва работа нѣма да свършатъ. Въ този сми-
сълъ, любовта подразбира свършване на нѣ-
каква работа. Това се отнася и за третѣ свѣ-

та: физически, умственъ и сърдеченъ, т. е. физически, духовенъ и Божественъ. Разликата се състои само въ това, че на физическия свѣтъ любовта се извява по единъ начинъ, въ духовния — по другъ, въ Божественния — по трети начинъ. Значи, въ тритѣ свѣта любовта се проявява по три различни начини. Въ физическия свѣтъ нѣщата сж подложени на постоянни промѣни, понеже подлежатъ на постоянно развитие. Тази е причината, поради която човѣкъ не знае, какво му носи следващиятъ день. Той не може да предвиди, какъвъ пжтъ ще взематъ неговитѣ мисли, чувства и постѣпки. Достатъчно е да попадне въ гжстата материя, за да се помрачи мисълта му, и той да изгуби временно правата посока на движение. Сжщото се отнася и до чувствата. Днесъ чувствата ви сж топли, а на другия день — студени. — Защо? Попаднали сте въ гжстата материя. Такова е положението на обикновения човѣкъ. Обаче, разумниятъ, напредналиятъ човѣкъ лесно се справя съ физическитѣ условия.

Единъ дервишъ срещналъ единъ турски бей спрѣлъ го и го помолилъ да му даде десетъ стотинки. Боятъ извадилъ кесията си, отворилъ я и казалъ: Вземи, колкото искашъ. Дервишътъ погледналъ кесията и видѣлъ различни монети: медни, сребърни и златни. Той взелъ една медна монета отъ десетъ стотинки и благодарилъ на бея. — Защо не вземешъ златна монета? — запиталъ боятъ. Вземи златна монета, да не

ме безпокоишъ често. — Благодаря, отговорилъ дервишътъ, толкова ми трѣбватъ. Имамъ нужда отъ хлѣбъ. Като задоволя глада си, нищо повече не искамъ.

Сега беятъ започналъ да мисли, защо дервишътъ се задоволява съ толкова малко, а на него не стигатъ и тѣзи пари, които има. Значи, чрезъ дервиша Богъ изпитвалъ щедростта на бея, а същевременно искалъ да му каже, че и на него му сж достатъчни десетъ стотинки на день. — Какво показватъ десеттѣ стотинки? — Тѣ представятъ минимума, съ който човѣкъ може да прекара дня. Разумниятъ човѣкъ може да се справя и съ най-малкото. Той лесно се справя съ условията на физическия свѣтъ.

Съвременнитѣ хора не се задоволяватъ съ малко, защото се страхуватъ за утрешния день. Тѣ искатъ да осигурятъ бждещето си, да не умратъ гладни. Единъ день Богъ изпратилъ арахангелъ Михаилъ да вземе душата на една бедна вдовица, която имала две малки деца. Като се приближилъ къмъ нея, арахангелътъ се смилилъ надъ децата и си казалъ: Ако взема майката, кой ще се грижи за децата? Върналъ се при Господа и казалъ, че не може да изпълни възложената му задача. Тогавя Богъ го изпратилъ на дъното на океана, като му казалъ: Вземи отъ дъното единъ камъкъ и ми го донеси. Арахангелътъ взелъ единъ камъкъ и го занесълъ на Господа. — Счупи този камъкъ и вижъ, какво има въ него. Като разчупилъ ка-

мъка, арахангелъ Михаилъ останалъ очуденъ. Тамъ имало червей.—Виждашъ ли? — казалъ Господъ. Този, Който се грижи за червея въ дъното на океана, Той ще се погрижи за двете деца на бедната вдовица. Следъ този урокъ арахангелътъ изпълнилъ задачата, която Богъ му възложилъ.

Често хората мислятъ и постъпватъ като арахангелъ Михаила. Каквото и да имъ се проповѣдва, тѣ казватъ: Пари, пари ни трѣбватъ. — Паритѣ не зависятъ отъ тѣхъ. Тѣ сж резултатъ на известни социални условия. Днесъ имате нужда отъ пари, но ще дойде день, когато паритѣ ще се смѣнятъ съ друга размѣнна единица. Хората се возятъ съ файтони, автомобили, аероплани, но не могатъ да ме убедятъ, че това сж единственитѣ съобщителни срѣдства. Какво прави птицата? Съ аеропланъ ли лхтува тя? Какво прави ангелътъ? Докато е на небето, ангелътъ не се нуждае отъ автомобили и аероплани. Обаче, ако слѣзе на земята, и той ще бжде като хората — ще се нуждае отъ превозни срѣдства. Какво прави адептътъ на земята? Той разполага съ тѣлото си и може да си служи съ него, както иска: и като автомобилъ, и като аеропланъ. Това се отнася до адепта, до човѣка, който има знания. Който нѣма знания, той ще търси файтони, автомобили и аероплани. Който нѣма вѣра, има нужда отъ пари; който има вѣра, и безъ пари може. Нѣкои религиозни казватъ, че вѣрватъ въ Бога, но едновременно

вѣрватъ и въ кесията си. Докато е богатъ, човѣкъ лесно може да повѣрва въ Бога. Изгуби ли паритѣ, и вѣрата си изгубва. Вѣра, която се поддържа съ пари, не е истинска. Това е вѣрване, но не и вѣра. Други нѣкои вѣрватъ въ Бога, а сжщевременно вѣрватъ и въ свѣтлината. Едно и сжщо ли е, да вѣрва човѣкъ въ Бога и да вѣрва въ свѣтлината?

Мнозина се спъватъ отъ своитѣ вѣрвания и разбирания. Тѣ не искатъ да разбератъ, каква е Божествената програма за всѣки день, но се подаватъ на личнитѣ си настроения. Тѣ казватъ: Какво ли ще стане съ насъ? Какво ще стане съ България? — Всѣки човѣкъ, всѣки народъ е часть отъ Цѣлото. Ако частъта е свързана съ Цѣлото, ще ѝ бжде добре. Ако е отдѣлена отъ Цѣлото, тя ще изпита последствията на разединяването. Ако дойдатъ изпитания за Цѣлото, и частъта ще мине по сжщия пжтъ. Това сж неизбѣжни процеси, презъ които всички ще минатъ. Може ли пжтникътъ да се откаже отъ пжтя си? Каквото и да прави, той всѣки день трѣбва да изминава по десетина километра пжтъ. Иначе не може да се нарече пжтникъ. Всичко въ свѣта се движи. И растенията се движатъ, но много бавно. За хиляда години тѣ извѣрвяватъ едва стотина метра. Ако човѣкъ би вървѣлъ хиляда години непрекъснато, би отишълъ нѣколко пжти до слънцето.

Като ученици, вие трѣбва да се освободите отъ онзи чуждъ баластъ, който прѣчи

да схващате нѣщата правилно. Като се освободите отъ този баластъ, ще знаете, какъвъ ще бжде резултатътъ на работитѣ, които предприемате; ще знаете, кои състояния сж ваши и кои чужди. Тогава ще влизате съзнателно въ положението на хората, ще ги разбирате и ще имъ помагате. Това значи свободенъ човѣкъ. Не сте ли свободни, вие ще се натѣквате на тежки, грѣховни състояния, безъ да знаете, кои отъ тѣхъ сж чужди и кои — ваши. Страшно е положението на човѣкъ, който носи въ себе си едно грѣшно състояние. То е все едно, да влѣзе въ ада и да не може да излѣзе оттамъ. Човѣкъ трѣбва да изучава великитѣ закони на живота, да познава себе си. Безъ да искате и безъ да съзнавате, вие минавате презъ живота на грѣшнитѣ и на праведнитѣ хора и, ако не се познавате, въ първия случай ще мислите, че сте голѣмъ грѣшникъ, а въ втория — голѣмъ светия. Който се познава, не мисли така. Той знае, че колелото на живота се върти, а съ него заедно и той се върти. Когато колелото е долу, човѣкъ е въ ада. Щомъ се качи горе, човѣкъ влиза въ рая. Който разбира законитѣ на колелото, не се страхува, нито се самозабравя, да мисли, че е по-добъръ, по-праведенъ, отколкото е въ сжщностъ. Щомъ слѣзе въ ада, той помага на грѣшницитѣ; щомъ влѣзе въ рая, на него помагатъ. Това сж области на живота, презъ които минаватъ и грѣшнитѣ, и праведнитѣ хора. Богъ работи въ всички свѣтове.

Следователно, ще знаете, че ако давате, и на васъ ще даватъ. Ако не давате, и на васъ нѣма да даватъ. — Колко трѣбва да давамъ? — Колкото е нужно. Ако давате повече, или ви искатъ повече, отколкото трѣбва, това е щеславие. Дервишътъ поискалъ отъ бея десетъ стотинки, но последниятъ му предложилъ златна монета. — Защо? — Или отъ щеславие, или отъ желание, втори пътъ да не го безпокои. Ако дервишътъ го безпокои, съ това той иска да му каже: Докато ти безпокоишь Бога съ своитѣ искания, азъ пъкъ ще безпокоя тебе. Това е при първата срѣща на бея съ дервиша. При втората срѣща дервишътъ ще каже на бея: Ела при мене. Той ще вземе едно камъче, ще го стисне въ ржката си и ще го превърне на злато. Следъ това ще му обясни, защо не е взелъ отъ него златото. Който самъ превръща камъка въ злато, не се нуждае отъ златото на хората. Кой отъ васъ е срѣщалъ такъвъ дервишъ? Ако бихте срещнали този дервишъ, всичкитѣ ви неприятности щѣха да се превърнатъ въ приятности. Като не можете сами да направите това, казвате: Такава е волята Божия. — Не е така. Богъ не желае нашето нещастие. Той иска да бждемъ щастливи и доволни.

Единъ индуски адептъ подържалъ мисълта, че като създалъ свѣта, Богъ има грижата за всички, и никой не може да се мѣси въ Неговитѣ работи. Единъ день, като размишлявалъ върху тази мисълъ, видѣлъ, че една кабра се хвърлила върху врата на едно дете

и го ухапала. Адептътъ си помислилъ: Да помогна ли на детето, или не? За да бжде въ съгласие съ разбиранията си, той си казалъ: Богъ създаде детето, Той създаде и кобрата. Следователно, Той има грижата за детето. Докато размишлявалъ, детето умрѣло. Следъ това той чулъ гласа на Бога. Който го запиталъ: Защо не помогна на детето? — Господи, не искахъ да се мѣся въ Твоитѣ работи. Понеже Ти създаде и детето, и кобрата, Ти имашъ грижа за детето; ако трѣбваше, щѣше да го спасишъ. Богъ го запиталъ: Какъ щѣше да постъпишъ, ако кобрата бѣше те нападнала? По сжщия начинъ ли щѣше да размишлявашъ?

Следователно, когато ви нападне лоша мисълъ, не казвайте, че това е волята Божия, че трѣбва да се тегли, но хванете я за врата и я изхвърлете. Вие не сте волъ, нито магаре, да търпите по неволя. — Ама така е писано. — Вие сте написали това. Човѣкъ е чиста, ненаписана книга. Оставете Богъ да пише на вашата книга, а не хората. Нѣкой се облѣчѣ добре и излѣзе между хората, като оставя всѣки да пише на гърба му, каквото намира за добре. Като се върне у дома си и съблече дрехата си, вижда, че цѣлата е изписана съ реклами. Изтрийте рекламитѣ отъ вашия умъ и отъ вашето сърдце. Изтрийте заблужденията и кривитѣ разбирания отъ умоветѣ и сърдцата си. Това се отнася и до вѣрващитѣ, и до свѣтскитѣ хора. Религиознитѣ мислятъ, че като отидатъ на онзи свѣтъ, райската

врата веднага ще се отвори предъ тѣхъ.—Ако сж изплатили дълговетѣ си на земята, ще отидатъ направо въ райа. Обаче, ако не сж изплатили дълговетѣ си, много време ще стоятъ предъ райската врата и ще хлопатъ, докато единъ день отново слѣзатъ на земята, облѣкатъ се въ плътъ и започнатъ съзнателно да плащатъ дълговетѣ си. Като изплатятъ дълговетѣ си, като се примирятъ съ всички хора, райската врата ще се отвори за тѣхъ. Това значи, да придобие човѣкъ любовъ. Райската врата се отваря за онзи, който носи любовта въ себе си и я прилага. Приложението на любовта е въ малкитѣ работи. Видишъ ли едно малко цвѣте, на което никой не обръща внимание, иди при него да го прекопашешъ и полѣнешъ. То ще ти благодари. Малко е цвѣтето, но отъ него зависи твоето щастие. Видишъ ли нѣкой бедень, страдащъ човѣкъ, помогни му. Пазете свещено всичко, което Богъ е създалъ. Въ всѣко живо създание е вложено нѣщо велико. Ако днесъ не се е проявило, ще се прояви въ бъдеще.

Като станете сутринъ, вглѣбете се въ себе си и благодарете за всички блага, които ви сж дадени. Благодарете за свѣтлината, чрезъ която виждате красотата въ природата. Благодарете за хлѣба, за водата, които ви сж дадени. Свържете се съ всички работници за Божието дѣло. Не казвайте, че сте остарѣли, че коситѣ ви сж побѣлѣли. Това сж детински работи, това не сж истинскитѣ положения въ живота. Въ единъ день човѣкъ може да стане младъ. До-

статъчно е да приложи великия законъ на Любoвѣта, за да се подмлади. Любещиятъ се подмладява отвѣтре. Не може ли човѣкъ да направи това, нѣма вѣра, нѣма и любовъ. Благодарността и признателността на човѣка за всички блага, които му сж дадени, го подмладяватъ. Нѣма ли тази благодарностъ, човѣкъ преждевременно остарява. Доволнитѣ и благодарни хора живѣятъ въ рая, а недоволнитѣ и неблагодарни — въ ада. Първитѣ работятъ и помагатъ на своитѣ ближни, а вторитѣ мислятъ само за себе си. Който се радва, небето го управлява; който страда, адътъ го управлява. Въ това отношение, човѣкъ смѣня кабинета по нѣколко пѣти на день.

Бждете доволни отъ положението, въ което се намирате въ дадения моментъ, за да приемете блага, които сж опредѣлени за васъ. Бждете благодарни за това, което ви е дадено, за да участвувате въ реализиране на великия Божи планъ.

Т. м.

•

40. Лекция отъ Учителя, държана на
27. май, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Сжщественно и несжщественно

Размишление.

Съвременнитѣ хора се оплакватъ отъ недоимѣкъ въ живота. Въ едно отношение тѣ сж прави, но въ друго — не сж прави. Що се отнася до сжщественитѣ, необходимитѣ нѣща за духовното имъ развитие, тѣ изпитватъ недоимѣкъ. Дойдатъ ли, обаче, до физическия свѣтъ, тѣ не могатъ да се оплачатъ — всичко е дадено въ изобилие. Какъ разпредѣлятъ това изобилие, то е другъ въпросъ. Значи, човѣкъ живѣе въ изобилие на несжщественитѣ работи, а въ недоимѣкъ и лишения на сжщественитѣ. Който е лишенъ отъ сжщественото, той е мъртавъ. Несжществени работи има изобилно, но на човѣка му липсва това, което го одухотворява и прави живъ. Всѣки търси знанието, но като го придобие, пакъ е недоволенъ. — Защо? — Липсва му нѣщо сжщественно. Знание безъ животъ е мъртво. Философия безъ животъ е мъртва. Стремете се къмъ онова знание, къмъ онази философия, къмъ онази религия, които носятъ животъ. Това е науката, философията и религията на новия животъ. Да приеме човѣкъ новия животъ, това значи, да съблѣче старата си дреха и да облѣче нова, както какавидата се превръща

въ пеперуда и облича своята нова, пъстра дреха.

Нѣкои хора подържатъ старата турска философия, която казва, че който е теглилъ много, знае много. Въ случая, думата „теглилъ“ подразбира страдалъ. Значи, който е страдалъ много, знае много. Въ тѣсенъ смисълъ, думата „теглене“ подразбира мѣрене съ везни. Бакалинътъ тегли стоката си съ везни. Какво е придобилъ той, следъ като теглилъ стоката си 20 години? Следователно, не е достатъчно човѣкъ да тегли много, за да знае много. Има смисълъ човѣкъ да тегли, т. е. да страда, но да мисли, защо страда, какъ да понася страданията и т. н. Който разумно е теглилъ, само той знае много. Чувате нѣкой да ви разказва за въртенето на земята. На теория той знае много, но запитай го, видѣлъ ли е, какъ се върти тя? За да има абсолютна представа за въпроса, той трѣбва да излѣзе вънъ отъ сферата на земята, да застане на нѣкоя отдалечена точка и да наблюдава. Защо ще доказвамъ на хората, какъ се движи колелото на воденицата когато мога да ги заведа на самата воденица, да видятъ съ очитѣ си това, което имъ доказвамъ? Ще разказвате на хората за годишнитѣ времена, безъ да сте ходили на северния и на южния полюсъ. Идете на полюситѣ, тамъ да видите, какво представятъ годишнитѣ времена и тогава говорете на хората за тѣхната абсолютность. На полюситѣ има

само единъ изгрѣвъ и единъ залѣзъ, т. е. единъ дълъгъ день и една дълга нощъ.

Сега не е въпросъ да философствуваме, но да дойдемъ до реалността на нѣщата. Азъ подържамъ само онази философия, която почива на реална основа. Въ този смисълъ, азъ наричамъ философъ онзи, който, като говори за храненето, знае, какъ да се храни. Ако отидете въ разумния свѣтъ, между възвишенитѣ същества, ще видите, че земната философия представя само гимнастика на ума. Тамъ тя нѣма никаква валидностъ. Никой не работи съ тази философия. — Защо? — Нѣма основа още. Тамъ пропада всѣкаква човѣшка философия. Философията и на най-голѣмитѣ учени виси закачена на гвоздей, никой не я търси. Тя е философия за музеитѣ. Тя е подобна на падналия листъ отъ дървото. Кой се грижи за падналитѣ листа? Човѣкъ не се интересува за тѣхъ, но природата, която всичко използва, взима по единъ-два екземпляра за своя музей, а отъ останалитѣ прави каша съ която храни самитѣ дървета.

Мнозина се интересуватъ отъ падналитѣ листа на миналото и ме питатъ, какви сж били тѣзи листа. — Като сегашнитѣ. Изучилъ ли си сегашнитѣ? — Още не съмъ ги изучилъ. — Чудно нѣщо, сегашнитѣ нѣща не си изучилъ, а миналитѣ искашъ да знаешъ.

Казвамъ: Ако искате да знаете миналото си, търсете го въ настоящето. Нѣкой се оплаква, че преди десетъ години му казали една

горчива дума. Ето единъ листъ отъ вашето минало. Това е листъ отъ нѣкой горчивъ храстъ. Какъ ще убедите разумнитѣ същества, че, наистина, нѣкой ви е обидилъ? Тѣ ще ви кажатъ, че горчивата дума не е нищо друго, освенъ горчивъ хапъ, който ви е даденъ за лѣкуване. Нали хората се лѣкуватъ съ горчиви треви и хапове? Какъ ще се справяте съ горчивитѣ хапове? Като вземете единъ горчивъ хапъ, кажете си: Този хапъ може да бѣде по-сладкъ. Щомъ го приемете по този начинъ, горчевината му ще се намали. Следователно, каже ли ви нѣкой една обидна дума, отговорете му: Братко, можа да ми кажешъ нѣщо по-сладко. Ако нѣкой се сърди, гнѣви и нагрубява окръжаващитѣ, кажете му: Благодаря за красивитѣ думи, които така щедро прѣскашъ, но надѣвамъ се, че другъ пѣтъ ще говоришъ по-добре. Кажете ли му така, той ще се замисли повече, отколкото ако го нагрубите. За разумния обидата крие нѣщо ценно въ себе си. Той я разтваря внимателно и изважда ценното навънъ. Грѣшката е тамъ, че който обижда, не знае, какъ да предаде ценното, което обиднитѣ думи съдържатъ. Който сѣе, трѣбва да знае, какъ да заравя семената, да не ги оставя на земята отгоре, да изгниятъ. Посѣете ли едно семе, покрийте го отгоре съ прѣстъ.

Като ученици, вие трѣбва да придобиете ново разбиране за живота, за да не се страхувате отъ противоречия. Всѣко противоречие крие една форма, която е необходима за човѣ-

ка. Макаръ и преходни форми, но, за даденъ моментъ, тѣ сж необходими. И злото носи нѣщо ценно въ себе си. Човѣкъ трѣбва да бжде уменъ, да знае, какъ да извади ценното. Единъ проповѣдникъ проповѣдвалъ 20 години въ една областъ, но не могълъ да обърне нито единъ отъ слушателитѣ си къмъ Бога. Единъ день въ черквата му нахълтала една шайка разбойници, хвърлили се върху богомолцитѣ и започнали да ги биятъ. Проповѣдникътъ скочилъ отъ амвона и съ нѣколко удари ги повалилъ на земята. Следъ това 12 души отъ шайката се обърнали къмъ Бога. Следователно, ако можешъ съ бой да обърнешъ човѣка къмъ Бога, набий го по всички правила. Ще кажете, че не е морално да биете човѣка. Важно е, че сте поставили човѣка на правия пѣтъ. Съ бой, или съ другъ методъ сте си послужили, това е второстепенна работа. Има единъ идеаленъ начинъ за изправяне на хората. Този начинъ се заключава въ прилагане на любовта, но той не се отнася до земята.

Можете ли да говорите на човѣка за любовъ, когато кжщата му гори? Ще го изнесете вънъ и заедно съ него ще започнете да гасите пожара. Като изгасите пожара, тогава можете да си говорите любовно. Какъ ще говорите любовно съ човѣкъ, на когото кракътъ е счупенъ? Що го вземете на гърба си и ще го заведете при нѣкой каракчия, да намѣсти крака му.

Тѣй щото, не е достатъчно само да говорите за любовта, но трѣбва да я прилагате.

Прилагането на любовта подразбира познаване на живота. Всѣки изучава живота по свой начинъ, но, въ края на краищата, всички хора дохождатъ до едни и сѣщи знания. Законитѣ на живота сж неизмѣнни. Младиятъ момѣкъ и младата мома изучаватъ живота на хората. Оттамъ започватъ тѣ и, като се изгорятъ, започватъ да мислятъ правилно. Учениятъ изучава живота по книгитѣ. Ако не се задоволи отъ тѣхъ, търси го въ отношенията между хората. Всѣки обича и разбира това, което носи животъ въ себе си. Бащата обича повече онова отъ децата си, което е готово на услуги и влиза въ положението на окръжаващитѣ. То благодари за всичко, което правятъ за него. Човѣкъ обича онова дърво, което дава плодове.

Време е вече хората да се откажатъ отъ обикновенитѣ си разбирания и да влѣзатъ въ новия животъ. Запримѣръ, обикновено разбиране е да мисли човѣкъ, че Богъ трѣбва да слѣзе на земята, самъ да оправи свѣта. — Кога Богъ не е билъ на земята? И какъ трѣбва Той самъ да оправи свѣта? Ако свѣтътъ трѣбва да се оправи, ще го оправятъ онѣзи, които сж го развалили. Хората развалиха свѣта, тѣ трѣбва да го оправятъ. Човѣшкиятъ свѣтъ не е оправенъ, но Божествениятъ е оправенъ. Споредъ новитѣ разбирания, ще знаете, че външниятъ свѣтъ е оправенъ. Вие трѣбва да opravите своя вътрешенъ свѣтъ. Той е обърканъ. За това, когато грѣе слънцето, не стойте въ стаятъ си, не се крийте подъ сѣнки. Излѣзте вънъ

на открито, подъ слънчевата свѣтлина, и започнете да работите съ новата свѣтлина.—Ама хората не ни обръщатъ внимание. — Вината е въ самитѣ васъ. Ако свирите и пѣте добре, всѣки ще ви обърне внимание. Който живѣе добре, обръща внимание на своитѣ ближни.

Какво представя животътъ? Музика. Ако живѣете добре, това показва, че разбирате отъ изкуството си. Ако не живѣете добре, нищо не разбирате отъ музиката, вследствие на което изпадате въ дисхармонични гами. — Какво ще стане съ насъ, като умремъ? — Огново ще живѣете. Човѣкъ се ражда и преражда много пѣти на земята. — Ама ще осиромашеемъ. — Пакъ ще забогатѣете. — Ще паднемъ. — Пакъ ще станете. Благодарете и на богатството, и на сиромашията; благодарете и на страданията, и на радоститѣ; благодарете и за падането, и за ставането. — Защо трѣбва да благодаримъ за тия нѣща? — Защото само по този начинъ човѣкъ има възможность да познае величието на Бога. Не мислете за несгодитѣ и мѣчнотиитѣ, мислете за новия животъ, който обхваща само положителни идеи. Започнете ли нѣкаква добра работа, вѣрвайте, че ще я свършите съ успѣхъ. Когато направи човѣка, Богъ видѣ, че го направилъ добре. Ще кажете, че въ Писанието се говори за разкаянието на Господа. Значи, Богъ направилъ човѣка, после се разкаялъ за направеното. — Преводътъ е кривъ. Човѣкъ се разкайва, задето Богъ го създалъ. Колко пѣти, при мѣчнотии

и страдания човѣкъ съжالياва, че Богъ го е създалъ!

Много хора се запитватъ, защо живѣятъ. На този въпросъ може да се отговори много просто и естествено : Човѣкъ се е родилъ, за да живѣе. т. е. да прояви живота въ себе си. Като живѣе, той изучава живота. Следователно, стремеже се не толкова къмъ придобиване на знания, колкото къмъ изявяване на живота. Животътъ е сѣщественото. Всичко останало ще се постигне, щомъ познавате живота въ неговитѣ малки и голѣми прояви. Микроскопическата проява на живота е по-ценна отъ всичкитѣ блага и богатства, които земята предлага на човѣка.

Ето защо, Богъ казва на човѣка : Не се разкайвай. че живѣешъ, но оценявай живота. Отречи се отъ старата философия, за да познаешъ новия животъ. Ако не оценявашъ живота си, ще го изгубишъ. Ако го оценявашъ, Богъ ще те посети и ще ти каже, какъ да живѣешъ. Започнешъ ли да се оглеждашъ, какво ще каже обществото, какво ще кажатъ близкитѣ ти, Той се отдалечава и казва : Сега си отивамъ. Ще те посети въ бъдеще, при благоприятни времена. Да се страхува човѣкъ отъ общественото мнение, отъ близкитѣ си, това подразбира непознаване на свѣтлото и велико Божие присѣствие въ човѣка. Колкото малкъ и да е животътъ му, колкото оскѣдни да сѣ знанията му, щомъ влѣзе Богъ въ човѣка, последниятъ се разширява, придобива

знания, става свободенъ. Той е готовъ вече да изпълнява волята Божия. — Чрезъ кого? — Чрезъ себе си и чрезъ всички хора, животни и растения. Съзнателно или несъзнателно, всѣко живо същество се стреми да изпълни волята Божия. Червеятъ, колкото и да е малъкъ, единъ день ще порасне, ще придобие по-голяма цена отъ тази, която днесъ има.

И тъй, за да се освободите отъ ненужднитѣ нѣща, вие трѣбва да бждете спретнати. — Какво значи да бжде човѣкъ спретнатъ? — Да се облича по три пѣти на день, а не само единъ пѣтъ презъ седмицата, както сега правите. При всѣки случай човѣкъ трѣбва да се преоблича. Ако си билъ въ рудника на работа, хвърли работническитѣ си дрехи и облѣчи чисти. Ако отивашъ на черква, облѣчи се съ нови дрехи. Когато седнешъ на обѣдъ съ близкитѣ си, облѣчи чисти дрехи. Когато приемашъ гости, или отивашъ на гости, облѣчи специални дрехи. — Какво прави актьорътъ на сцената? — Почти на всѣко действие облича нови дрехи. Съ това той иска да каже на хората, че и тѣ сж актьори въ живота и трѣбва да играятъ ролитѣ си добре. Да се обличате по три пѣти на день, това значи, да се обличате съ дрехитѣ на любовта, мъдростта и истината. За любовта нѣма нѣщо невъзможно. Тя изключва всѣкакви съмнения и колебания. Щомъ не се съмнява и не се колебае, човѣкъ може да постигне всичко, каквото желае. Като любите Бога и вѣрвате въ Него, всичко ще постиг-

нете. Мнозина вѣрватъ въ Бога, за да се подобри положението имъ. Тѣ сж на кривъ пѣтъ.

Защо е нужна вѣрата на човѣка? — Като вѣрва, човѣкъ осмисля живота си. Той вижда, че и смъртта, и животътъ сж еднакво важни. Тѣ сж блага, които всѣки трѣбва да опита. Обаче, дойде ли до страданията, човѣкъ мъчно ги понася. Даже и за високонапредналитѣ същества има нѣщо неразбрано. Когато се намѣри предъ страданията, и Христосъ даже каза: „Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша“. Но после каза: „Не искамъ да бжде моята воля, но Твоята. Въ Твоитѣ рѣце предавамъ Духа си“. И досега още страданието представя неразбрана областъ. Тази е причината, поради която всѣки се стреми да го избѣгне. Може ли да проникне въ тази областъ, съ единъ замахъ човѣкъ се освобождава отъ страданието. То е все едно да хвърлишъ мрежата си въ водата и да извадишъ една голѣма риба. Като продадешъ рибата, положението ти се подобрява.

Единъ младъ човѣкъ объркалъ работитѣ си толкова много, че нѣмалъ пари даже за хлѣбъ. Отчаянъ отъ положението си, той решилъ да се удави, заради което отишълъ до близката рѣка. Преди да се хвърли въ водата, да се дави, той видѣлъ, че едно малко момче се бори съ вълнитѣ на водата. Хваналъ го за ржката и го извлѣкълъ на брѣга. Указало се, че момчето било царскитъ санъ. Отъ този моментъ положението на бедния човѣкъ се подобрило.

Сега и на васъ казвамъ : Рѣкитѣ сж пълни съ тлъсти риби. Ако положението ви е затруднено, хвърлете мрежата си въ водата и уловете една отъ тия риби. Това ще внесе промѣна въ вашия животъ. Да намѣрите една риба, която да оправи обърканитѣ ви работи. това се случва само веднѣжъ въ живота на човѣкъ. Когато Христосъ се яви на ученицитѣ си и имъ посочи на брѣга жарава, на която се печеха риби, съ това Той искаше да имъ каже, че докато мислитѣ и чувствата на човѣка не се опечатъ на огъня, тѣ нѣматъ сила въ себе си. Мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка трѣбва да минатъ презъ огънь, за да придобиятъ животъ. Огънятъ внася животъ въ човѣка. Когато мине презъ Божествения огънь, човѣкъ оживява. Следователно, за предпочитане е човѣкъ да мине презъ огънь, който оживява, отколкото презъ студъ, който отнема живота. Щомъ е така, хвърлете мрежата си въ голѣмото житейско море, да хванете една риба и да я опечете на огънь. Следователно, като срещнете единъ човѣкъ, по сжщия начинъ хвърлете мрежата си къмъ неговия умъ, да приемете една отъ мислитѣ му, и вие да му предадете една отъ своитѣ мисли, да види той, какво знаете, какво разбирате и какъ прилагате нѣщата. Отъ него ще вземете сжщественото, но и вие ще му предадете нѣщо сжщественно отъ себе си.

Като ученици, стремете се къмъ сжщественото. Не очаквайте невъзможни нѣща, за

да не се обезсърдчавате. Може ли младата мома да се надѣва да се ожени за царския синъ? Вѣроятността за това е изключена. — Защо? — Младитѣ моми сж много, а царскиятъ синъ е единъ. Той може да се ожени само за една, но не за всички, които искатъ да се оженятъ за него. — Могатъ ли всички хора въ свѣта да станатъ милиардери? — Нѣколцина само могатъ да станатъ милиардери. Невъзможно е всички да станатъ милиардери. Обаче, за да задоволи желанието си, човѣкъ може да стане царъ на себе си. Всѣки може да стане милиардеръ, като събере на едно мѣсто своето външно и вътрешно богатство.

Да се върнемъ къмъ сжщественото — придобиването на живота. Нѣма по-велико благо за човѣка отъ това. Да се срещнешъ съ Бога и да разговаряшъ съ Него, това е най-великото благо за човѣшката душа. Ти си обезсърдченъ, отчаянъ, готовъ да се самоубиешъ, но въ този моментъ чувашъ Божия гласъ, който ти нашепва: Вземи книгата и чети, всичко ще се нареди добре. На поета пѣкъ казва: Вземи перото и пиши. Отъ нищо не се безпокой. — Нищо не мога да постигна. — Свържи се съ Бога. Свържешъ ли се съ Него, работитѣ ще вървятъ добре. Докато се ржководи отъ своитѣ лични чувства, човѣкъ всѣкога ще се спѣва. Нѣма по-страшно нѣщо отъ гордостта и щеславието. Много хора заминаватъ за онзи свѣтъ преждевременно, благодарение на своя личенъ животъ. За да не се спѣвате,

откажете се отъ личния си животъ и приемете Божествения. Слушайте Онзи, Който ви е далъ животъ. Той ще ви изведе на правъ пѣтъ. Откажете се отъ старата философия на живота, отъ разбиранията и вѣрванията на своитѣ дѣди и прадѣди. Тѣ сж отживѣли вече своето време. Простете се съ вашитѣ кукли и кончетата. Тѣ сж отживѣли времето. Днесъ ви чакатъ нови, хубави работи.

Като наблюдавате изгрѣването и залѣзването на слънцето, това е едно велико благо за васъ. Радвайте се на изворитѣ, на цвѣтята, на тревитѣ, на плодетѣ, които ви обикалятъ. Радвайте се, че живѣете въ Бога, и Той въ васъ. Радвайте се и благодарете за всичко, което ви е дадено. Радвайте се и за радоститѣ, и за скърбитѣ. Радвайте се, че отъ всичко можете да се учите.

Стремете се къмъ сжщественото — къмъ живота. Придобиешъ ли го, не се обезсърдвай отъ нищо. Ако се обезсърдишъ, кажи въ себе си: Силенъ съмъ и крепъкъ. Ако се страхувашъ отъ нѣщо, повтаряй въ себе си думата „безстрашие“. Поставяй срещу отрицателното нѣщо положително и върви напредъ. Съзнавай, че рѣботишъ съ Бога. Щомъ си свързанъ съ Него, всичко можешъ да направишъ. На умния ще донесешъ блага, а на глупавия — свѣтлина, да вижда, къде ходи.

Хвърляйте семената си щедро, да бждете благоугодни на Бога и на хората. Като сте богати, силни, добри и разумни, всички ще ми-

слятъ за васъ. Свържете се съ любовта, която носи вѣчния животъ. Само по този начинъ ще придобивате, каквото желаете, и ще раздавате отъ придобититѣ блага. Бждете като кибритенитѣ клечки. Който ви цѣкне, да ви запали, но и той да се запали. Докато всички хора не се запалятъ и не горятъ, свѣтътъ не може да се изчисти и оправи.

Всички искатъ да знаятъ, какъ ще се изчисти свѣтътъ. Свѣтътъ ще се изчисти съ огънь. Страданията, презъ които свѣтътъ минава, представятъ, именно, този огънь. Радвайте се, когато страдате. Благодарете, че сж ви удостоили съ тази велика привилегия. Ако ралото и мотиката играятъ върху гърба ви, благодарете имъ. Тѣ сж почетни инструменти. Тѣ изкарватъ хлѣба отъ земята. Хлѣбътъ поддържа живота — сжщественото за човѣка. Стремете се къмъ постигане на сжщественото.

— Само Божията Любовь, само Божията Мждростъ, само Божията Истина носятъ пълния животъ.

*

41. Лекция отъ Учителя, държана на
3. юний, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Свобода на съзнанието

Размишление.

Има единъ важенъ процесъ въ човѣшкия животъ — освобождаване на съзнанието. За да освободи съзнанието си отъ ненуждния баластъ, човѣкъ трѣбва да тури настрана всички непотрѣбни нѣща. Съвършениятъ човѣкъ не мисли за утрешния день, вследствие на което той има на разположение толкова нѣща, колкото му сж нуждни за даденъ моментъ. — Защо е така? — Защото въ разумния животъ настоящиятъ моментъ е свързанъ съ всички моменти на вѣчността. Между съзнанията на разумнитѣ същества има тѣсна връзка. Никаква външна сила не е въ състояние да скжса тази връзка, нито да наруши единството въ тѣхния животъ. Дето има единство на съзнанието, тамъ Богъ се проявява.

Ние говоримъ за баласта на човѣшкото съзнание, който го обременява. — Какво представя той? — Отрицателнитѣ чувства и мисли. Значи, съмнението, подозрението, ревността, недоволството сж излишенъ баластъ въ съзнанието. Този баластъ се създава благодарение на желанието на човѣка да стане великъ, силенъ, всички да му се кланятъ. Щомъ не успѣе да постигне желанието си, той се натък-

ва на изопачени мисли и отрицателни чувства. Невъзможно е човѣкъ въ единъ животъ да постигне всичко. Желанията на човѣка се постигатъ постепенно. Може ли човѣкъ да се отвори изведнѣжъ, да даде ходъ на всичко, което е вложено въ него? Може ли шишето въ единъ моментъ да се разтвори и да раздаде всичко, което е сипано въ него? Ако това е възможно, човѣкъ ще се намѣри предъ празното шише. Нѣкои възразяватъ на това и питатъ: Не трѣбва ли да работимъ, да се учимъ? — Трѣбва и да се учите, и да работите, и да се трудите, но така, че да не обезсмисляте нѣщата. Ако работата се обезсмили, вие ще започнете да се трудите. Ако и мъчението се обезсмили, влизате вече въ областъта на смъртъта. Но и смъртъта не е най-страшна. Има по-страшни работи и отъ смъртъта, и отъ небитието, които вие не можете да разберете.

Въпрѣки всички теории и проповѣди, хората пакъ се придържатъ въ старото. Ще чуετε да казватъ: Трѣбва да се осигуримъ! Деца имаме, жена имаме, трѣбва да ги хранимъ, да ги обличаме. — Кой облича малкитѣ пиленца? Майката само ги мъти, и тѣ се излюпватъ облѣчени, покрити съ перушинка. Другъ има грижа за тия пиленца. Като не спиратъ вниманието си върху този законъ, хората мислятъ, че тѣ сж главниятъ факторъ въ живота. Затова, именно, нѣкой казва: Ще накарамъ този човѣкъ да разбере, въ какво се състои работата. — Нѣма защо да го карашъ, да разбере тази

работа. Достатъчно е само да му свѣтнешъ. Той е въ тъмнина, може да се блъсне въ нѣкоя стена. Запали свѣщъта си и покажи пътя му. Той има очи, ще види, накъде трѣбва да върви, и ще ти благодари.

И тъй, работете заосвобождаване на съзнанието си отъ всички ненуждни мисли, които спъватъ развитието ви. Ще каже нѣкой, че е нещастенъ. Той е нещастенъ отъ излишни мисли, а не отъ недоимъкъ. Ако е въпросъ да се натоварите, мога да ви дамъ на разположение цѣлата земя. Не е лесно да управлява човѣкъ земята! Да станешъ господарь на земята, това значи, да я владѣешъ. Да владѣешъ земята, това значи, да бждешъ признатъ за господарь отъ нейнитѣ жители. Ако си по-уменъ отъ тѣхъ, тѣ ще те признаятъ за господарь; ако си по-глупавъ, ще имъ бждешъ слуга. Само онзи може да бжде господарь, който е въ състояние да освободи съзнанието си отъ всички непотрѣбни мисли.

Мнозина говорятъ за господарство, за владѣене и управляване на свѣта, но не сж въ състояние себе си да управляватъ и владѣятъ. Ако, по невнимание, нѣкой изпусне ножъ върху крака си, ще се рани. Отъ болкитѣ, които претърпява, мисълъта му се измѣня, съзнанието му се помрачава. Щомъ иска да управлява свѣта, защо не може да владѣе мисълъта си? Ако е адептъ, той може само съ слюнка да заздравя раната си. Тъй щото, когато нѣкой се оплаква, че му е тежко на сърдцето, казвамъ, че той е

раненъ. — Какъ да се излѣкувамъ? — Плюй на раната си. — Ама пари ми трѣбватъ. — Колко? — Хиляда лева. — Който иска хиляда лева, не е уменъ човѣкъ. Той трѣбва да иска единъ левъ. Силата е въ единицата, а не въ нулата, т. е. въ нищото. Като има единъ левъ, човѣкъ лесно може да забогатѣе. — Какъ? — Като туря по едно нищо следъ единицата. Като тури едно нищо, единицата ще се увеличи десетъ пѣти, като тури две нули, единицата ще се увеличи сто пѣти. Като увеличава броя на нулитъ, той може да стане милионеръ. Обаче, това е наука. Всѣки не може да прибавя нули на края на единицата. Само учениятъ адептъ може да прави това. То е достояние само на онзи, който разбира скрититъ сили, вложени въ единицата. Всѣки човѣкъ носи разумното начало въ себе си. Ако знае, какъ да го прояви и приложи, въ кратко време той ще нареди работитъ си. Разумното начало въ човѣка представя една хубава цигулка. Който е далъ ходъ на това начало въ себе си, той прилага цигулката си, както за своето благо, така и за благо на своитъ ближни. Който е пренебрегналъ разумното начало въ себе си, той не може да го прилага. Неговата цигулка е захвърлена нѣкъде на тавана, покрита съ прахъ. Достатъчно е да я види нѣкой добъръ цигуларъ, за да я накара да проговори. Той изчиства праха ѝ, нагласява я и започва да свири на нея — отъ нищо нѣщо изкарва. Той държи единицата, т. е. цигулката въ ржката си, и нулитъ една подиръ друга се на-

реждатъ следъ нея. Нулата подразбира човѣка, азътъ. Кой може да се нарече „азъ“? Англичанитѣ казватъ: „I am that I am“ — азъ съмъ, който съмъ. Съ други думи казано: Азъ съмъ, който съмъ билъ всѣкога. Това изречение се отнася до Единния, Който е билъ всѣкога.

Следователно, когато страдате, помнете, че има Единъ, Който съществува и всѣкога е съществувалъ. Човѣкъ вѣрва въ Единния, докато всичкитѣ му работи се нареждатъ добре; човѣкъ вѣрва, докато има нули следъ единицата. Колкото повече сж нулитѣ, толкова по-голъма е вѣрата му, и той казва: Голѣмо е богатството ми! Започне ли да губи нулитѣ, той се обезсърдчава.—Отъ какво произлиза нищото? —Отъ нѣщото. Като остане въ почивка, нѣщото става нищо. Като започне да работи, нищото се превръща въ нѣщо. Само по себе си, нищото е слабо, не може да се разчита на него. Можете ли да разчитате на житното зърно, което сте оставили въ хамбара си? Обаче, ако го посетете въ земята и грижливо го обработвате, отъ единица, то ще се превърне въ голѣмо число, на което вече разчитате. Една подиръ друга, нулитѣ се нареждатъ следъ него, и вие забогатявате, изплащате всичкитѣ си дългове.

Каквато е силата на непроявеното житно зърно, такава е и на непроявенитѣ мозъчни центрове на човѣка. Запримѣрь, всѣки човѣкъ носи музиката и любовта въ съзнанието си. Тѣзи способности иматъ своитѣ центрове въ мозъка, но ако не сж проявени, представятъ нули, вѣнъ

огъ единицата — човѣкъ. Щомъ се проявятъ, тѣ се нареждатъ следъ единицата и обогатяватъ човѣка. Музиката и любовта не се проявяватъ еднакво въ всички хора, но тѣ вървятъ успоредно. Колкото дълга е линията на музиката, толкова дълга трѣбва да бжде и линията на любовта. Като съчетава любовта съ разума, съ наметъта, съ религиозното си чувство, съ шеславието, съ личнитѣ си чувства, музикантъ образува различни музикални произведения, които се отразяватъ въ съзнанието му. Следователно, ако искате да внесете миръ и спокойствие въ себе си, ще съедините музикалното си чувство съ чувството на кротостъ и смирение въ себе си. Това е наука, която не може да се преподава. Тя се нуждае отъ опити. Като опитва нѣщата, човѣкъ придобива знания.

Ще кажете, че докато прилобиете тази наука, смъртта ще дойде. Това не трѣбва да ви смущава. За съзнанието сжествува само освобождаване отъ ненуждни мисли, но не и отъ смъртъ. — Ама остарѣхме! — Съзнанието не остарява. Кажете ли, че сте остарѣли, това значи, че сте изгубили вѣрата си. — Ама краката ми не държатъ. — Това значи, че си прекъсналъ връзката съ възвишенитѣ и свѣтли сжества. Каквото и да поучаватъ и съветватъ, човѣка, той нищо не изпълнява, прави се, че не чува. Днесъ постѣпва така, утре — докато единъ день, наистина, оглушее, остарѣе и замине за другия свѣтъ. Какво става съ уче-

ника, който не внимава въ класъ? Учителѣтъ преподава, а той пише любовни писма на възлюбената си. Но, като излѣзе на изпитъ, пропада. Казано е въ Писанието: „Не се свързвайте съ свѣта.“ Който се свързва съ свѣта, прилича на ученика, който пише любовни писма, когато учителѣтъ преподава. На края на годината той пропада на изпититѣ.

Следователно, когато не учи уроцитѣ си и се занимава съ ненуждни работи, ученикѣтъ остава въ сѣщия класъ. Остане ли да повтѣря класа, той страда. Когато човѣкъ пълни съзнанието си съ ненуждни работи, нарушава Божиитѣ закони и самъ се спѣва. Следъ това започва да страда и се чуди, защо идатъ страданията. Причината на страданията е, че, поради непослушанието си, хората прекъсватъ връзката си съ своитѣ приятели, които имъ помагатъ. Радостѣта произтича отъ факта, че човѣкъ поддържа връзката си съ своитѣ приятели. Колкото повече връзки има човѣкъ съ разумнитѣ същества, толкова по-голѣми сѣ придобивкитѣ му. Като знаете това, правете връзки съ разумнитѣ същества, които не виждатъ. Вашитѣ добри мисли и чувства ставатъ причина за свързването ви съ тѣхъ. Държете ли въ съзнанието си нѣкаква материална връзка съ същества, подобни на васъ, вие непременно ще се разочаровате. Всѣка материална връзка води къмъ разочарование. Не правете такива връзки, за да не се разочаровате и да не губите вѣрата си въ Бога.

И тъй, правете всичко, което душата ви желае, безъ да губите върата си. За тази целъ, благодарете за всичко, което имате и което ви е дадено. Ставате ли сутринъ отъ сънъ, благодарете на Бога. Лѣгате ли си вечеръ, пакъ благодарете. Отивате ли на работа, връщате ли се, благодарете. Като направите най-малкото добро, благодарете и за него. Ако нѣкой ви направи добро благодарете. Щомъ имате очи, уши, носъ, уста, рѣце и крака, всичко можете да постигнете — благодарете и за тѣхъ. Благодарността и признателността представятъ магическа формула, съ която човѣкъ може да работи. Докато си служи съ тази формула, човѣкъ е доволенъ. Изгуби ли формулата, животътъ му се обезсмисля. Той пада въ кладенецъ и оттамъ гледа на външния свѣтъ.

Всички хора, които сж изгубили смисъла на живота, сж въ кладенецъ. — Какъ ще излѣзатъ оттамъ? — Като бждатъ благодарни и признателни. По този начинъ тѣ ще привлѣкатъ вниманието на възвишеннтѣ същества, които ще дойдатъ да имъ помогнатъ. Тѣ ще имъ спуснатъ въжето си, съ което ще излѣзатъ на повърхността и ще бждатъ свободни. Свободенъ човѣкъ е онзи, който има силно развито музикално чувство. Свободенъ е само онзи, който е свързанъ съ Бога. Той е истински музикантъ — отъ нищо не се страхува. Когато не иска да пѣе, човѣкъ има страхъ отъ нѣщо. И когато много пѣе, крѣска, пакъ има нѣкакъвъ страхъ. Ще кажете, че не може чо-

вѣкъ да не се страхува. Може ли да не се страхува предъ голѣмитѣ страдания? Важно е човѣкъ да знае, защо страда. И ако се радва, пакъ трѣбва да знае, защо се радва. Дали се радва или страда, дали е добъръ или лошъ, човѣкъ трѣбва да знае причинитѣ за тия нѣща. Освенъ за себе си, човѣкъ страда още и за своитѣ ближни. Това е неизбѣженъ законъ. Съзнателно или несъзнателно, човѣкъ участвува въ общитѣ радости и страдания. въ общитѣ печалби и загуби. Ако се откаже отъ участието си въ общитѣ страдания и загуби, човѣкъ се лишава и отъ участието си въ общитѣ радости и печалби. Ако участвувате въ страданията на Христа, ще участвувате и въ Неговитѣ радости и благословения. Христосъ пострада, за да възстанови хармонията въ свѣта, да примиря хората съ Бога.

Какво означава примиряване на човѣка съ Бога? — Възстановяване на първичната връзка на човѣшката душа съ Бога. Това не се прави само веднѣжъ. Всѣки день, всѣки моментъ човѣкъ трѣбва да следи върху себе си, върху живота си, да не наруши съ нѣщо тази връзка. Мнозина иматъ нѣкаква връзка, но тя не ги подмладява. възраства и възкресява. Когато е свързанъ съ Бога, човѣкъ има на разположение всичко, което душата му желае. Тази връзка го прави вътрешно богатъ. Външно може да минава незабелязанъ, но въ себе си носи зародиша на доброто и на любовта. Достатъчно е да посѣе този зародишъ,

за да излѣзе отъ него велико, мощно дърво, съ чиито плодове да се ползува цѣлото човѣчество.

Следователно, каквото представятъ мислитѣ за човѣка, такова нѣщо е всѣки, който е свързанъ съ Бога. Всѣка мисль носи въ себе си две нѣща: семе, което трѣбва да се посѣе, да даде плодъ, и материалъ, който може да се използва като храна. Следователно, стремете се да пазите връзката си съ Бога, за да послужите за храна и за семе на бъдещето поколѣние. Дръжте постоянно въ ума си мисльта за Бога, както малкото дете въ първитѣ дни на записването си въ училище, говори постоянно за своя учителъ и за съученицитѣ си.

Мнозина говорятъ за сжествуването на Бога, слушатъ духовни проповѣди, но, въпрѣки това, искатъ да се убедятъ въ истинността на този въпросъ. Тѣ четатъ различни философски книги, за да имъ се докаже на опитъ сжествуването на Бога, както и сжествуването на онзи свѣтъ. Безъ музика никой не може да влѣзе въ онзи свѣтъ. Ангелитѣ, които сж взели участие въ създаването на свѣта, сж пѣли и хвалили Бога. На сжщото основание и човѣкъ, който е основалъ живота си върху тритѣ мощни сили — вѣрага, надеждата и любовта, трѣбва да пѣе и да слави своя Създателъ. Нѣкои мислятъ, че ако вѣрватъ въ Бога, трѣбва да напуснатъ сегашния си животъ. Нѣма защо да напускатъ живота си. Впрочемъ,

за какъвъ животъ става въпросъ? Преди всичко, животътъ не е тѣхна собственостъ. Като дойде смъртта, веднага ги задига. Кжде остава тѣхната собственостъ? Човѣкъ говори за нѣща, които не познава, не притежава и не разбира. Запримѣръ, нѣкой казва, че срещналъ единъ познатъ, който му казалъ нѣколко обидни думи. — Никого не е срещналъ той. — Защо? — Защото срѣщата ви съ кого и да е подразбира проява на радостъ и веселие. Ако сте тѣженъ, никого не сте срещнали.

Сега азъ говоря на онѣзи, на които уши-тѣ сж отворени. Нѣкои ще възразятъ, че сж чели Писанието, слушали сж го и знаятъ вече, че Богъ е Любовь. — Коя любовь познаватъ тѣ? Ако е въпросъ за любовта, тя има 35 милиона форми само на физическия свѣтъ. Прибавете къмъ тия форми и формитѣ на любовта въ другитѣ свѣтове, които сж безбройни, и вижте, какво ще кажете за любовта. Направете опитъ, да видите, колко много пермутации можете да образувате отъ любовта. Колко хиляди години лѣкъ ще ви трѣбватъ, за да минете презъ всички форми на любовта и да я разберете. Цѣла вѣчностъ да имате на разположение, пакъ нѣма да ви стигне. Като изучава любовта, човѣкъ дохожда до разбирането, че въ любовта има сливане и преливане на души, а не събиране и разединяване. Сливането и преливането на души-тѣ подразбира влизане на една душа въ друга, съ цель да разбератъ положението и нуждитѣ, въ които се намиратъ. Който е въз-

любилъ Бога, той се е прелѣлъ въ Него и слѣлъ съ Неговото съзнание. Когато и Божественото съзнание се прелѣе въ човѣка, последниятъ забравя своето недоволство и влиза въ новъ животъ.

Апостолъ Павелъ казва: „Всичко считамъ за изметъ, за да позная Господа Исуса Христа“. Мнозина казватъ, че иматъ такава опитностъ. Не е достатъчно само веднѣжъ да си изпиталъ стремежъ къмъ познаване на Христа. Този стремежъ трѣбва да бѣде постояненъ. Който търси Бога, трѣбва да Го търси отвътре, а не отвънъ, по механически начинъ. Търсите ли Великото въ свѣта, не трѣбва да се безпокоите. Ако се безпокоите, нѣма да Го намѣрите. Нѣкой иска да се покаже добъръ, справедливъ любещъ и т. н. Щомъ пожелае да се покаже такъвъ, той изгубва и това, което има. Човѣкъ е само проводникъ на любовта, но не е любовъ. Ето защо, радвайте се, че Богъ се проявява чрезъ васъ. Радвайте се, когато можете да помогнете на ближния си отъ любовъ, безъ да мислите, че любовта е ваша. Казано е въ Писанието: „Богъ е Любовъ“.

Христосъ казва: „Който има уши да слуша, нека слуша“. И азъ говоря за онѣзи, които иматъ уши и могатъ да слушатъ. Ако човѣкъ говори за любовъ, трѣбва да е готовъ да изрази своето уважение и почитание къмъ всички хора, къмъ всичко, което Богъ е създалъ. Христосъ прояви любовта си, като се пожертвува за човѣчеството. Той прие страданията, за да

спаси хората. Макаръ че разполагаше съ всички блага, съ голѣма сила, Той се отказа отъ своя личенъ животъ, за да помогне на страдащитѣ. Какво би станало съ свѣта, ако всѣки пожертвува своя личенъ животъ за общото благо? — Може ли да стане това? — Когато човѣкъ възстанови своята вътрешна хармония, когато приеме Бога въ себе си, това може да стане. Изучавайте се и вижте, готови ли сте, следъ като сте гладували три четири дѣня и получите единъ топълъ, прѣсенъ хлѣбъ, да го пожертвувате за нѣкой гладенъ, беденъ човѣкъ? Ако можете да направите това, вие сте надежденъ човѣкъ. Разумниятъ свѣтъ може да разчита на васъ. Кажете ли, че първо трѣбва вие да се нахраните, а после да давате, на васъ не може да се разчита. По този начинъ не можете да придобиете онова знание, което душата ви желае.

Упражнение. Въ продължение на десетъ дѣня правете следното упражнение: като станете отъ сънъ, турете лѣвата си ръка на лѣвата страна на челото, дето е музикалниятъ центъръ, а дѣсната ръка — на дѣсния музикаленъ центъръ и започнете да мислите за музиката. Благодарете, че музиката е вложена въ васъ и можете да пѣте. Кажете си: Когато сж създавали свѣтоветѣ, ангелитѣ сж пѣли. И до днесъ тѣ пѣятъ. Понеже работя върху себе си, и азъ ще пѣя. Забелязано е, че ако човѣкъ пѣе, работитѣ му се нареждатъ по-добре, отколкото безъ пѣние. Ако домакинята пѣе, ко-

гато готви, тъче или мѣси хлѣбъ, работата ѝ ще върви добре. Пѣнието внася потокъ въ човѣка, събужда енергиитѣ му, прави го активенъ

Като ученици, вие трѣбва да бждете готови, да изпълнявате точно всѣка заповѣдъ, която иде отъ Бога. Така и добриятъ музикантъ изпълнява всички знаци при свиренето. Запримѣрь, ако Богъ ви каже да стоите на едно мѣсто, докато дойде опредѣлението за васъ моментъ, вие трѣбва да чакате, безъ да мръднете. Каквото да ви казватъ, вие трѣбва да стоите на поста си. — Че другитѣ заминали преди васъ, че вие сте останали последенъ — това да не ви смущава. Ако дочакате вашия моментъ съ търпение, всичкитѣ ви работи ще се наредятъ съ успѣхъ. Приложете ли послушание къмъ Бога, къмъ разумнитѣ същества, всички хора ще ви обичатъ. Каквото пожелаете, ще го реализирате. Адамъ и Ева излѣзоха отъ рая поради непослушанието си. Тѣ направиха една погрѣшка, съ която внесоха дисонансъ въ живота.

Раятъ е мѣсто на хармония и мелодия, на добро и справедливостъ, на истина и красота. Който иска да бжде добъръ, справедливъ, любещъ, трѣбва да има къмъ всички хора такива отношения, каквито има къмъ себе си и каквито изисква да иматъ другитѣ къмъ него. Прилагайте доброто къмъ всички, безъ да мислите, заслужаватъ ли го, или не. И на разбойника да направите добро, то ще даде своя плодъ. До-

брото не умира. Ако станете проводникъ на Божията Любовь, всички добри, свети и възвишени същества ще ви познаватъ и ще ви отдаватъ заслуженото. И разбойникътъ, и добриятъ еднакво ценятъ доброто.

Презъ време на Балканската война единъ офицеръ видѣлъ единъ раненъ войникъ на бойното поле, изоставенъ, гладенъ, измъченъ. Той веднага се погрижилъ за него: занесли го въ една отъ близкитѣ болници, превързали го, нахранили го. Офицерътъ постоянно го посещавалъ, следѣлъ за здравето му. Следъ войната офицерътъ миналъ въ запаса и продължилъ стария си занаятъ — търговията. Единъ день трѣбвало да мине презъ една гора, свършено самъ. Неочаквано, той се натъкналъ въ гората на единъ апашъ. Последниятъ се вгледалъ въ пжтника и позналъ своя спасителъ. Той веднага му сторилъ пжтъ и казалъ: Благодаря ти за доброто, което ми направи презъ време на войната. Ти ми направи едно добро заради Господа; сега азъ, въ името на сжщия Господъ, нѣма да те оберя. Ако не бѣше ми направилъ добро, и съ тебе щѣхъ да постъпя, както постъпвамъ съ другитѣ.

Следователно, не питайте, защо страдате. Ако правите добро и услужвате на ближнитѣ си, и на васъ ще помагатъ. Услужвайте на всички, за да се радвате на свѣтло бъдеще.

И тъй внесете въ мислитѣ и въ чувствата си хармония, за да освободите съзнанието си отъ ненужния товаръ. Освободете се отъ теж-

китѣ раници. Не се безпокойте, че не сте постигнали желанията си. Каквото днесъ не можете да постигнете, ще го постигнете въ бж-деще. Важно е да работите, да развивате дар-битѣ си. Параходътъ може да потъне, но бо-гатството, което носите въ себе си, ще ви след-ва навсѣкжде. Имате ли това богатство, вие имате условия за бж-дещия животъ. Щомъ сте спасителна лодка, ще излѣзете благополучно на брѣга. Работете усилено за своето спасение, да излѣзете отъ стария животъ и да влѣзете въ новия. Що се отнася до богатството, не ми-слете за него. Новиятъ животъ носи нуждното богатство. Щомъ майката и бащата обичатъ де-тето си, тѣ всичко ще му дадатъ. Когато Богъ обича човѣка, ще му даде всичко, което му е необходимо. Богъ е вложилъ въ човѣка най-голѣмото богатство — умъ, сърдце, душа и духъ. Има ли това богатство всичко друго ще дойде само по себе си. Благодарете за всичко, което ви е дадено. Който е доволенъ на мал-кото, ще получи и голѣмото.

Т. м.

*

42. Лекция отъ Учителя, държана на
10. юний, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Музикаленъ животъ

Размишление върху доброто.

Съвременнитѣ хора работятъ, трудятъ се, мжчатъ се, но нѣматъ онзи резултатъ, който очакватъ. — Защо? — Липсва имъ нѣщо. Всѣки знае, какво му липсва. Нѣкой предприема една работа и се оплаква, че не успѣлъ да постигне онова, което мислѣлъ. Той самъ казва: Не бѣхъ достатъчно разуменъ. Изобщо, всички хора виждатъ, че не постъпватъ достатъчно разумно. Значи, разумностъ се иска отъ човѣка. Не е достатъчно да знае човѣкъ да събира, да изважда, да умножава и да дѣли. но той трѣбва да прилага тия действия въ живота си. Запримѣръ, не е достатъчно да кажешъ, че имашъ да взимашъ десетъ хиляди лева, но трѣбва да знаешъ, какъ да ги вземешъ; не е достатъчно да кажешъ, че имашъ да давашъ десетъ хиляди лева, но трѣбва да знаешъ, какъ да ги дадешъ. Въ взимането и даването човѣкъ трѣбва да спазва нуждната хармония, да не прекъсва връзката си съ Бога. Щомъ запази тази връзка, ще запази и отношенията си съ своитѣ ближни.

Като говоримъ за разумно прилагане на човѣшкитѣ добродетели, имаме предъ видъ и религиознитѣ, и свѣтскитѣ хора. Запри-

мѣръ, нѣкой религиозенъ казва, че има десетъ добродетели. Добре е извършилъ събирането на своитѣ добродетели, но приложилъ ли ги е въ живота си? Какъвъ смисълъ има да се хвали човѣкъ съ гласа си, ако не го прилага? Всѣки човѣкъ трѣбва да пѣе за себе си. Ако пѣе добре, нека приложи пѣнието си, освенъ за своето благо, за благо и на другитѣ. — Ама безъ пари не пѣя! Ако не ме оценяватъ хората, не пѣя. — Това е криво разбиране. Плащането и оценяването сж второстепенни нѣща. Важно е да пѣете. Ако пѣете съ любовъ и съ разположение, хората непременно ще ви оценяватъ. Щомъ Богъ е вложилъ известенъ капиталъ въ васъ, вие трѣбва да го турите въ обръщение. Не е позволено на човѣка да държи Божествения капиталъ въ застой. Иде денътъ, когато господарътъ ще иска смѣтка за капитала, който ви е далъ. Ако сте го заровили въ земята, ще носите последствията за вашата леностъ. — Какви ще бждатъ последствията? — Страдания. — Какво представятъ страданията? — Методъ за исправяне на човѣчеството. Човѣкъ страда, за да се научи да прилага въ действие капитала, който му е даденъ. За всѣко неизпълнено обещание, за всѣка отложена работа, човѣкъ неизбѣжно ще страда. Дали съзнава това, или не съзнава, не е важно. Важно е, че като се ударишъ въ нѣкоя канара, непременно ще усѣтишъ болка. — Кой постави канарата на пѣтя ми? — Това не е важно. Може да си я поставилъ ти, може другъ

нѣкой да я поставилъ. Като ходишъ, ти трѣбва да бждешъ внимателенъ, да не се удряшъ въ канари. Канарата е препятствие, на което човѣкъ всѣкога може да се натъкне. За да избѣгне препятствията въ живота, човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ, да мисли, кжде ходи и какво прави.

Днесъ всички хора търсятъ начинъ да оправятъ живота си, да наредятъ работитѣ си. — Какъ може да се постигне това? — Чрезъ музика. Музиката хармонизира мислитѣ и чувствата на човѣка. Щомъ мислитѣ и чувствата му сж хармонични, и постѣпкитѣ му ще бждатъ хармонични. Това наричаме ние музикаленъ животъ. Музиката регулира чувствата. Страшно е, ако чувствата на човѣка не сж регулирани. Такъвъ човѣкъ се отличава съ голѣма разсѣяностъ. Каквато работа започне, не може да я свърши. Приложи ли музиката въ живота си, чувствата му постепенно се уравновесяватъ. Положението на разсѣяния е подобно на положението на човѣкъ, който е принуденъ да седи на столъ, върху който сж поставени игли. Щомъ седне на стола той веднага скача. Много естествено, иглитѣ не го оставятъ спокоенъ. — Кой остави иглитѣ на стола? — Все нѣкой ги е оставилъ. Щомъ сѣдате нѣкжде, трѣбва да огледате цѣлата обстановка, да нѣма игли или друго нѣщо, което да наруши мира ви, да ви изкара отъ релситѣ на вашето равновесие. — Може ли човѣкъ да се справи съ условията? — Отъ него зависи. Който е

свързанъ съ Бога, той лесно се справя съ условията.

Като ученици, вие трѣбва да бждете внимателни, да се вглеждате въ всичко, което ви обикаля; да знаете, защо идатъ изпитанията и изкушенията. Нѣкой иска да стане рано сутринъ, да се помоли на Господа и да започне работата си на време. Колкото по-силно е желанието му, толкова по-голѣмо изпитание ще му дойде. Като знаете това, дрѣжете съзнанието си будно, да не се подавате на изкушения, които могатъ да ви измѣстятъ отъ правия пѣтъ, отъ решенията, които сте взели. Бждете внимателни, не се подавайте на изкушения. — Защо идатъ изкушенията? — Тѣ сж мощна сила, която сжествува въ природата. Задачата на тази сила е да се явява като противодействие на всѣка добра работа. За онзи, който разбира законитѣ на природата, тази сила служи като потикъ. За онзи, който не разбира тѣзи закони, тази сила е противодействие, което го спѣва.

И тѣй, научете се да събирате и да изваждате правилно. Прилагайте това, което сте събрали и извадили. Каквото съберете, давайте го разумно. И каквото имате да взимате, вземете го разумно. Животътъ на хората не е нищо друго, освенъ отношения на разумни взимания и давания. Ако те обиди нѣкой, ти имашъ да взимашъ. Ако ти обидишъ нѣкого, имашъ да давашъ. Щомъ съзнаешъ това, веднага трѣбва да уредишъ отношенията си. Колкото малко имашъ да давашъ или да взимашъ, уре-

ди смѣтките си. Не можешъ ли да изплатишъ задължението си, не казвай на кредитора си да чака, но бжди искренъ, кажи му, че въ дадения моментъ нѣмашъ възможность да се издължишъ. Кажешъ ли на кредитора си да чака, когато ти искашъ да платишъ, ти му заповѣдвашъ. Съ заповѣди работитѣ не се нареждатъ. Ти ще заповѣдвашъ на своя кредиторъ, а на тебе другъ ще заповѣдва. Не, имашъ ли да давашъ или да взимашъ, ще уредишъ смѣтките си по закона на любовта.

И тъй ще уреждате смѣтките си по любовъ; ще пѣте и ще свирите по любовъ. Методътъ на любовта ще намѣрите въ природата. Тя си служи съ този методъ, но малцина го познаватъ. Дето има хармония и мелодия, тамъ е приложението на любовта. Който намѣри и приложи този методъ, става гениаленъ. Ако е пѣвецъ или музикантъ, той пѣе и свири естествено. Той не се нуждае отъ външна обстановка, отъ срѣда, отъ хора, които да го оценяватъ. Той носи въ себе си всичко. Започне ли да пѣе, пѣсенъта му настройва публиката, която започва да го слуша съ внимание. Ако пѣвецътъ или музикантътъ очаква на публиката, на условията, на времето, неговата гениалность е проблематична. Гениалниятъ пѣе, кждето попадне: съ публика и безъ публика, въ салонъ или безъ салонъ, при добро и при лошо време. Гениалниятъ музикантъ вкарва двойника си въ своя инструментъ и разполага съ него, както иска. Не може ли да направи това,

той е обикновенъ музикантъ, на когото струнитъ лесно се кжсатъ. Кжсането на струнитъ се дължи на две противоположни мисли или чувства въ музиканта. Тѣ създаватъ известно противоречие въ него, което се отразява на самия инструментъ. Музиката подразбира хармония, а хармонията изключва всѣкакви противоречия.

Най-свършениятъ инструментъ, съ който човѣкъ може да си служи, е неговиятъ езикъ. Въ това отношение, всѣки човѣкъ може да бжде музикантъ. Колкото по-разуменъ е човѣкъ, толкова по-добре може да си служи съ този инструментъ. Колко хора днесъ могатъ да си служатъ съ езика като съ свършенъ инструментъ? Всѣка дума, която излиза отъ езика, може да произведе великъ ефектъ, въ положителенъ, или отрицателенъ смисълъ. Една дума, казана на мѣсто, може да въведе човѣка въ Царството Божие. Една дума, казана не на мѣсто, може да свали човѣка до дъното на ада. Затова е казано въ Писанието, че за всѣка дума ще се дава отчетъ. Божествениятъ свѣтъ е свѣтъ на велика хармония. Следователно, преди да кажете една дума, първо мислете, да не би да нарушите хармонията въ живота. Въпрѣки това, наредъ съ хармонията съществува и дисхармония въ живота. — Кой създава дисхармонията? — Хората я създаватъ. Обаче, тѣ носятъ последствията за това, което сж създали. Дисхармонията отклонява човѣка отъ правия пътъ, сжщевременно тя го отдалечава отъ Бо

га. За да се върне отново въ правия път, да се приближи къмъ Първата Причина на нѣщата, човѣкъ трѣбва да внесе Божествената хармония и мелодия въ себе си. Хармонията внася свѣтлина въ човѣшкия умъ, а мелодията — топлина и мекота. Това се забелязва, отъ една страна, въ мислитѣ и чувствата на човѣка, а отъ друга — въ неговия говоръ. Приятно е да слушате човѣкъ, който говори музикално.

Истинска музика е онази, която може да произведе превратъ въ човѣка. Не произвежда ли превратъ въ човѣка, тя не е истинска музика. Тя е сборъ отъ звуци, отъ шумъ, които дразнятъ ухото. Запримѣрь, нѣкой туря устата си близо до ухото ви и шепне нѣщо. Той иска да ви каже нѣкаква тайна, която другитѣ да не знаятъ. Това не е правилно. Природата не си служи съ този методъ. Ако искашъ да кажешъ нѣщо на човѣка, добро или лошо, кажи му го гласно, нѣма защо да шепнешъ на ухото му. Когато говорите истината, човѣкъ я чува отвсѣкжде. Дали отъ онзи свѣтъ ще му говорите, или отъ този, истината всѣкога се чува. Следователно когато искате да предадете истината, служете си съ методитѣ на природата, които сж вѣчни и неизмѣнни.

И тъй, за да живѣе хармонично, човѣкъ трѣбва да е развилъ езика си въ съвършенство, като инструментъ, чрезъ който излива мислитѣ и чувствата си. Мисълта на човѣка трѣбва да бѣде хармонична, а чувствата му — мелодични. Когато мислитѣ сж хармонични, а

чувствата — мелодични, волята се проявява правилно. Само при това положение човѣкъ може да прояви творческитѣ си способности. Човѣкъ твори, когато съчетае хармонията на мисълта и мелодията на сърдцето си въ едно цѣло. — Какъ можемъ да постигнемъ това? — Чрезъ учене и работа. Като учи, човѣкъ трѣбва да плаща за уроцитѣ, които му се преподаватъ. Има видни професори, които взиматъ за единъ урокъ по цигулка хиляда долари. Това сж български пари надъ сто хиляди лева. Ако единъ цигуларъ взима толкова скжпо, колко трѣбва да платите на природата за скжпнитѣ уроци, които тя ви преподава? Нѣкои мислятъ, че природата дава всичко даромъ. Лъжете се, природата е най-скжпиятъ учителъ на човѣка. За нѣкои уроци човѣкъ плаща съ живота си. Това не значи, че човѣкъ трѣбва да се страхува.

Има нѣща, които никога не се губятъ. Това е разумното слово, което е плодъ на хармонията на човѣшкия умъ и на мелодията на човѣшкото сърдце. Не съжбявайте, че всички не сте музиканти, но радвайте се, че всички сте ученици въ великата консерватория на живота, която трѣбва да свършите съ отличенъ успѣхъ. Мнозина мислятъ, че, като дойде Христосъ втори пжтъ на земята, ще имъ даде дипломъ за завършенъ курсъ на житейската музикална школа. Дипломъ се дава на ония, които сж положили изпита си. Дълго време ще пѣятъ и ще свирятъ, докато дойде време за изпитъ. Колко пжти ще бждатъ освиркани!

Колко пжти кръвъ ще тече отъ поритѣ имъ! Който издържи изпита си, ще получи благословението на природата. Който не издържи, ще види нейното мрачно лице. Природата е безпощадна къмъ ония, които не искатъ да учатъ. Тя е разумна и знае, какъвъ методъ за възпитание да приложи къмъ всѣки човѣкъ. Къмъ ония, които се учатъ, които зачитатъ законитѣ ѝ, тя е крайно внимателна и дава довѣрието си абсолютно. Който иска да влѣзе въ училището на природата, трѣбва да се изпита, готовъ ли е да се подложи на страданията, които ще срещне на пжтя си. Ако е готовъ, природата му отваря широко вратитѣ си; ако не е готовъ, тя го оставя на свобода, пуца го въ широкия свѣтъ. Природата не застава никого насила да влѣзе въ нейното училище.

Велико изкуство е да знае човѣкъ, какъ да говори и кога да говори. Ако говори музикално, човѣкъ може да пѣе и да свири хармонично и мелодично. Чрезъ музиката той може да се примири съ всички хора. Чрезъ музиката той може да внесе разположение, както въ своята душа, така и въ душитѣ на ближнитѣ си. Като прилагате музиката, вие можете да постигнете всички свои желания. Безъ нея вие ще очаквате на другитѣ, да дойде помощта отвънъ. Пѣвецътъ поема въздухъ отвънъ и пѣе, но пѣсенъта му не е въ въздуха. Тя се крие въ неговата мисълъ. Задъ мисълъта му пѣкъ се крие Божественото Начало, което на-

правлява нѣщата. Наистина, нѣма по-велика музика отъ Божествения езикъ. Който е чулъ само веднѣжъ този езикъ, той никога не може да го забрави. Който се отрекълъ отъ Божественото, той е попадналъ вече въ музиката на свѣта, дето се чуватъ тоноветъ на умразата, на недоволството, на съмнението и подозрението и т. н. Музиката на свѣта е нищо друго, освенъ „джасъ-банъ“ — музикална каша. Молете се да ви се даде случай да присѣтствувате поне единъ пѣтъ на концертитъ на природата и да чуете, какво е въ сжщностъ музиката.

Като ученици, стремете се да говорите музикално. Музикалниятъ говоръ подразбира изиявяване на истината. Приятно е да слушашъ нѣкой да говори музикално. Колкото и да го слушашъ, въ края на краищата ще кажешъ, че има още да говори. Значи, истината е безъ начало и безъ край. Сжщото нѣщо е и любовта. Когато тя се прояви между две сжщества, тѣ влизатъ въ живота, който нѣма начало и край, т. е. въ вѣчния животъ. Изобщо, любовта се проявява между два центъра, между две души, между две сжщества. — Защо? — За да съживятъ единъ мъртавъ. Ако двама души които се обичатъ, не могатъ да съживятъ единъ умрѣлъ, любовта имъ не е истинска. Ако двама пѣвци не могатъ да съживятъ единъ умрѣлъ човѣкъ, пѣсенята имъ не е гениална. — Кога умира човѣкъ? — Когато внесе въ сърдцето си единъ дисонансъ, чрезъ който скжсва струнитъ на своя животъ.

Има мисли и чувства, които моментално умъртвяватъ човѣка. Ако между ума и сърдцето на човѣка влѣзе единъ дисонансъ, организъмътъ му постепенно се разрушава. Само гениалнитѣ хора могатъ да си служатъ съ дисонанси.

За да се запазите отъ дисонанситѣ въ живота, вие трѣбва да ликвидирате съ атавистическитѣ състояния. Тѣ сж миризливи течности, въ които човѣкъ несъзнателно попада. Лесно можете да се предпазите отъ тѣхъ. — По какъвъ начинъ? — Чрезъ обонянието си. Не притжпявайте обонянието си, за да усѣщате отдалечъ миризмата на атавистичнитѣ мисли и чувства. Дисонанситѣ притжпяватъ не само обонянието, но и мислитѣ, и чувствата.

Ето защо, стремете се къмъ онази музика, която внася въ човѣка истинска хармония и мелодия. Тази музика прониква цѣлото Битие. Безъ нея нѣма мисълъ, чувство и действие; безъ нея нѣма градежъ, нѣма творчество, нѣма напредъкъ. Тази музика наричаме духовна. Тя включва въ себе си законитѣ на хармонията и на мелодията. Чрезъ тия закони, именно, се проявява духовниятъ свѣтъ. Въ музикално отношение, най-красива линия е кривата. Следователно, духовната музика е съставена отъ прави и криви линии, хармонично съчетани, но не и отъ счупени.

Колкото и да се говори за духовната музика, хората още не я разбиратъ. Както не разбиратъ своя езикъ, като музикаленъ инструментъ, така не разбиратъ и духовната музика.

Мнозина свирятъ на цигулка, но не я чувствуватъ още жива, одухотворена. Цигулката е жива; всѣка клетка въ нея продължава да живѣе. Въ който моментъ умре, тя ще се разпадне. Всѣка клетка на цигулката отговаря на цигуларя. Колкото по музикаленъ е цигуларьтъ, толкова по-добре се разговаря съ цигулката си. Когато нѣкой виденъ цигуларь свири, хората казватъ, че цигулката му говори.

Забелязано е, че, като инструментъ, цигулката не се подава на правилата, които управляватъ повечето инструменти. Запримѣръ, колкото повече се свири на пиано и на други нѣкои инструменти, толкова повече тѣ губятъ силата си. Съ цигулката е точно обратно: колкото повече свирите съ нея, толкова повече се увеличава силата ѝ. Сжщото се отнася и до човѣка, който се моли съзнателно и съ вѣра. Колкото повече се моли, колкото по дълбока е молитвата му, толкова по-музикаленъ става той.

Ние говоримъ за онази музика и за онова пѣние, които тониратъ човѣшкитѣ чувства. По този начинъ тѣ тониратъ и нервната му система. Ако това отчасти поне може да направи обикновената музика, колко повече може да се очаква отъ духовната! Тази музика внася мекота въ човѣка, но сжщевременно го прави активенъ. Той има желание да приложи своитѣ добродетели. Ако е билъ обезсърденъ, насърчава се; ако е билъ тжженъ, става радостенъ и готовъ за всѣкакви жертви за Великото въ свѣта. Духовната музика създава около човѣка

особена аура, съ която той разполага хората къмъ добро. Чрезъ музиката човѣкъ дохожда до онова вътрешно, духовно разбиране на живота, което му помага да осмисли страданията. Той гледа на страданията и на радоститѣ, като на една необходимостъ, презъ която неизбежно трѣбва да мине, както пътникътъ неизбежно минава презъ долини и височини.

Като знаете това, стремете се да вложите музиката и въ говора, и въ мисълта си. — Ама нервенъ съмъ, не мога да бжда музикаленъ. — Нервността не изключва музикалността. Ако нервниятъ употребява енергията си разумно, нервността е ценно качество. Нервниятъ върши повече работа, отколкото онзи, който не е нервенъ. Мисълта се предава чрезъ нервната система, а не чрезъ мускулната. Нервната система възприема и хармоничнитѣ, и мелодичнитѣ тонове; хармоничнитѣ се предаватъ чрезъ ума, чрезъ мислитѣ, а мелодичнитѣ — чрезъ сърдцето. При това, хармонията се изявява като електричество, а мелодията — като магнетизъмъ. Тѣзи сили често смѣнятъ мѣстата си: електричеството прониква въ сърдцето и му дава тласкъ, усилва движението му; магнетизмътъ пъкъ влиза въ мозъка и го нагласява. И Христосъ прилагалъ пѣнието като методъ за тониране. Казано е въ Евангелието, че на „тайната вечеря“ Христосъ и ученицитѣ Му изпѣли една пѣсенъ, следъ което излѣзли вънъ.

Като ученици, поставете си задачата да живѣете разумно. Къде ще проявите този жи-

вотъ? И въ говоренето, и въ мислитѣ, и въ чувствата си. Разумното слово подразбира музикално говорене. Разумната мисль пѣкъ подразбира правата мисль, която опредѣля бждещето на човѣка. Разумнитѣ чувства подразбиратъ свързване на човѣшкото сърдце съ сърдцата на възвишенитѣ и напреднали сжщества. За постигане на всичко това нужно е пълно владѣне на езика. Съ други думи казано: Постиженията на човѣка зависятъ отъ изкуството му да владѣе своя езикъ.

Значението и силата на езика е изразено въ следната българска гатанка: „Кости нѣма, кости троши“. Наистина, езикътъ нѣма съзнателенъ животъ въ себе си, но е въ състояние да отнеме живота и да даде животъ. Христосъ каза само три думи на Лазара, и той излѣзе вѣнъ отъ гроба. — На какво се дължи силата на изказанитѣ думи отъ Христа? — На тѣхната музикалност. Не можетели и вие, като Христа, да си кажете три думи и да възкръснете? Кажете и вие на вашия Лазаръ: „Лазаре, излѣзъ вѣнъ!“ Ако Лазаръ излѣзе отъ гроба, езикътъ ви е музикаленъ.

Помнете: Езикътъ е ключътъ на човѣшкото спасение. Отъ него зависи, да бжде човѣкъ осжденъ, или да бжде оправданъ.

— Само Божията Любовь, само Божията Мждрость, само Божията Истина носятъ пълния животъ.

*

43. Лекция отъ Учителя, държана на 17. юний, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Осмисляне на живота

Т. м.

Като изучаватъ живота, хората се натъкватъ на различни символи, които за мнозина сж случайни. Запримѣръ, буквитѣ Ж, З, С сж символи. Дали сж случайни, или не, това е въпросъ. Всѣко нѣщо, което не се разбира, е случайно; всѣко нѣщо, което се разбира, е разумно. Всѣки животъ, който не се разбира, е случаенъ; всѣки животъ, който се разбира, е разуменъ. Всѣко знание, което не се разбира, е случайно; всѣко знание, което се разбира и може да се приложи, е разумно. Всѣка свобода, която не се разбира, е случайна; всѣка разбрана свобода е разумна.

Защо нѣкои нѣща оставатъ неразбрани? — Защото съзнанието на хората се раздвоява. Тѣ иматъ различни „фиксъ — идеи“. Каквото да имъ говорите, тия хора разглеждатъ нѣщата отъ свое становище. Обаче, личниятъ възгледъ на човѣка не представя истинското, абсолютно положение на въпроса. Това е все едно, учителятъ по музика да дава на ученика точния тонъ по камертона, а той взима другъ тонъ и мисли, че е сжщиятъ. Не е важно, какво мисли човѣкъ. Важно е, че камертонътъ има свой опредѣленъ тонъ, който не се из.

мѣня. — Защо не се измѣня? — Така е направенъ. Сжщото се отнася и до човѣка. Когато човѣкъ има установенъ възгледъ за нѣщо, никой не може да го измѣни. — Защо? — Така е направенъ. Обаче, и при това положение има възможностъ да се измѣни. Като продължите малко краищата на камертона, като ги поочукате, той ще даде другъ тонъ.

Като разглеждате буквата „Ж“ като символъ на нѣщо, виждате три линии: срѣдна, която представя Божествения свѣтъ, и странични, които представятъ духовния и физическия свѣтъ. Правата линия е равнодействаща на страничните, които нѣкога сж били успоредни. Тогава тѣ били успоредни, имали добри отношения помежду си. Щомъ развалили отношенията си, тѣхната успоредностъ изчезнала. Тѣ се пресѣкли и образували знака, съ който българитѣ бележатъ звука „Ж“. Когато разстоянието между страничните линии горе се намали, намалява се и разстоянието имъ долу. Сжщото става и съ ножицитѣ. И обратно, когато разстоянието горе се увеличи, увеличава се и разстоянието долу. — Защо трѣбва тѣзи разстояния да се стѣсняватъ и разширяватъ? — За да можете да рѣжете. Ако ножицата не се отваря и затваря, не можете да рѣжете. А платътъ трѣбва да се нарѣже, т. е. да се скрои и ушие, да се облѣчете въ нова дреха. Когато разстоянието горе се стѣснява, страничните разстояния се разширяватъ;

когато разстоянието горе се разширява, страничните се стѣсняватъ.

Значи, ако въ едно отношение човѣкъ се стѣснява, въ друго се разширява. И обратно: ако въ едно отношение се разширява, въ друго се стѣснява. Този законъ действува върху човѣшкото лице. Запримѣръ, когато чувствата иматъ влияние върху човѣка, лицето е валчесто; колкото повече се засилва умътъ, лицето става продълговато: надолу се стѣснява, а горе е по-широко. — Защо долната частъ се стѣснява? — Защото е по-близо до фокуса. Такова стѣсняване на орбитата става и съ всѣка планета, когато се приближава до слънцето. Следъ това тя пакъ се разширява, отдалечава се отъ слънцето и продължава пакъ си въ пространството. Колкото по-бързо се движи планетата, толкова повече се стѣснява. Колкото по-остра е брадата на човѣка, толкова по-близо се намира до центъра на умствения свѣтъ. Случва се нѣкога, че горната частъ се стѣснява, а долната се разширява. Това е неправиленъ процесъ.

Въ природата съществува законъ на компенсация, споредъ който печалбитъ се уравнивяватъ съ загубитъ: ако въ едно отношение печелишъ, въ друго отношение губишъ. Запримѣръ, невъзможно е едновременно да бждешъ и ученъ, и търговецъ. Ако си ученъ, търговията ти ще страда; ако си светия, не можешъ да бждешъ нито държавникъ, нито търговецъ. Следователно, всички външни процеси се отразяватъ и върху органитъ, които сж свър-

зани съ тѣхъ. Забелязано е, че когато идеитѣ въ човѣка се разширяватъ, заематъ голѣми просторъ, едновременно съ тѣхъ се разширяватъ и съответнитѣ органи. Колкото по-голѣми и многобройни сж желанията на човѣка, толкова по-голѣми ставатъ и органитѣ, свързани съ тѣхъ. Голѣмитѣ очи и уши показватъ голѣми, велики желания. Ако желанията на човѣка сж физически, става промѣна въ долната частъ на окото. Ако човѣкъ се промѣня въ морално отношение, въ благоприятенъ смисълъ, измѣня се погледътъ на очитѣ — лжчътъ, който излиза отъ очитѣ, отива нагоре; сжщо така се измѣня горната частъ на ушитѣ — приематъ красива, правилна форма. Изобщо, погледътъ на очитѣ се опредѣля отъ стремежа на човѣка, както и отъ посоката на неговата дейность: ако е насочена къмъ центъра на земята, погледътъ му е къмъ земята; ако е насочена къмъ слънцето, и погледътъ му ще бжде къмъ слънцето.

Мнозина казватъ, че сж ходили на слънцето. Това е преносенъ изразъ. Тѣ искатъ да кажатъ, че иматъ свѣтли идеи, които ги заставятъ да мислятъ изключително за слънцето. Обаче, що се отнася до физическото слънце, почти никой човѣкъ не е ходилъ тамъ. Физическото слънце е символъ на нѣщо. Отъ друга страна, то се взима като мѣрка на нѣщата. Всички небесни тѣла представятъ предметно учение. По тѣхъ човѣкъ изучава не само физическия, но и духовния свѣтъ.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ новѣ моралъ, новѣ начинѣ на разбирање, нови отнoшения. Сѣществуватъ три вида отнoшения въ свѣта: къмъ себе си, къмъ ближния и къмъ Бога. Човѣкъ има представа за тия отнoшения, но нѣщо ново трѣбва да се вмѣкне въ тѣхъ. Новото е свѣтлината, която днесъ липсва. Дойде ли новата свѣтлина, човѣкъ ще разбере, кѣде грѣши и ще изправи отнoшенията си. При днешното разбирање на нѣщата, при слабата свѣтлина, съ която си служатъ, хората правятъ грѣшки даже и по отнoшение на себе си. Ако отнoшенията имъ къмъ самитѣ тѣхъ не сѣ правилни, колко по-неправилни могатъ да бѣдатъ къмъ ближния и къмъ Бога, за Когото малко мислятъ. Понеже мислятъ много за себе си, тѣ сѣ засѣнчили Бога. Следователно, когато нѣкой казва, че не вѣрва въ Бога, това значи, че той мисли само за себе си, вследствие на което излѣзълъ на пръвъ планъ и засѣнчилъ пѣтя си. — Ама нищо не виждамъ. — Никой не ти е виновенъ. Ти си хвърлилъ толкова голѣма сѣнка на пѣтя си, че нищо не виждашъ.

Другъ нѣкой казва, че мисли за Бога. — За Бога мисли, а на никого услуга не прави, никаква промѣна не е станала въ него. Гледамъ горната частъ на ухото му — никаква промѣна нѣма. Гледамъ око̀то му — сѣщо. Ако въ горната частъ на око̀то има промѣна, човѣкъ влиза въ по висока областъ на живота. Отъ пресичането на свѣтлината въ око̀то на

такъв човѣкъ се образува една пирамидка. Стремете се да създадете въ око̀то си тази пирамидка. Нѣмате ли я, животътъ ви още е материалистиченъ, мислите само за себе си. И жабата мисли само за себе си, поради което се взима като символъ на грубъ материализмъ. Работете съзнателно върху себе си, за да излѣзете отъ областъта на грубия материализмъ.

Религиознитѣ мислятъ, че иматъ любовъ къмъ Бога. Възможно е. Какво ще кажете, обаче, ако при най-малкитѣ изпитания и страдания тия хора се обезсърдчатъ, отчаятъ и изгубятъ смисъла на живота? Който люби Бога, люби всичко живо, което Той е създалъ: хора, животни, растения. Той има правилни отношения къмъ всички живи същества. Въ всички прояви на живота той вижда проявитѣ на Великия. Божественитѣ закони изискватъ отъ човѣка да мисли за частитѣ на Цѣлото, както мисли и се грижи за себе си. Това наричаме моралъ.

Мнозина говорятъ за моралъ, считатъ се за морални личности, но като разглеждате постѣпкитѣ имъ, виждате, че навсѣкжде тѣ взиматъ повече, даватъ по-малко. Това не сж морални постѣпки. Мораленъ човѣкъ е онзи, който дава повече, а взема по-малко. — Ама ще осиромашеемъ. — Това е въ реда на нѣщата. Двамата нѣма да осиромашеятъ — единиятъ ще осиромашее. Едновременно двама души не могатъ да бждатъ богати, учени, силни. Единиятъ ще бжде богатъ, другиятъ — сиромашъ; едини-

ятъ ще бжде ученъ, другиятъ — невежа; единиятъ ще бжде силенъ, другиятъ — слабъ. Ако лицето на жената е валчесто, на мъжа ще бжде продълговато. Мжжкиятъ принципъ руши, женскиятъ — съгражда. Това не значи, че мъжътъ трѣбва да руши, а жената да гради. Ние разглеждаме мъжа и жената като принципи.

Следователно, когато казваме, че мжжкиятъ принципъ руши, имаме предъ видъ процеса на разумното разрушаване. Старото трѣбва да се разруши, за да се съгради нѣщо ново. Когато прилага разумността си, човѣкъ изпълнява волята Божия. Не е ли разуменъ, волята Божия стои далечъ отъ него. Като погледнете човѣка, вие познавате вече, доколко той изпълнява Божията воля. Всичко е написано на лицето, на главата, на цѣлото му тѣло. Ако по листата на лозата лозарьтъ познава качеството ѝ, защо вие по лицата на хората не можете да четете, какво сж писали тѣхнитѣ дѣди и прадѣди и какво пишатъ тѣ днесъ? Който не може да чете, лесно се разочарова и очарова. Като се разочарова, човѣкъ вижда повече погрѣшкитѣ на хората и ги преувеличава; като се очарова, той вижда добродетелитѣ имъ и пакъ ги преувеличава. Добре е човѣкъ да чете така, че по човѣшкитѣ лица да не преувеличава нито погрѣшкитѣ, нито добродетелитѣ имъ, но да вижда нѣщата въ тѣхната действителностъ. За всѣко нѣщо човѣкъ трѣбва да има ясна представа, за да познае първо себе си, а после ближнитѣ си.

Единъ беденъ, но благочестивъ човѣкъ обичалъ да ходи на черква, но все не успѣвалъ. — Защо? — Защото често посещавалъ бедни, болни, вдовици, сирачета и имъ услужвалъ съ каквото могѣлъ. Тѣкмо се готвѣлъ да отиде на черква, виждалъ, че богомолцитѣ се връщатъ вече. — Защо не дохождашъ на време? — запиталъ го единъ день свещеникътъ. — Спиратъ ме нѣкои хора на улицата, разговарятъ съ мене. — Всичко ще туришъ настрана, ще бждешъ изпълнителенъ въ задълженията си къмъ Бога. Бедниятъ и благочестивъ човѣкъ се смутилъ отъ тази забележка, но премълчалъ. Той се запиталъ въ себе си: Наистина, кое въ сжщностъ е волята Божия? Да ходя на черква, или да помагамъ на бедни, болни и страдащи? Следъ като самъ си отговорилъ на въпроса, той престаналъ да се смуцава отъ погрѣшкитѣ, които другитѣ му приписвали. Който има дълбоко вътрешно разбиране, вътрешенъ моралъ въ себе си, само той може да изпълнява волята Божия. Докато се страхуватъ едни отъ други, хората не могатъ да изпълняватъ Божиата воля. Нѣкой иска да се прояви, но казва: Какво ще помислятъ хората за мене? — Не е важно, какво ще мислятъ хората за тебе. Важно е, какво Богъ мисли за тебе. Ще дойде нѣкой да ти казва, че си постѣпилъ зле и ще те сѣди. Човѣкъ самъ знае, дали постѣпва добре, или не.

Единъ американски проповѣдникъ държалъ една хубава проповѣдь. Като слѣзълъ

отъ амвона, единъ отъ слушателитѣ се приближилъ до него и му казалъ: Проповѣдѣта ви бѣше много хубава. Поздравявамъ ви. — Това го зная, казаха ми го преди да слѣза отъ амвона. Сега бихъ желалъ да зная, колко души се обърнаха къмъ Бога следъ моята проповѣдъ. Искамъ да зная, на колко души се отвориха сърдцата и кеситѣ. Да харесвате само една проповѣдъ, безъ да е направила нѣкакъвъ превратъ въ васъ, това е все едно да отидете на банкетъ, да чукате чашитѣ си и да пиете наздравица за българския народъ. Вие пиете за здравето и благоденствието на българския народъ, но всичко влиза въ вашитѣ стомаси. Така не се помага на народа. За предпочитане е, Богъ да ви намѣри по домоветѣ на бедни и страдащи, на които помагате, отколкото да бждете първи на черква. Бждете първи при страдащитѣ, а последни въ черквата. По-добре е да бждете праведни предъ Бога, а безвѣрници предъ хората, отколкото — праведни предъ хората, а грѣшни предъ Бога.

Младото поколѣние се нуждае отъ новъ моралъ, отъ нови възгледи за живота, отъ нови педагогически принципи. Едно трѣбва да се знае: не можете да предадете на хората това, което нѣмате въ себе си. Колкото и да имъ говорите за моралъ, за любовъ, за право, ако не носите тия нѣща въ себе си, тѣ нищо не могатъ да възприематъ. Могатъ да ви слушатъ, да се възхищаватъ отъ цвѣтистата ви речъ, но като свършите, ще кажатъ: Нищо не ни даде

този човѣкъ. Нищо не остана у насъ. — Защо? — Защото този, който говори, самъ не изпълнява волята Божия. Той не служи на великитѣ Божии закони.

Следователно, истинско знание, истинска любовъ, истински моралъ сѣ ония, които даватъ нѣщо на човѣка. Не е въпросъ само да трупате знания, но това знание трѣбва да ви преобрази. Знание, което не може да възкреси човѣка, не е на мѣсто. Какъвъ смисълъ има знанието, което внася смущение въ душата? Нѣкой иска да покаже, че има голѣми знания и започва да предсказва страшни работи. Като го слушатъ, хората започватъ да се плашатъ. Тѣ казватъ: Страшни работи ще станатъ тази година. — За кого? — За всички хора, за цѣлия народъ. — Не, страшни работи ставатъ за неразумнитѣ хора. За добритѣ и разумни хора всичко е добро. Казано е въ Писанието: „Всичко, което се случва на онѣзи, които любятъ Бога, е за добро“.

И тъй, задачата на всѣки човѣкъ е да люби Бога и да изпълнява Неговата воля. Като прилага любовта въ живота си, той може да бжде и богатъ, и ученъ, и силенъ. Ако не прилага любовта и не зачита великитѣ закони на Битието, човѣкъ е изложенъ на голѣми страдания. Ако малкиятъ прѣстъ на ржката ти заболѣе, започне да бере, а ти не му обръщашъ внимание, заразата ще се разпространи по цѣлия организъмъ. Сѣщиятъ законъ се отнася и къмъ цѣлото човѣчество. Ако хората

не се обичатъ, тѣ сж осждени на смъртъ, на зараза. Омразата е зараза. Влѣзе ли въ единъ човѣкъ, тя обхваща всички. Хората сж удове на Божествения организъмъ. Значи, на всѣки едного е възложена задача да се справи съ всичко отрицателно въ себе си, да не го допусне да излѣзе вънъ, да зарази неговия ближень. Само така ще разбере човѣкъ, че нещастieto на едного е нещастие на всички, и благо на едного е благо на всички. За да се проникне отъ тази идея, човѣкъ трѣбва да си постави като задача, да служи на Бога. Това служене обхваща: служене на ближния, както и на самия себе. Чрезъ служенето човѣкъ познава себе си, познава окръжаващитѣ, тѣхнитѣ мжноти и и страдания и се изпълва отъ желание да помага. Това не значи, че може да помага на цѣлия свѣтъ, но като живѣе, освенъ за себе си, и за ближнитѣ си, той става силенъ. Свѣтътъ се нуждае отъ силни хора.

Какво представя знанието? Думата знание започва съ буквата „З“, която е съставена отъ два полукръга. Тази буква трѣбва да се разтвори, да образува единъ голѣмъ кръгъ, въ който да влѣзатъ всички форми — одушевени и неодушевени. Въ човѣка, като малка вселена, се включватъ всички форми, които той постепенно трѣбва да изучава. Изчезнатъ ли тѣ отъ човѣка, той потъва въ вѣченъ мракъ, въ небитието.

Като ученици, стремете се да прилагате новия моралъ. Изучавайте нѣщата отъ гледи-

щето на новия моралъ. Като се произнасяте за постъпкитѣ на хората, прилагайте новия моралъ като единица мѣрка. По този начинъ нѣма да изпадате въ заблуждения. Ако нѣкой човѣкъ се ръководи въ постъпкитѣ си отъ своитѣ лични интереси, ще знаете това и нѣма да се разочаровате; ако се ръководи отъ интереситѣ на своитѣ ближни, и това ще знаете. Най-после, ако се ръководи отъ Божественитѣ закони, ще знаете, че този човѣкъ служи на Бога. Следователно, ако на първия човѣкъ дадете единъ килограмъ ябълки, той ще ги задържи за себе си; ако на втория дадете ябълкитѣ, той ще задържи за себе си половината, а другата половина ще раздаде; ако третиятъ получи ябълкитѣ, той ще раздаде всичкитѣ, а за себе си ще откъсне една ябълка направо отъ дървото. Това значи служене на Бога. Така трѣбва да постъпватъ родителитѣ, учителитѣ, духовенството, държавниците и т. н. Всѣки трѣбва да се проникне отъ идеята, че неговото благо е благо на всички, да бжде готовъ да раздаде всичко, което има, а за себе си да откъсне единъ плодъ отъ дървото на живота.

Много се е говорило на хората за служене на Бога, и досега още се говори, но, въпрѣки това, тѣ се запитватъ: Защо трѣбва човѣкъ да служи на Бога? Отговорътъ е следниятъ: Който иска да осмисли своя личенъ, семеенъ, общественъ и общочовѣшки животъ, трѣбва да служи на Бога. Като приеме служенето за свое вѣруу, той може да каже: „Слѣпъ

бѣхъ едно време, но сега прогледахъ и виждамъ ясно“. Не приеме ли това вѣрую, той самъ се излага на страдания и смъртъ. Ето защо, отсега нататкъ, когото срещна, ще го питамъ, по кой законъ ходи Има два закона по които човѣкъ върви: законътъ на Христа — законъ на любовта, и стариятъ законъ. Христовиятъ законъ подмладява и възкресява човѣка, а стариятъ законъ прави човѣка още по-старъ, отколкото е въ действителностъ.

Сега, като се върнете у дома си, нека всѣки си зададе въпроса, на кой законъ служи. Като си отговорите, започнете да работите, да развивате талантитѣ си. Който има петъ таланта, да изработи още петъ; който има два таланта, да придобие още два; който има единъ талантъ, да не го заравя въ земята, но да работи, да придобие още единъ. Работете за Господа, за ближнитѣ си и за себе си. Това е задачата, която трѣбва да решите въ този животъ.

— Само Божията Любовь, само Божията Мждрость, само Божията Истина носятъ пълния животъ.

*

44. Лекция отъ Учителя, държана на
24. юний, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.

Съдържание

	стр.
1. Реалности и сѣнки	3
2. Законъ за числата	18
3. Основна мисълъ	30
4. Смѣна на силитѣ	44
5. Събиране и изваждане	59
6. Специфична работа	71
7. Възстановяване	89
8. Хиксъ, игрекъ, зетъ	102
9. Правата посока	122
10. Свещениятъ трепетъ	130
11. Музикални прояви	144
12. Разбрани нѣща	160
13. Сжществено и несжществено	177
14. Свобода на съзнанието	191
15. Осмисляне на живота	221

